

**El programa de
Corrent Roig per a la
revolució socialista a
l'Estat espanyol**

El programa de Corrent Roig per a la revolució socialista a l'Estat espanyol

Aquesta publicació és producte d'un treball col·lectiu i resultat d'anys de debat en el qual ha participat tota la militància de Corrent Roig i han col·laborat també alguns i algunes camarades internacionals de la Lliga Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional.

Disseny i maquetació elaborats per la Comissió de Comunicació de Corrent Roig.

Contacte:

info@corrienteroja.net
catalunya@correntroig.org
(+34) 685 64 92 74

Web:

www.corrienteroja.net
www.correntroig.org

Xarxes socials:

@corrienteroja | @correntroig

Aquestes pàgines estan dedicades a tots els pobles que lluiten contra l'imperialisme en totes les seves formes. Especialment, ens recordem del poble palestí, que lluita contra el genocidi perpetrat per Israel, i de la resistència ucraïnesa, que al febrer de 2024 es compleixen dos anys de la invasió militar de Putin.

A tots els companys i companyes que ens han precedit i que van ser capaces de no sucumbir perquè Corrent Roig sigui avui el partit que és.

Als i les treballadores que, amb les seves lluites, -que hem sentit com a pròpies- ens han ensenyat tantíssim.

Índex

Pròleg.....	11
I. Introducció.....	17
II. La qüestió ecològica	29
Alguns elements que mostren que la catàstrofe ecològica ja s'ha instal·lat entre nosaltres.....	29
L'impacte desigual de la catàstrofe ecològica: hi ha víctimes i responsables	31
La resposta del capitalisme imperialista a la catàstrofe ecològica que ha creat: el frau de les cimeres climàtiques	33
La impossibilitat de la transició verda sota el capitalisme	34
El frau de la transició verda de la UE i a l'Estat espanyol	36
La guerra d'Ucraïna agreuja encara més les coses	36
La catàstrofe climàtica és expressió de la barbàrie i element central de la fallida històrica del capitalisme.....	37
Acabar amb la dominació capitalista a cada país i a escala mundial, reconstruir l'economia sobre bases socialistes i restablir el metabolisme amb la naturalesa	38
III. Un programa per a fer front a l'emergència socioeconòmica i ambiental i obrir camí al socialisme.....	45
La crisi deixa al descobert un capitalisme perifèric i dependent.	45
Reorganització general de l'economia, sobre la base de les necessitats socials i la sostenibilitat ambiental. Nacionalització de les indústries estratègiques sota control de la classe treballadora.....	46
Per uns salaris dignes, per la seva actualització obligatòria i automàtica segons l'IPC.....	48

Combatre la desocupació, reduir la jornada sense	
reduir el salari	51
Derogació de les reformes laborals de 2010, 2012 i 2021.....	51
Regularització de la població migrant indocumentada	
en territori estatal.....	52
Sanitat, educació i pensions públiques	53
Cap desnonament sense alternativa residencial	
adequada, per un parc públic d'habitatges de lloguer	
social.....	55
Expropiar la banca i estatitzar el sistema de crèdit	58
La qüestió agrària.....	59
No al pagament del deute	60
IV. El Règim del 78. Un règim marcat per l'herència	
del franquisme.....	63
L'endarreriment històric de l'Estat espanyol.....	63
La Constitució del 78, fruit d'un engany	64
El diuen democràcia i no ho és	68
V. La qüestió nacional	73
L'Estat espanyol, una "presó de pobles".....	73
La qüestió nacional, el règim franquista i el frau de la	
Transició.....	74
El ressorgir del moviment independentista català	74
La lluita pels drets nacionals dels pobles i les lliçons del	
referèndum català	75
La defensa de les llengües pròpies, una tasca	
democràtica bàsica	78
El dret a l'autodeterminació a Galiza	80
VI. Per una Assemblea Constituent lliure i sobirana	83
Una Constituent lliure i sobirana haurà d'aixecar-	
se sobre el respecte del dret a l'autodeterminació i	
escometre la depuració de jutges i comandaments militars	
i policials reaccionaris	86
VII. Enfrontar els aparells de repressió de l'Estat	89
L'exèrcit	89
Les forces policials	91
VIII. La ultradreta i el feixisme	93

IX. L'Estat espanyol, un país imperialista de segona.....	97
Les arpes de l'Ibex 35 a Amèrica Llatina	97
L'Estat espanyol, peó submís de l'OTAN, braç armat de l'imperialisme	99
Alto al negoci armamentista!	100
Els enclavaments militars de Ceuta i Melilla, davantera sud de la UE davant la pressió migratòria	101
El Sàhara és dels sahrauís	102
X. La resposta marxista a les opressions	105
Explotació i opressió en el marxisme	105
El marxisme i les diferents teories sobre l'opressió	108
XI. Pas a la dona treballadora	113
Pels nostres drets laborals!	113
La violència masclista segueix sense ser una prioritat pública	115
No a la doble jornada laboral!	116
XII. Pas a la joventut	119
Ocupació estable amb salaris dignes i drets polítics!	119
Educació 100% pública i de qualitat!	120
Per un moviment estudiantil massiu i democràtic!	121
Per la nostra emancipació i per drets polítics per a la joventut!	122
Lliure accés a l'oci, la naturalesa i la cultura!	122
Una joventut a l'avantguarda de la lluita per una revolució socialista	123
XIII. La lluita LGBTI	125
XIV. Contra el racisme i la xenofòbia	129
XV. La inevitable batalla contra el reformisme	135
Què era ahir i què és avui el "reformisme"	136
Reformistes ahir i avui directament partits burgesos	138
Els reformistes d'avui: reformistes sense reformes	140
Les organitzacions que es troben entre el reformisme i la revolució	142

XVI. El treball en els sindicats i la lluita per l'organització independent de la classe treballadora.....	145
El paper actual dels sindicats.....	145
La diàspora sindical i el sindicalisme alternatiu.....	147
La lluita per reconstruir els Sindicats de classe i l'organització independent de la classe obrera, governi qui governi.....	148
La lluita per transformar els sindicats en òrgans dels sectors més explotats i precaritzats de la classe obrera.....	150
El Front únic (FU) i la unitat d'acció.....	152
El Partit revolucionari i el treball en els sindicats.....	154
XVII. Per un govern de la classe treballadora	157
XVIII. No a l'Europa del capital! Pels Estats Units Socialistes d'Europa!	163
La UE, un conglomerat imperialista europeu dominat per Alemanya i França	163
La crisi de 2007-2008 va mostrar la veritable cara de la UE.....	164
La UE no es va tornar “social i solidària” després de la pandèmia.....	165
La UE i la guerra d'Ucraïna	166
La batalla pels Estats Units Socialistes d'Europa dona sentit a la lluita contra la UE i una perspectiva revolucionària a la lluita en cada país	167
XIX. Construir el Partit Revolucionari en l'Estat espanyol i una Internacional.....	171
Quin partit i per a què?.....	172
La participació en les eleccions i en les institucions parlamentàries està al servei de la lluita extraparlamentària, la difusió del programa i la construcció del partit revolucionari.....	174
Suma't a construir Corrent Vermell i la LIT-Qi!	174

Pròleg

(...) **“No es poden formular els interessos de classe d’una altra manera que per mitjà d’un programa, com tampoc es pot defensar un programa d’una altra manera que creant un partit.”**

Lev Trotski , “L’ultimatisme burocràtic”, a *La lluita contra el feixisme a Alemanya*, ob. cit., pp. 111-112.

En el moment en què tanquem aquest programa, la lluita de classes a nivell mundial està marcada per dos grans fets. En primer lloc, la guerra d’invasió de Rússia a Ucraïna i, en segon lloc, l’enduriment del genocidi que viu el poble palestí des de ja fa dècades.

La invasió russa a Ucraïna va començar al febrer de 2022, i si encara avui està a l’ordre del dia és per l’heroica resistència obrera que ha dificultat enormement l’avanç de les tropes russes. Aquesta guerra d’agressió nacional ha

estat aprofitada pels governs occidentals per a posar en marxa una brutal carrera armamentista, al mateix temps que enviaven, malament i tard, ferralla a Ucraïna. L'han utilitzat, també, per a agreujar els seus atacs a les condicions de vida de la classe treballadora mitjançant una inflació desbocada que s'ha emportat per davant salaris i pensions.

Mentre prossegueix la invasió russa, ens colpeja la monstruosa operació de genocidi i neteja ètnica d'Israel contra el poble palestí a Gaza i Cisjordània. Si l'estat colonialista israelià pot actuar amb aquesta ferotgia genocida és pel suport i la complicitat militar, econòmica i diplomàtica que rep dels governs dels Estats Units (els EUA) i la Unió Europea (UE), inclòs l'espanyol que, mentre pregona la "solució" dels dos estats, continua venent armes a Israel. El grau de destrucció i degeneració moral de l'Estat sionista aconseguix nivells extrems de barbàrie, només comparables als dels nazis en el gueto de Varsòvia.

No obstant això, si l'Estat assassí d'Israel compta amb la complicitat dels governs europeus, el poble palestí compta amb la solidaritat de milions de treballadors/es i joves a tot el món, com han demostrat les massives manifestacions exigint l'alto al foc a Gaza i per una Palestina lliure.

A l'Estat espanyol es confirma la reedició del govern "més progressista de la història", amb Pedro Sánchez i Yolanda Díaz al capdavant. Si avui el PSOE representa la carta més segura de l'IBEX i la Troica, és per haver reconduït a la via morta de les institucions les diferents crisis obertes des del 2008, aconseguint, a més, la cooptació total de Podemos al Règim del 78. Un govern que s'ha caracteritzat pel seu xoc entre el seu discurs d'avanç i progrés i la realitat de la classe treballadora: inflació, empobriment, desnonaments, temporalitat, atur i un llarg etcètera que no té res a veure amb el discurs triomfalista que pregonen les seves campanyes d'*autobombo*.

L'agudització de la crisi de l'ordre capitalista provoca, inevitablement, xocs i polarització entre els Estats i les classes socials, però també divisions dins d'aquestes. Apareixen sectors burgesos que aposten per solucions autoritàries i

mesures ultraliberals de xoc. Entretant, altres sectors burgesos, tement el xoc directe amb el moviment obrer i popular, es mostren partidaris de la “pau social i el diàleg”. Es forma, així, un “camp burgès reaccionari” i un “camp burgès progressista” en el qual s’integren també l’esquerra oficial i les burocràcies sindicals.

Això és el que està passant actualment amb la investidura de Pedro Sánchez. D’una banda, tenim el “camp reaccionari” de la dreta i l’extrema dreta, que representa una part substancial dels aparells de l’Estat postfranquista i als sectors més retrògrads de la patronal, i d’altra banda està el “camp progressista”, liderat pel PSOE, que constitueix l’ala esquerra del règim monàrquic i, a més, s’autoproclama com el dic de contenció del feixisme.

No obstant això, en aquesta polarització, el que falta és un camp propi de la classe treballadora, amb el seu programa i les seves banderes. La classe obrera no ha de ser el furgó de cua de cap camp, ja es faci dir progressista o reaccionari, perquè la seva tasca és l’autoorganització i la defensa i conquesta de les seves pròpies reivindicacions, i, si hem de combatre la dreta braç a braç amb el “camp burgès progressista”, ho farem amb la nostra pròpia política i amb independència de classe, i no permetrem ser reclam electoral de cap partit.

Aquest programa està al servei de construir aquest camp independent de la classe treballadora i els seus aliats.

No podem oblidar-nos d’esmentar que al maig de 2022 es varen complir 10 anys de Corrent Roig com a secció en l’Estat espanyol de la LIT-Qi. Aquests 10 anys, tanmateix, recullen molts més anys d’experiència i tenen origen en organitzacions com el PST, que en 1976 i en plena efervescència política de la Transició defensava les posicions del marxisme revolucionari.

Partits com el PST i el PRT estan en el nostre ADN revolucionari i han nodrit d’experiència aquests 10 anys d’intervenció en la lluita de classes. Entenem aquest programa no sols com el resultat del treball d’aquest temps, sinó també com el llegat dels nostres antecessors.

Som ben conscients que en aquesta lluita no estem sols i soles. Aquest programa és, abans de res, una guia per a l'acció, que s'anirà construint, modificant i enriquint a la calor de la lluita de classes i els canvis de la realitat.

Com deia Trotski, la crisi de la humanitat és la crisi de la direcció revolucionària, i la realitat és que és una necessitat imperiosa construir aquesta direcció, un partit amb el qual dur a terme una revolució política i social que ens permeti acabar amb l'opressió i l'explotació i construir el socialisme, i aquest partit no pot tenir una altra perspectiva que la de ser mundial, perquè per tal d'acabar amb el capitalisme definitivament hem de fer-ho en totes les parts del món, i perquè la classe obrera és una i és internacional, per això construïm la Lliga Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional.

Aquest programa és una crida a activistes i gent que lluita, a qui cregui fermament que un altre món és possible, a qui vol escriure un nou capítol en la història de l'emancipació de la classe treballadora. Us cridem a construir junts i juntes aquest partit.

Som conscients que el capitalisme colpeja les nostres vides i genera desassossec i resignació, però també creiem que és en les adversitats on s'ha de redoblar el nostre compromís amb la revolució i el socialisme. Ens neguem a normalitzar la barbàrie i també a renunciar a l'optimisme revolucionari, a deixar de creure en el potencial de la classe treballadora com a alliberadora de la humanitat.

Per a posar fi a aquest règim hereu del franquisme, per a acabar amb l'explotació capitalista i tota forma d'opressió, per a defensar la vida i el planeta mateix, et convidem a construir Corrent Roig i la Lliga Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional.

Novembre de 2023

Introducción

Presentem aquí el programa de Corrent Roig. Un esforç col·lectiu en el qual ha participat el conjunt de la nostra militància i on, amb l'ajuda de la nostra organització internacional, la LIT-Qi, intentem elaborar el programa per a la revolució socialista a l'Estat espanyol.

El programa és també una crida a tots els lluitadors i lluitadores que, com nosaltres, estan buscant una sortida col·lectiva a la crisi present. Una crida a compartir-lo, enriquir-lo i convertir-lo en una guia per a l'acció revolucionària de la classe treballadora i la joventut de l'Estat espanyol. És per això que sabem que no és un programa tancat, perquè haurà de provar-se a la llum de la lluita de classes i anar actualitzant-se, tant per a esmenar els seus errors com per a respondre millor a la realitat, que és canviant.

Per a nosaltres, militants del marxisme revolucionari, el programa té una enorme importància. Representa la comprensió comuna que tenim de les tasques que ha d'encarar la classe treballadora en el seu camí

cap a la conquesta del poder. És una base ferma sobre la qual construir el partit revolucionari i el fonament de tota la nostra propaganda revolucionària.

“Un programa només és sòlid quan el seu text està lligat a l'experiència revolucionària del partit, als ensenyaments de les lluites que s'han convertit en la carn i la sang dels seus quadres”¹ - Lev Trotski

Un programa que se sustenta en l'experiència històrica del moviment obrer

El nostre programa no és una improvització del moment. Es recolza en la nostra pròpia experiència com a organització política, però, sobretot, en l'experiència històrica del moviment obrer internacional i de l'Estat espanyol, en els seus triomfs i els seus fracassos. Triomfs com la revolució russa de 1917, on per primera vegada la classe treballadora organitzada, dirigida pel partit bolxevic, es va apropiat del poder i va construir un estat dels treballadors, a l'estil de la Comuna de París. Fracassos com la contrarevolució estalinista que, uns anys més tard, va ofegar en sang la revolució bolxevic. O com la victòria nazi de 1933 a Alemanya, avantsala de la catàstrofe de la Segona Guerra Mundial.

El nostre programa té la seva base teòrica en el Manifest comunista de Marx i Engels, els quatre primers Congressos de la Tercera Internacional, la Teoria de la Revolució Permanent i el Programa de Transició formulat per Trotski.

Se sustenta en la riquíssima experiència de la guerra i la revolució espanyola de 1936-1939, un grandió moviment que es va distingir per les col·lectivitzacions, les milícies obreres o el Comitè Central de Milícies Antifeixistes de Catalunya. Un moviment que va ser aixafat en sang per Franco, una vegada que havia estat traït i derrotat políticament pels seus dirigents oficials.

I, igualment, beu de les lliçons extretes en la lluita de la classe treballadora i les nacionalitats oprimides contra el franquisme i durant la Transició. Un franquisme que hagués pogut ser enderrocat de la mateixa manera que ho va ser la dictadura salazarista a Portugal el 1974, però que no ho va ser perquè els qui dirigien el moviment (PCE i PSOE) van trair al moviment per a pactar la Transició amb els franquistes.

De dalt a baix: Destrucció de la Columna Vendôme durant la Comuna de París (1871); manifestants russos en l'Avinguda Nevski durant la Revolució de febrer (1917); Reemplaçament republicà destinat al capdavant de Terol (1938).

Un programa que parteix de la història d'Espanya, la naturalesa del règim i el lloc del capitalisme espanyol en l'ordre mundial

Aquest programa es fonamenta en una comprensió del lloc d'Espanya en la història, que va passar de ser “l'imperi en el qual no es ponía el sol” dels segles XVI i XVII, a l'oberta decadència en el moment en què emergien nous imperis que es repartien el món a la fi del segle XIX. Espanya va arribar tard tant a la revolució burgesa (on en realitat mai va arribar) com a l'era imperialista, convertida en una potència de segona fila a l'ombra de les potències dominants.

Aquest paper de segona fila del capitalisme espanyol va també associat a la Transició espanyola. Aquesta no va ser només la transició política del franquisme al règim monàrquic, que incloïa l'amnistia dels crims del franquisme i la salvaguarda dels seus principals aparells estatals. Era un paquet global que abastava també la transició econòmica, amb la preservació dels grans interessos econòmics de l'oligarquia, la privatització de les empreses públiques i una ofensiva inversora imperialista a Llatinoamèrica. Tot això en el quadre de l'ingrés a la UE. També formava part de la transició, al costat de l'entrada a la UE, la reubicació de l'Estat espanyol en el quadre internacional, amb l'ingrés a l'OTAN (mantenint al mateix temps els acords bilaterals amb els EUA).

El moviment que va desencadenar el 15-M tenia un lema central que ara sembla oblidat: “li diuen democràcia i no ho és”. I és que el règim monàrquic sorgit de la Transició està lluny de la “democràcia plena” de la qual parlen PP, PSOE i també UP-Sumar. Però aquest règim enfonsa les seves arrels en el franquisme, amb qui no va trencar, amb conseqüències que s'expressen en tots els àmbits de les nostres vides. La brutal actuació de l'Estat contra el moviment independentista català és la mostra més nítida d'un règim per a qui la unitat forçada d'Espanya és senyal central d'identitat. El permanent escàndol de l'aparell judicial, dominat i ple de

jutges postfranquistes, ens mostra cada dia la cara i l'origen del règim.

Un programa que es sintetitza en la consigna “Socialisme o barbàrie”

La disjuntiva entre socialisme o barbàrie que va defensar Rosa Luxemburg té més actualitat que mai en el pas-sat i té el seu reflex en el programa. Elements de barbàrie s'han instal·lat ja en les nostres vides i s'accentuen cada ve-gada més: la precarització generalitzada de les condicions de treball i de vida, la inflació disparada, la desocupació i la destrucció dels serveis públics, l'empobriment de milions, inclosos països sencers; migracions forçades, racisme i xenofòbia; opressió creixent i noves formes de violència sobre les dones i el col·lectiu LGTBI; l'emergència climàtica que ens colpeja de front, deixant en evidència el frau de la “transició verda” capitalista i portant-nos a situacions sense retorn; la guerra brutal d'agressió nacional de Rússia contra Ucraïna, la carrera armamentista i el militarisme, les guerres “oblida-des” d'Àfrica i Àsia i les polítiques genocides com la d'Israel contra el poble palestí; la repressió i els atacs a les llibertats i drets democràtics en els quatre punts del globus, autorita-risme, ascens mundial de la ultradreta.

És una combinació aterridora que es fonamenta sobre un ordre mundial en profunda crisi. La lluita pel socialisme és avui la lluita per a parar aquesta riuada de barbàrie, reparar les destrosses i reconstruir la societat al servei de la immensa majoria i del reequilibri amb la naturalesa. Vivim uns temps en què la lluita per reformes no es pot separar de la lluita per la revolució. No es pot separar perquè el capital es tanca en banda a qualsevol reforma progressiva i quan aconseguim, després de molt lluitar, alguna millora important, ens la desnaturalitzen i sempre està en perill. Perquè tota reforma seriosa, que canviï de veritat les condicions de vida del poble, atempta contra els interessos bàsics d'aquest capitalisme depredador. Perquè ens treuen amb la mà dreta el que, forçats, ens donen amb l'esquerra.

Per això, la lluita per les reformes només és realment efectiva com a part de la lluita per un canvi radical, és a dir, per l'expropiació del gran capital, la reorganització general de l'economia i la seva planificació democràtica des del punt de vista social i ambiental, per una revolució socialista que posi el poder en mans de la classe treballadora democràticament organitzada. Mentrestant, estem condemnats/des a resistir, retrocedir i, si aconseguim alguna millora, que aquesta sigui precària.

Una combinació de reivindicacions econòmiques i socials bàsiques, reivindicacions democràtiques, mediambientals, transitòries i socialistes

El vell reformisme dividia el programa en dues parts radicalment separades. D'un costat estava el programa mínim, que servia per al dia a dia, d'un altre el programa màxim, que només servia per a fer propaganda del socialisme els diumenges. No hi havia cap vincle entre el programa mínim i el programa màxim. Però just el que ara necessitem és un programa que faci un pont entre tots dos: que, partint de les reivindicacions més sentides i més immediates de la classe treballadora, de la seva consciència actual, la condueixi a la lluita pel poder.

El programa, així, integra les reivindicacions més bàsiques, com la lluita per l'estabilitat laboral, el salari i l'ocupació. Reivindicacions que, en cas que la mobilització fos massiva, ens porten a lluitar per l'escala mòbil de salaris o l'escala mòbil d'hores de treball, necessàries per a resoldre el problema globalment i que qüestionen les bases mateixes del capitalisme, per això són reivindicacions transicionals, és a dir, reivindicacions pont, la conquesta de les quals va associada a la lluita pel poder.

El programa recull la lluita per les llibertats democràtiques, d'enorme importància quan ens enfrontem al règim monàrquic sorgit de la Transició, que és l'última expressió d'un estat on la burgesia ha estat històricament incapaç de resoldre tasques democràtiques elementals com la separació Església-Estat, l'educació laica, el dret a decidir de les nacionalitats o la reforma agrària. Un estat que, al llarg de la història, sempre ha respost als aixecaments populars amb una repressió sagnant, que en 1936 es va convertir en una guerra social d'extermini. L'última mostra de la naturalesa d'aquest estat va ser la seva reacció furibunda, amb el rei Felip VI al capdavant, contra el referèndum català de l'1 d'octubre de 2017. El règim del 78 és el gran instrument en mans de l'oligarquia financera espanyola (Ibex 35) per a

exercir la seva dominació. Acabar amb ell és, per això mateix, clau per a la lluita per la revolució socialista.

Una part molt important del programa és la lluita contra les opressions. Ja hem esmentat l'opressió sobre les nacionalitats, a les quals l'estat nega el seu legítim dret democràtic a decidir. Al costat d'això, pren una enorme importància la lluita per la igualtat de les dones i contra tota opressió i discriminació del col·lectiu LGTBI. Passa el mateix amb la lluita contra el racisme i la xenofòbia, que la burgesia utilitza per a sobreexplotar i dividir a la nostra classe. Però si la burgesia utilitza les opressions per a dividir-nos, la lluita contra elles ha de ser fonamental per a unir-nos com a classe davant del capital i els seus governs.

L'emergència climàtica i ambiental ha aconseguit tal punt de gravetat que la resposta que exigeix donar s'ha convertit en una part essencial del programa de la classe treballadora, el protagonisme de la qual necessitem en aquesta lluita. No hi ha resposta al problema social sense respondre al problema ecològic i viceversa, perquè ambdues són inseparables. No hi ha possibilitat de detenir la marxa a la catàstrofe sense reorganitzar l'economia de dalt a baix i això no és possible sense expropiar als grans capitalistes al servei de la immensa majoria i restablir el metabolisme amb la naturalesa.

El programa té un punt culminant en la lluita per un Govern de la classe treballadora o, cosa que és el mateix, en la presa del poder per part dels treballadors i treballadores. Un govern que no té res a veure amb els governs a l'ús, la base de suport del qual són l'aparell policial, judicial i militar i un parlament amb la missió de donar una aparença de democràcia al domini del gran capital.

El Govern de la classe treballadora ha de sustentar-se en l'autoorganització del poble treballador, en els seus organismes democràtics, en el poble armat. És l'instrument per a avançar en la construcció socialista, juntament amb els altres pobles d'Europa i del món. Aquest Govern de la classe treballadora encarna el que els marxistes hem defensat sempre: la dictadura revolucionària del proletariat, que no

és una altra cosa que el màxim de democràcia per al poble treballador, que exerceix el poder, i la repressió contra una petita minoria contrarevolucionària que es nega a renunciar als seus privilegis i al dret capitalista de la propietat dels mitjans de producció. Just tot el contrari de les dictadures de Stalin o del règim xinès o cubà, que han embrutat el nom del socialisme. Tampoc té res a veure amb el *chavisme*, el règim de la boliburgesia disfressat de socialisme del segle XXI.

No hi ha programa sense partit

La defensa d'aquest programa és inseparable per la construcció d'un partit revolucionari que l'apliqui i que, en el curs de la lluita de classes, es converteixi en un partit amb influència de masses que tingui condicions de lluitar per la victòria socialista. La construcció d'aquest partit és la raó de ser de Corrent Roig. Un partit centralista democràtic, en el qual la direcció no pot passar per sobre de la base militant.

No som uns nouvinguts. Representem una llarga tradició revolucionària, la d'aquells que, enfront de la degradació de la socialdemocràcia i de l'estalinisme, van lluitar i van donar les seves vides per a mantenir l'herència de Marx i Engels, de Rosa Luxemburg, de Lenin i de Trotski.

A la Rússia de Lenin la revolució va triomfar perquè hi havia un partit bolxevic que no va capitular, que es va enfrontar al govern "progressista" de Kerensky i que va combatre fins al final pel poder dels soviets. En la revolució espanyola de 1936-1939 no va faltar una enorme combativitat, el que va fallar va ser el partit que es posés al capdavant per a lluitar pel poder, la qual cosa va donar com a resultat la victòria genocida de Franco. Un poble pot anar molt lluny en la seva lluita, però no aconseguirà triomfar sobre l'enemic de classe si no té una direcció revolucionària.

Hi ha qui ens titlla d'antiquats per no renunciar a la tradició revolucionària del moviment obrer. Però aquest model va ser aplicat al govern de Tsipras a Grècia que va traïr al poble grec; o el règim cleptòman de Chávez i Maduro i ara, de nou, de Lula, al capdavant d'un govern de coalició amb el gran capital brasiler. Altres, però, també renuncien a la tradició en nom del postmodernisme individualista.

Per part nostra, seguim compromesos amb la classe treballadora, no renunciem a la tradició revolucionària i continuem combatent pel programa revolucionari i la construcció del partit i la Internacional, els quals permetran la victòria de la nostra classe.

Notes:

¹ Lev Trotski a I ara? - *Problemes vitals del proletariat alemany*, (1932). Escrit el 25 de gener de 1932, va ser publicat originalment en rus en Berlín, 1932, sota el títol de *La revolució alemanya i la burocràcia stalinista*.

La qüestió ecològica

Alguns elements que mostren que la catàstrofe ecològica ja s'ha instal·lat entre nosaltres

Un còctel sinistre marca l'actualitat: crisi climàtica, extinció massiva de la biodiversitat, escassetat d'aigua, danys en els ecosistemes i contaminació. Això es combina amb el declivi de les reserves dels combustibles fòssils i els recursos minerals. Si no aconseguim frenar radicalment el curs mortal del capitalisme i arrancar-li el poder, la catàstrofe ecològica amenaçarà les condicions d'existència de la civilització humana.

L'Estat espanyol és especialment vulnerable a la crisi climàtica. Un exemple és la dessecació del parc de Doñana, patrimoni de la humanitat, a conseqüència del clima i de la gestió criminal dels seus aqüífers, extenuats pel turisme estiuenç i l'agricultura intensiva. Avança l'erosió del sòl i el procés de desertificació (el risc de la qual afecta al 74% del sòl espanyol), la pèrdua de sòl fèrtil, l'enverinament del sòl per l'agricultura industrial, la falta de recursos hídrics i la freqüència de fenòmens meteorològics extrems. El 70% dels ecosistemes espanyols presenten estats de conservació desfavorables. L'abandonament del medi rural, en plena crisi climàtica, converteix les zones forestals en veritables polvorins, agreujant els incendis forestals.

A Europa, l'augment de la temperatura global respecte a l'era preindustrial (1850) ha arribat ja als 2,2°C, tot i que l'augment en els pols ha estat molt major. La capa de gel de Groenlàndia es fon a una velocitat superior a la qual assenyalaven els models matemàtics, donant pas a un ascens irreversible del nivell de la mar i al col·lapse dels grans corrents marins. A l'Antàrtida, el col·lapse de la glacera Thwaites, de la grandària de la península de Florida, implicarà una elevació catastròfica del nivell de la mar d'1 a 3 metres.

Assistim al desglaç de vastes extensions de la tundra siberiana, amb el risc d'alliberar enormes quantitats de gas metà (permafrost). Aquest fet tindrà un immens impacte, ja que aquest gas origina un efecte d'hivernacle molt més potent que el CO², provocant, al seu torn, grans efectes cascada. Un altre punt de no retorn (tipping point) potencialment catastròfic que s'acosta serà el desglaç total de l'Àrtic durant l'estiu.²

² 2 L'IPCC (Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic) ve alertant del risc "alt" d'aconseguir aquests punts de no retorn a partir d'un augment de la temperatura global de 2°C. Segons algunes recerques, una elevació de la temperatura a 1,5°C provocarà múltiples nous canvis irreversibles, amb efectes trencada fora de control. Segons les previsions de Climate Action Tracker, anem a un augment de 2,4°C en 2050 (1,5°C en 2030), que amb les noves promeses de la COP 26 de Glasgow podrien quedar teòricament en 1,8°C, la qual cosa seria catastròfica, tenint en compte, a més, que els governs i grans corporacions no estan complint les seves promeses, ni amb les recomanacions de l'IPCC de reduir les "emissions netes del 50% el 2030, del 100% el 2050 i negatives la resta del segle. Un article en la prestigiosa revista PNAS el títol de la qual és "Climate Endgame" (final de joc climàtic) assenyala: "L'escalfament global podria acabar sent "catastròfic" per a la humanitat si els augments de temperatura són pitjors del que molts models actuals prediuen o si l'escalfament provoca una cascada d'esdeveniments que encara no han estat avaluats prou, o totes dues coses". Això inclou, des d'una pèrdua del 10% de la població mundial, fins a una eventual extinció de la humanitat.

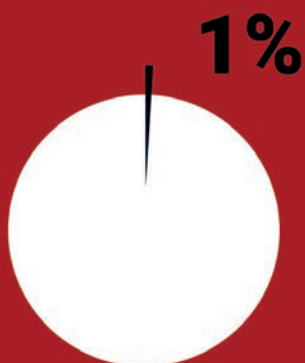
L'impacte desigual de la catàstrofe ecològica: hi ha víctimes i responsables

Els governs, els mitjans de comunicació i l'acadèmia ens presenten la catàstrofe ambiental com una responsabilitat de la "humanitat", on les solucions són responsabilitat de cada individu: "recicla, tanca l'aixeta, no malbaratis..." Plantejar les coses d'aquesta manera és un autèntic frau.

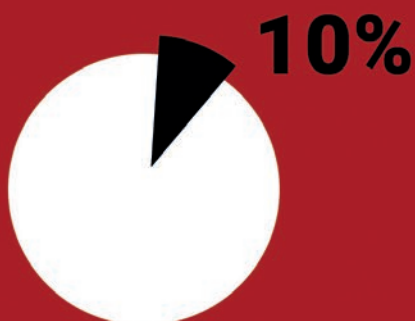
Els responsables de la catàstrofe ambiental no són la gent treballadora ordinària que viu o malviu del seu salari o pensió, d'ajudes socials o del treball informal. Més encara, si ens referim als "països pobres" semicolonials, com els majors afectats per l'emergència ecològica. Un exemple d'això són les migracions ecològiques a causa de sequeres, incendis, inundacions, etc.

Els grans responsables i beneficiaris de la catàstrofe ecològica són les grans corporacions energètiques, mineres, industrials i tecnològiques, els grans bancs i fons d'inversió i els governs que els representen. Com a amos del món, les seves decisions determinen el futur del planeta. Des del punt de vista individual, els grans contaminadors són una minoria rica i molt rica. Qui viuen en les condicions més humils són qui menys contaminen, al mateix temps que són els qui més sofreixen. Estudis científics com el de Tim Gore, assenyalen que per a limitar l'escalfament climàtic a +1,5°C, l'1% més ric de la població mundial haurà de reduir les seves emissions en un 97%, el 10% en un 90%, el següent 40% haurà de limitar-les en un 57% i el 50% restant, tanmateix, podrà multiplicar les seves emissions per 2,33. Aquestes xifres o similars estan avalades i tenen un consens científic general.

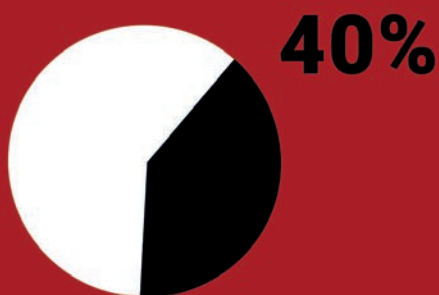
La lluita ecologista és lluita de classes i antiimperialista. La justícia ecològica és inseparable de la justícia social. La lluita pel socialisme és la lluita per recuperar el planeta de mans de les grans corporacions i els seus governs que posen en qüestió la nostra pròpia supervivència.

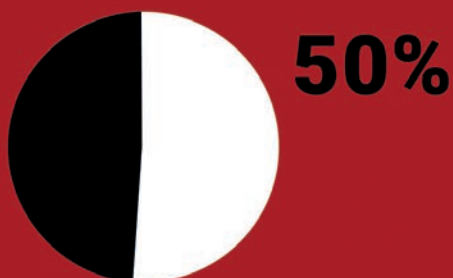
-97%

-90%

-57%

x2.33

La resposta del capitalisme imperialista a la catàstrofe ecològica que ha creat: el frau dels cimeres climàtics

Els governs del món porten dècades realitzant fastuoses cimerees climàtiques sense cap resultat pràctic ja que l'emergència climàtica ha continuat agreujant-se. Els governs parlen de reduir l'emissió de CO² o de metà, però sense establir quotes ni controls i sancions per incompliment.

No hi ha compromís per a reduir subvencions als combustibles fòssils mentre les energies renovables són considerades un afegit per a suplir les mancances d'aquests. El “mercat d'emissions de carboni” és un frau complet que serveix per a saltar-se la reducció d'emissions de CO².

La impossibilitat de la transició verda sota el capitalisme

Davant l'esgotament dels combustibles fòssils i l'agreujament dels problemes ambientals, alguns governs es presenten com a defensors del “green new deal” o del “capitalisme verd”. Promocionen la idea de fer front a l'emergència climàtica i adaptar-se a la “sostenibilitat”, fent que “l'economia verda” sigui més rendible que la “contaminant”. En aquest relat, els governs regularien i aportarien diners públics per a les inversions sostenibles no rendibles dels grans grups privats, impulsant així la transició a una economia “verda”.

Però a les grans corporacions multinacionals àvids de guanys, els resulta impossible canviar la seva matriu energètica, basada en els combustibles fòssils (més del 80% de l'energia primària). Mantenir el creixement del PIB mentre se substitueix l'energia fòssil per renovables, reduint a més les emissions d'efecte d'hivernacle, és senzillament impossible.

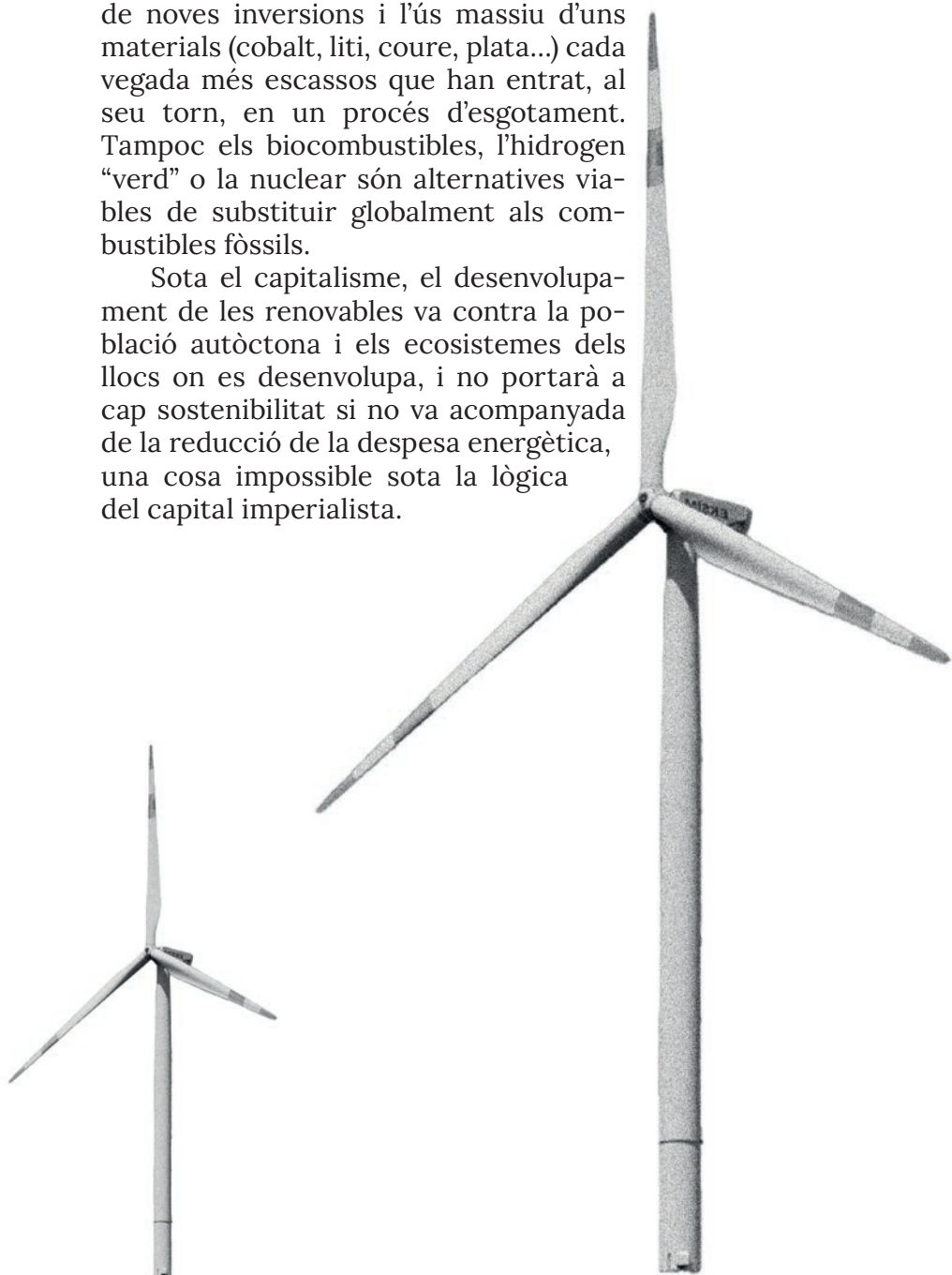
La preocupació dels grans capitalistes i els seus governs no és la catàstrofe ecològica que ells han creat, sinó que els combustibles fòssils han entrat en un procés d'esgotament irreversible en el qual els seus costos d'extracció i transport són cada vegada majors i la seva taxa de retorn energètic (TRE) -entesa com l'energia resultant després de restar la que s'ha consumit en la seva extracció i transport- és cada vegada més pobre.

Les energies renovables, dependents dels combustibles fòssils, no poden substituir globalment a l'energia fòssil. Posseeixen límits difícilment franquejables: només s'utilitzen per a produir electricitat (que és únicament el 20% de l'energia consumida), són poc denses, de difícil emmagatzematge i transport, no es poden generar en qualsevol lloc ni la seva producció és contínua.

Les energies renovables únicament podrien compensar, de forma parcial, el descens de les energies fòssils, si es donés una substitució a gran escala, la qual requeriria dècades

de noves inversions i l'ús massiu d'uns materials (cobalt, liti, coure, plata...) cada vegada més escassos que han entrat, al seu torn, en un procés d'esgotament. Tampoc els biocombustibles, l'hidrogen "verd" o la nuclear són alternatives viables de substituir globalment als combustibles fòssils.

Sota el capitalisme, el desenvolupament de les renovables va contra la població autòctona i els ecosistemes dels llocs on es desenvolupa, i no portarà a cap sostenibilitat si no va acompanyada de la reducció de la despesa energètica, una cosa impossible sota la lògica del capital imperialista.

El frau de la transició verda de la UE i de l'Estat espanyol

La UE i els governs, inclòs el “govern més progressista de la història”, es presenten com els campions del capitalisme “verd”. Els seus grans projectes són l'hidrogen verd, l'extensió d'energies renovables o el cotxe elèctric. El seu ‘objectiu, més enllà de la propaganda, no és la transició a la sostenibilitat sinó el manteniment dels guanys de les grans empreses capitalistes en un context de declivi dels combustibles fòssils.

La seva fórmula és la de sempre: carregar sobre la nostra esquena l'augment dels costos energètics i posar a la disposició dels grans capitalistes ingents quantitats de diners públics que, al final, com sempre, acaba pagant el poble treballador.

Bona part dels 140.000 milions d'euros dels fons europeus que li corresponen a l'Estat espanyol (a canvi -no s'oblidi- de nous retrocessos en pensions, drets laborals, serveis públics...) va a les mans d'oligopolis elèctrics com Endesa, Naturgy i Iberdrola (segona, tercera i setena empreses més contaminants) per a construir enormes parcs eòlics i fotovoltaics no sostenibles i amb un grandíssim impacte mediambiental. Un exemple és el H2Med, projecte per a construir el primer corredor d'hidrogen verd de la UE finançat amb fons europeus. Aquest projecte no servirà per atendre a les energètiques de l'Estat espanyol sinó a les necessitats de la indústria alemanya. Una cosa completament irracional.

³ Segons un recent estudi de l'Agència Estatal de Meteorologia, l'increment de les temperatures i la disminució de les pluges ha fet que el clima àrid a Espanya s'hagi duplicat des dels anys 50 del segle passat, avançant a un ritme de 1.500 km² a l'any. Això implica una menor disponibilitat de recursos hídrics, per la qual cosa el consum d'aigua, massiu per als projectes d'hidrogen verd, podria entrar en competència amb el consum agrícola i humà en algunes regions d'Espanya en època de sequera.

Una altra part rellevant d'aquests fons anirà a parar a les grans empreses automobilístiques, amb Seat-Volkswagen al capdavant, destinades al cotxe elèctric, el qual tampoc és sostenible. Substituir l'actual parc d'automòbils de combustió per un elèctric resulta una empresa impossible, fins i tot des del punt de vista capitalista.

La guerra d'Ucraïna agreuja encara més les coses

Ja abans de la invasió de Putin, la UE va declarar que el gas i la nuclear passaven a ser considerades energies netes; que podien, per tant, comptar amb les ajudes dels fons europeus i de finançament privilegiat per a la transició verda.

La guerra d'Ucraïna ha accelerat la crisi energètica i ecològica. El rearmament general dels països i blocs imperialistes accentuen el canvi climàtic i deixen clar que la màquina d'acumulació capitalista no pot parar-se. La rèplica de la UE als problemes de subministrament energètic agreujats per la guerra (i la causa estructural de la qual és l'esgotament dels combustibles fòssils) ha estat deixar de costat les seves promeses i donar nou impuls a les energies fòssils, entre elles el carbó, així com per tal d'allargar la vida útil de les centrals nuclears.

Als EUA, Biden ha atorgat noves concessions de fracking per a produir gas liquat i dominar el mercat europeu, encara que aquest sistema d'extracció implica enormes danys ambientals i l'emissió de grans quantitats de metà a l'atmosfera. La Xina, per part seva, ha augmentat de manera substancial el consum de carbó per a la producció elèctrica.

La catàstrofe climàtica és expressió de la barbàrie i element central de la fallida històrica del capitalisme

El creixement capitalista s'està donant a costa de la destrucció de la naturalesa i l'aprofundiment de la desigualtat entre persones i països, de la precarietat laboral i social i de la misèria de sectors creixents de la població. El desenvolupament de les forces productives del capitalisme s'ha convertit en desenvolupament de forces destructives, de la naturalesa i de les persones. El sistema capitalista-imperialista, basat en la set insaciable de guany i d'acumulació incessant de capital, no pot ser reformat. La catàstrofe climàtica és expressió de la barbàrie i constitueix un element central de la fallida històrica del capitalisme.

Les corrents ecologistes radicals solen decantar-se pel “decreixentisme”, que parteix del fet evident que no és possible parar la catàstrofe climàtica i la degradació ambiental sense reduir de manera dràstica i immediata les emissions. És indiscutible que no existeix, a l'actualitat, cap alternativa tecnològica o energètica que permeti produir el mateix o més, contaminant menys; ni és possible que existeixi en el curt termini en el qual es necessari.

Compartim amb els decreixentistes la necessitat de reduir el consum energètic i de materials als països imperialistes i en els sectors opulents de la societat així com la denúncia del consumisme i del productivisme o, el que és el mateix, els augments de la “eficiència productiva” moguda per la set de guany capitalista, aliena a la satisfacció de les necessitats humanes i al respecte a la naturalesa. El creixement econòmic no és més que el nom donat pels economistes i periodistes burgesos al procés d'acumulació capitalista, el qual porta implícit un augment continu del consum de matèria i energia.

Però cal deixar clar que aquesta reducció no vindrà ni de les empreses ni dels governs capitalistes, com ja hem vist. Tanmateix, les sortides proposades per molts dels corrents decreixentistes, solucions individuals o de petites

col·lectivitats de consum ètic, economia social o comunitats autogestionades, no poden aconseguir aquesta reducció. No és possible decreïxer en una societat capitalista que només pot existir mitjançant l'expansió permanent de la producció i el consum al servei de l'acumulació de capital i la maximització dels guanys, en benefici d'una ínfima minoria de la població. L'única manera de resoldre la crisi mediambiental és una revolució socialista a escala internacional que acabi amb la dominació imperialista, expropïi a les grans corporacions i doni el poder a la classe treballadora per a poder planificar democràtica i ecològicament la producció i el consum en cada país i a escala mundial.

La nostra diferència amb el decreixentisme és, per tant, tàctica, estratègica i de programa. El decreixentisme (fins i tot assumint que existeixen diferents corrents) no té com a objectiu canviar les relacions socials de producció capitalistes, parar el procés d'acumulació del capital i reorganitzar radicalment l'economia sobre noves bases. Les mesures que propugnen com a màxim disminuirien el creixement capitalista als índexs dels anys seixanta i setanta. La seva proposta és un “decreixement de l'acumulació” del capital que, en realitat, no és més que una fantasia que creu en la possibilitat de tornar enrere en la roda de la història.

També combatem el productivisme o “prometeisme tecnològic” defensat per certs sectors de l'esquerra, el qual enfonsa les seves arrels en el productivisme estalinista. Després de la revolució russa -al contrari de l'època en què Lenin va estar al comandament i on es van prendre mesures avançades de protecció de la naturalesa- la sagnant contrarevolució política de Stalin va imposar una planificació burocràtica de l'economia, una grollera ideologia productivista i un industrialisme que va provocar enormes destrosses ecològiques.

L'estalinisme va renunciar a la revolució internacional i, en el marc del “socialisme en un sol país” i la consegüent coexistència pacífica amb l'imperialisme, va entrar en una carrera irracional per a superar-lo econòmicament mitjançant l'estakhanovisme laboral i ambiental. Els països sotmesos a règims estalinistes van ser responsables d'una gran

contaminació i desastres ambientals, començant per l'URSS. Són exemple catàstrofes com la de Txernòbil o la dessecació del mar d'Aral, a Àsia Central.

El socialisme que defensem haurà de fer front a les inevitables conseqüències del canvi climàtic en curs i treballar sobre la base dels límits ecològics del planeta per tal de dur a terme una profunda revolució de les forces productives que, com va dir Marx, “prepari el camí per a una societat comunista de productors lliurement associats” que reguli de manera racional el metabolisme entre societat i natura.

Acabar amb la dominació capitalista a cada país i a escala mundial, reconstruir l'economia sobre bases socialistes i restablir el metabolisme amb la natura

Hi ha un sector de l'ecologisme radical que coincideix amb buròcrates sindicals i amb l'esquerra oficialista a l'afirmar que la lluita contra el canvi climàtic i per la conservació ambiental és una cosa aliena a la classe treballadora. Però és aquesta qui està sofrint de ple la catàstrofe ambiental i està greument amenaçada de pèrdues d'ocupació massives i per una creixent deterioració de les seves condicions de vida.

La classe treballadora és qui produeix els mitjans de vida i la riquesa del món i, per tant, l'única que pot reorganitzar l'economia al servei de les necessitats humanes i de la sostenibilitat de la naturalesa. Però sota el capitalisme, la classe obrera no decideix què produeix, quan, quant ni per a què. Per a això precisa, juntament amb els seus aliats, prendre el poder a les seves mans. La lluita ecològica no és una cosa apart sinó part consubstancial de la revolució obrera. Sense

una revolució que expropiï als grans capitalistes i s'estengui al món, estem condemnats al col·lapse ambiental.

La nostra proposta parteix de les **lluites concretes de la classe treballadora i contra la destrucció ambiental**, apuntant cap a una **economia socialista sota control obrer** amb democràcia que té com a premissa la presa del poder per la classe treballadora i els seus aliats. Per a això és necessari guanyar a la classe obrera i, en particular, a la classe obrera industrial per a aquest programa, buscant sempre el vincle entre aquest i els seus interessos immediats.

La presa del poder i la revolució socialista són també condicions per a **posar la ciència, la recerca i la tècnica sota control de la classe treballadora**, al servei de les necessitats humanes i de la recuperació de **l'equilibri amb la naturalesa**.

La **reducció dràstica del consum de les energies fòssils** i de l'energia nuclear és una urgència inajornable enfront del canvi climàtic, juntament amb un **veritable pla de transició** per a la seva substitució per energies renovables, d'acord amb les poblacions afectades.

Cal acabar amb l'obsolescència programada, la publicitat, el balafament de materials i aliments o els productes d'un sol ús. Eliminar els sectors de producció capitalista que només responen a la set de guany, com per exemple la colossal indústria de l'armament (ara en plena expansió) o la de béns de luxe per a extra rics.

La **banca i la gran indústria**, començant pels oligopolis energètics, han de ser **expropiats i posats sota control de la classe treballadora**. L'estructura econòmica del país ha de ser profundament alterada: no podem dependre del turisme massiu, el qual és completament incompatible amb qualsevol política verda; ni de la indústria de l'automòbil, l'aviació o l'agricultura de esquilmació.

L'agricultura i ramaderia industrial o les megapiscifactories són enormement contaminants i han de ser **reconvertides de manera radical segons criteris ecològics**. Cal acabar amb l'ús absurd i irracional dels recursos hídrics, els quals augmenten sense cap mena de control cada any. Això inclou mesures dràstiques per a reduir el regadiu, els camps de golf i les urbanitzacions de luxe.

La defensa del medi ambient ha d'anar íntimament unida a la **defensa dels llocs de treball**, que han de ser garantits. Cal **reduir globalment la jornada laboral sense pèrdua de salari** fins a aconseguir la plena ocupació.

Cal **reequilibrar** profundament la **relació entre les ciutats**, en particular les grans ciutats -veritables forats negres mediambientals- i **el medi rural**, cada cop més desatès i despoblat. No pot haver-hi una societat ecològicament sana sense resoldre aquest enorme problema provocat pel capitalisme.

La política de grans infraestructures tindrà una moratòria immediata, avaluant les noves propostes sota estrictes criteris ambientals i de necessitat social. Es promourà la **rehabilitació d'habitatges populars** i el consegüent estalvi energètic. Es destruiran o restauraran infraestructures inservibles o al servei exclusiu de les minories més riques. Cal restaurar el territori avui degradat i reservar una part qualitativament major per a la conservació.

La mobilitat ha d'estar recolzada en el **transport públic**, no en el vehicle privat particular. Cal augmentar i millorar el transport públic, fent-lo **accessible a tota la població i gratuït**. S'ha de prioritzar la marxa a peu o amb bicicleta a les ciutats i el tren convencional entre territoris, en detriment del cotxe i dels vols.

Sabem que, si triomfem, haurem de gestionar el desastre ecològic capitalista durant molt de temps. Però un cop destruïm les bases econòmiques i socials del capitalisme podrem avançar en la **construcció d'un nou sistema socialista**, amb un nou mode de vida en el qual, cobertes les necessitats materials, serem **més rics en temps lliure, en relacions socials, en qualitat de vida, en esport, ciència, natura, art, cultura**. Un sistema on prevaldrà l'"ésser" sobre el "tenir".

Friedrich Engels a *Dialèctica de la naturalesa* (1883)

Un programa per a fer front a l'emergència socioeconòmica i ambiental i obrir camí al socialisme

La crisi deixa al descobert un capitalisme perifèric i dependent

La crisi de la Covid-19 va irrompre enmig d'una onada depressiva mundial que dura des de 2008. En aquest context, l'onada recessiva disparada per la pandèmia, que s'associa amb la crisi energètica i un fort procés inflacionari, serà profunda i duradora.

Aquesta crisi global despulla la naturalesa decadent del capitalisme espanyol: un país imperialista de segona fila amb ínfules de grandesa, que contrasten amb el seu caràcter perifèric i subordinat. Un capitalisme econòmic i tecnològicament dependent, sustentat en la petita empresa, els baixos salaris, treballs precaris, una desocupació crònica i un pes desorbitat de sectors com el turisme. Alçant-se sobre aquestes bases, s'aixeca una trama dominada per multinacionals estrangeres, associades amb els oligopolis espanyols de l'Ibex-35 (bancs, constructores, energètiques, telecomunicacions, turisme...), bona part dels quals provenen de les privatitzacions de Felipe González i Aznar.

Aquest “model productiu” és conseqüència de l'opció estratègica del gran capital espanyol, que va culminar amb l'entrada a la UE (llavors CEE) el 1986. Aquesta entrada va ser l'altra cara de la transició política. De la mà de Felipe González, va venir acompanyada del desmantellament de sectors fonamentals de la infraestructura industrial del país (construcció naval, siderúrgia, mineria, tèxtil, electrònica de consum, béns d'equip...).

Les “ajudes europees” van ser la contrapartida per a convertir l'economia espanyola en un gran mercat per a les exportacions alemanyes i franceses i en una destinació turística. Ho van fer arrasant costes i ciutats i promovent una monstruosa xarxa de carreteres, vies d'alta velocitat i una irracional xarxa d'aeroports (alguns ni tan sols van entrar en funcionament), en un procés ple de corrupció.

Al compàs d'aquest procés, la banca i les constructores van créixer i van anar internacionalitzant els seus negocis. L'entrada posterior a l'euro, que va significar una descomunal i emmascarada pujada de preus, va aprofundir el sotmetiment de l'economia espanyola a les grans potències europees, en particular a Alemanya, mentre els bancs i grans empreses de l'Ibex-35 podien invertir a Amèrica Llatina amb una moneda forta, per sobre de la fortalesa econòmica del país.

Reorganització general de l'economia, d'acord amb les necessitats socials i a la sostenibilitat ambiental. Nacionalització de les indústries estratègiques sota control de la classe treballadora

Els últims tancaments d'Alcoa a Galiza i Nissan a Barcelona són la verdadera mostra de la dependència exterior de la

indústria espanyola i -dit sigui de pas- de la submissió dels governs a les multinacionals. L'automoció és la principal especialització industrial del país i, al mateix temps, una de les indústries que necessita amb major urgència i profunditat una reorganització general davant la crisi climàtica. No obstant això, totes les factories automobilístiques, sense excepció, pertanyen a multinacionals estrangeres, principalment franceses i alemanyes.

Els capitalistes, governs i polítics al seu servei i mitjans afins, van culpar de l'encariment dels béns energètics –és a dir, gas natural, electricitat i derivats del petroli, com els carburants-, a la guerra d'Ucraïna. Per aquest camí, van acabar culpabilitzant de la inflació a l'heroica resistència obrera i popular ucraïnesa, contra la invasió de Putin i van intentar justificar una ràpida “pau i negociació” entre Ucraïna i Putin, encara que anés a costa d'amputar al poble ucraïnès agredit part del seu territori.

Però els veritables culpables de l'alt cost dels combustibles, el gas i l'electricitat són les grans multinacionals energètiques. **Els béns de primera necessitat no poden seguir en mans d'una minoria oligopòlica!** Han d'estar **sota control social de la majoria** per a poder determinar el seu ús en funció d'un **pla al servei de les necessitats socials i ambientals!**

La **nacionalització de les empreses estratègiques** (bancs, energètiques, industrials, tecnològiques i comercials) **i el seu control per part de la classe treballadora**, comunitats i consumidors/es, és imprescindible per a posar en marxa un pla global que **reorganitzi l'economia** (indústria, serveis, agricultura i ramaderia) **al servei de les necessitats de la població i la sostenibilitat ambiental**. Això inclou un pla general de transició energètica urgent, no com les mesures preses fins al moment pels governs espanyols, orientades cap a la galeria i supeditades als interessos dels oligopolis elèctrics i industrials. Una mesura immediata d'aquest pla és la **nacionalització de la xarxa elèctrica** i l'establiment del monopoli estatal de la producció, distribució i comercialització de l'electricitat.

La crisi de la pandèmia va mostrar que és possible reorientar la producció industrial. Les grans empreses que amenacin amb acomiadaments, tancaments o deslocalitzacions, han de ser nacionalitzades i posades sota control dels treballadors i treballadores, com a part d'un pla de conjunt. El control de la producció i l'administració de les empreses per part de la classe treballadora és un instrument decisiu per a **garantir condicions salarials dignes i el respecte dels drets laborals**, impedir gestions fraudulentas, deslocalitzacions i acomiadaments. Són, al mateix temps, un mitjà privilegiat perquè els treballadors i treballadores es formin en l'administració de les empreses.

Per uns salaris dignes, per la seva actualització obligatòria i automàtica segons l'IPC

Són moltes les reivindicacions que sorgeixen d'una situació marcada per la inflació desbocada i el treball precari, però hi ha dos que són centrals: salaris dignes i treball estable. Des de 1982 el valor real dels salaris espanyols ha anat descendint de manera continuada, amb especial intensitat a partir de 2007-2008. Segons estadístiques oficials, el salari real avui és 5% més baix que fa 20 anys. En veritat, no només la disminució real és encara major, sinó que la diferència entre els salaris de la classe treballadora veterana i els de la joventut és un autèntic escàndol, conseqüència de la generalització de la precarietat laboral.

L'Estat espanyol és el país de l'OCDE on la classe treballadora ha perdut més poder adquisitiu. El 2022, la pujada salarial pactada per la burocràcia sindical era d'un 2,6%, quatre vegades menys que la inflació oficial. A més, CCOO i UGT també van signar un increment salarial del

8% (amb un 1,5% d'addicions possibles) per als treballadors i treballadores de l'administració pública fins a 2025!

La baixada de salaris es duu a terme de diverses maneres: una és pel procés inflacionari que devora el seu poder adquisitiu, molt especialment entre la classe treballadora amb sous més baixos. Una altra és la baixada directa que la patronal sol argumentar dient que és “necessària per a mantenir l'ocupació”. Això sense comptar amb el no pagament directe d'una part de la jornada de treball, com succeeix amb el 49% de les hores extres. Però el mecanisme de baixada salarial més estès és per mitjà de la reforma laboral que Yolanda Díaz va presentar l'any 2022, que el govern PSOE-UP va presentar com un nou “paradigma progressista”: la generalització dels contractes a temps parcial i de treballs fixos discontinus. En realitat, aquests últims s'han convertit en els nous contractes temporals i 7 de cada 10 contractes indefinits duren menys d'un any.

La lluita per salaris dignes exigeix imposar per llei, davant de la inflació, **l'escala mòbil de salaris**, amb revisió automàtica d'acord amb l'IPC. La classe treballadora no té per què pagar la inflació a la seva costa. El Salari Mínim Interprofessional (SMI), en aquest marc de precarietat està molt lluny de fer honor al seu nom i ser el mínim que qualsevol treballador o treballadora rep i més lluny encara de cobrir les necessitats més bàsiques. **Fem nostra l'exigència del sindicalisme de classe i combatiu que l'SMI sigui fixat ja en 1.700 euros bruts/mes (1.350 € nets).**

L'IPREM (Indicador Públic de Rendes d'Efectes Múltiples) que va ser introduït pel govern de Rodríguez Zapatero com a referència per a sol·licitar les ajudes socials, ha de ser derogat i que sigui l'SMI el criteri per a establir aquestes ajudes. L'IPREM està fixat avui en 20 €/dia (600 € mensuals) mentre l'SMI actual (novembre de 2023) en 1.080 € al mes. Els treballs feminitzats precaris amb salaris ínfims, les subcontrates i ETT i el treball de “becaris” i “voluntaris” són procediments que encobreixen la sobreexplotació i el tracte discriminatori. També les dobles escales salarials, que no afecten únicament la joventut, sinó també a milers de treballadors i treballadores

que han estat acomiadats/des i que, en incorporar-se al mercat laboral a edats avançades, són discriminats/des per això. La lluita per un salari digne i contra la desigualtat té la defensa de **“a igual treball, igual salari”**, una bandera de tota la classe obrera. Exigim mesures efectives per a aplicar aquest principi, sancionant severament el seu incompliment i també protocols d'actuació contra la discriminació de gènere o per orientació sexual.

Combatre la desocupació, reduir la jornada sense reduir el salari

El combat a la desocupació provocada per la crisi capitalista, així com la reorganització general de l'economia, necessària per a la sostenibilitat ambiental, exigeixen una reducció dràstica de la jornada de treball i el repartiment de l'ocupació existent sense disminuir el salari, en camí cap a la implantació de l'escala mòbil de les hores de treball, és a dir, el repartiment del treball existent entre el conjunt de la mà d'obra disponible. En paral·lel, necessitem una socialització cada vegada major del treball domèstic i de cures, amb la finalitat d'eliminar la doble jornada de treball gratuïta que recau, fonamentalment, sobre les dones i que s'ha vist agreujada durant la pandèmia.

La mesura presentada a bombo i platerets com a “històrica” pel Govern PSOE-UP, l'anomenat Ingrés Mínim Vital, s'ha mostrat en gairebé just uns mesos com una nova mesura d'aparador i un nou fiasco. Quan la desocupació té naturalesa estructural per a milions, el que necessitem és un subsidi de desocupació universalitzada mentre no s'ofereixi una alternativa de treball a la persona desocupada.

Derogació de les reformes laborals de 2010, 2012 i 2021

La defensa d'un salari digne i una ocupació estable exigeixen **derogar les reformes laborals de Zapatero (2010), Rajoy (2012) i Sánchez-Yolanda Díaz (2021)**, aquesta última aprovada amb el suport exprés de la burocràcia de CCOO i UGT). Aquesta derogació és necessària per a: frenar l'arbitrarietat patronal i garantir el dret real a la negociació

collectiva; **acabar amb la generalització dels contractes a temps parcial i fixos discontinus**; prohibir que les pujades de l'SMI quedin absorbides per complements salarials; posar fi a aquesta sagnia de l'ocupació que la patronal, el govern i la burocràcia de CCOO-UGT acorden a cada pas, via ERO i ERTO. O, com en el cas dels 800.000 treballadors i treballadores de l'Administració Pública en frau de llei, a través d'un ERO encobert.

Aquestes reformes laborals són les més destacades d'un al·livi de més de 50 reformes laborals que es van venir succeint des de l'aprovació de l'Estatut dels Treballadors el 1980 i que són la base del retrocés de la classe obrera en condicions i drets. Cal exigir un **NOU ESTATUT DELS TREBALLADORS I TREBALLADORES**, que recuperi drets com, entre altres, que sigui el treballador/a qui decideixi si és readmès o indemnitzat quan l'acomiadament es declara improcedent; la indemnització de 45 dies per any treballat; els salaris de tramitació... Prohibició per Llei dels acomiadaments en les empreses amb beneficis i readmissió obligatòria dels treballadors i treballadores en cas d'ACOMIADAMENT IMPROCEDENT!

Així mateix, es fa imprescindible, per a garantir el dret real a la vaga, suprimir els serveis mínims. La vaga és un dret que només pot ser regulat per les i els mateixos vaguistes. En la tradició obrera, els serveis mínims eren dictats pels mateixos vaguistes, mantenint els serveis mínims imprescindibles per a preservar la salut i la vida de les persones.

Regularització de la població immigrant indocumentada en territori estatal

A finals de 2019 s'estimava que entre 390.000 i 470.000 persones estaven vivint en territori estatal de manera il·legal. L'Estat espanyol, amb un biaix racista, nega el

permís de residència a centenars de milers de treballadors i treballadores per a justificar la seva sobreexplotació. És urgent la seva regularització per a equiparar els seus drets als de la resta de la classe treballadora. **Tancament immediat de tots els CIE i CETI i derogació de la Llei d'Estrangeria!**

Sanitat, educació i pensions públiques

Serveis públics vitals com la sanitat, l'educació i les pensions són una font de negocis per als fons d'inversió, multinacionals, bancs o l'Església. Durant la crisi de 2007-2008, els governs del PSOE i PP -així com la resta de la UE- els van retallar salvatge, mentre privatitzaven o traspassaven grans sumes de diners públics a les empreses privades sota la fórmula de “concerts publicoprivats” o “ propietat pública - gestió privada”. Però la sanitat, com l'educació o les pensions públiques, són drets conquistats que conformen el salari social i el salari diferit.

Cal continuar lluitant per una **sanitat i educació integrals i 100% públiques. Ni un euro a la privada. Cal integrar tots els sectors sanitaris en el sistema públic de salut** (residències, salut mental, odontologia, oftalmologia, laboratoris, etc.). Exigim reforç del pressupost sanitari per a hospitals, amb més llits i unitats de teràpia intensiva! Reforç de l'Atenció Primària i estabilitat, condicions de treball i salaris dignes per al personal sanitari! **Derogació de la Llei 15/97! Expropiació dels recursos de la sanitat privada i els serveis sociosanitaris en mans de l'Església**, per a la seva integració en la xarxa pública! Remunicipalització dels serveis sociosanitaris privatitzats! **Control popular de la Sanitat!**

El dret a una assistència sanitària pública i gratuïta ha de ser **universal**, és per això que rebutgem qualsevol discriminació en l'atenció sanitària a les persones treballadores migrants o refugiades.

De la mateixa manera cal integrar els centres educatius privats i concertats en una **xarxa d'escoles públiques, laiques, gratuïtes i de qualitat**. Condició per a la recuperació del sector públic és l'augment de plantilles en l'educació i sanitat, garantint treball estable i els salaris dignes, negats tots dos fins a la infàmia en aquests anys i especialment durant la pandèmia. **Fora l'Església catòlica de l'educació pública!**

Ara que els governs occidentals ens diuen que la Covid-19 s'ha convertit en una malaltia endèmica com la grip, obliden que continents sencers com Àfrica encara són assotats per aquesta i altres pandèmies. **Exigim la liberalització sense indemnització de totes les patents de vacunes i medicaments!** Expropiació dels laboratoris privats per a posar la recerca mèdica al servei del combat de totes les malalties i de la salut de la població.

Les successives reformes de les pensions, ampliant els anys de cotització, augmentant els anys del període de càlcul, allargant l'edat de jubilació i establint normes de "sostenibilitat", han anat minvant les pensions i ampliant una enorme bretxa de desigualtat. El 60% de les pensions no aconsegueixen l'SMI, al que se suma la bretxa de gènere i multitud de pensions de viduïtat que són de misèria.

La important quantitat de diners que mobilitza la Seguretat Social en pensions (només les contributives representen l'11,8% del PIB) és la base perquè bancs, fons d'inversió i asseguradores facin de la seva privatització un objectiu prioritari. En la seva forma de fons de pensions i ara d'entitats de previsió social voluntària (EPSV), compten amb el suport de la burocràcia sindical (especialment CCOO i UGT, encara que no només), part d'un negoci compartit amb els bancs.

Diem NO al Pacte de Toledo. Defensem un **Sistema Públic de Pensions garantit pels pressupostos generals de l'Estat**, l'establiment de la pensió mínima en 1200€ i la revaloració automàtica de les mateixes segons l'IPC real. Totes aquestes exigències són -com reclamen les mobilitzacions de les pensionistes- la base enfront de la rampinya financera. Aquestes reivindicacions exigeixen la **derogació de les**

reformes de pensions d'aquests anys, tornar a la jubilació a 65 anys i anar camí a la reducció a 60 anys.

La satisfacció de les necessitats socials exigeix un gir radical del sistema fiscal espanyol, un colador per a les grans empreses i patrimonis i una càrrega molt pesada per a les persones assalariades, així com per als sectors intermedis, que suporten el pes dels impostos sobre la renda i el dels indirectes com l'IVA. Un sistema fiscal just ha de secundar-se en el principi que qui més té més paga, en el càstig exemplar als grans evasors i la substitució de l'IVA per impostos directes sobre la renda i el patrimoni.

Cap desnonament sense alternativa residencial adequada, per un parc públic d'habitatge de lloguer social

El boom immobiliari (1997-2007) va convertir l'economia espanyola en un paradís per als especuladors. L'habitatge s'ha convertit en una font d'especulació i riquesa per a uns i dependència per a la immensa majoria de les famílies, que li dediquen una part més que substancial dels seus salaris, mentre condemna a milions de joves i famílies que han estat desnonades, a migrar o a haver de viure forçosament a casa dels seus familiars. Els desnonaments continuen succeint per desenes de milers, mentre el panorama després del boom inclou al voltant de tres milions d'habitatges buits. Mentrestant, els fons voltor i els bancs, inclosa la SAREB (creada amb diners públics), s'han convertit en les principals immobiliàries.

Després de tres anys de demora per part del govern de coalició, el maig de 2023 es va aprovar la primera Llei d'habitatge de la democràcia, en el Congrés. Una llei la qual l'única mesura progressiva que va sense paranys, és que acaba amb l'estafa milionària que permetia a les immobiliàries cobrar als inquilins pel servei que donen als propietaris. Però que és un pegat, perquè se centra només en el lloguer i no prohibeix els desnonaments, tan sols els allarga i posseeix nombroses trampes pels quals les mesures aprovades podran incomplir-se, incloent-hi el control dels preus de lloguer.

El seu veritable objectiu no és atendre les necessitats socials en matèria d'habitatge sinó enganyar els sectors empobrits de la classe treballadora amb falses promeses al mateix temps que mantenir el suport electoral d'una base social, de petits i mitjans propietaris, que han fet del rentisme una forma de vida. Aquesta Llei, a més, forma part d'un pla més ampli, on els pilars ja s'han posat en marxa, el propòsit és aplanar el camí per a legitimar un nou cicle constructor d'habitatge protegit per part

del sector immobiliari i les constructors. Tot això, amb la mateixa lògica de col·laboració públicoprivada en la qual el finançament i els avals són públics, al mateix temps que la gestió i per descomptat els beneficis, continuaran sent privats.

Una política social d'habitatge exigeix, en primer lloc, aplicar el **pla de xoc** que reclamen els moviments per un habitatge digne i contra els desnonaments: **Prohibició efectiva de tot desnonament** que afecti persones amb baixos ingressos que manquin d'alternativa residencial; **renovació obligatòria dels contractes de lloguer social** sense que això suposi que l'Administració complementi el pagament del lloguer d'aquests habitatges socials, al lloguer que ja paga l'inquilí per elles.

El pla de xoc que nosaltres defensem per a l'accés a l'habitatge, estaria a més recolzat almenys en aquests tres eixos:

- **Confiscació dels pisos buits de bancs i fons d'inversió**, que inclogui els habitatges de la SAREB.
- **Devolució de tot el desemborsament que va suposar el rescat bancari en forma d'habitatge o en diners.**
- Una **càrrega impositiva molt major a tots els que especulen amb els seus habitatges**, començant per les grans societats, bancs i fons d'inversió. Es tractaria d'aconseguir els recursos necessaris per a crear amb tot això un **parc públic d'habitatge**, digne de tal nom.

Expropiar la banca i estatitzar el sistema de crèdit

La banca espanyola, juntament amb les grans constructores i energètiques, formen les dinasties empresarials d'un capitalisme espanyol que enfonsa les seves arrels en el franquisme. A aquest grup es van sumar, durant el mandat de Felipe González (PSOE) i Aznar (PP), les grans empreses nascudes de les grans privatitzacions (Endesa, Repsol, Telefónica, Iberia, etc.), aviat internacionalitzades, en particular cap a Amèrica Llatina, amb el suport dels successius governs.

Durant la crisi del 2008, quan va explotar el boom immobiliari, els governs de Zapatero i Rajoy van rescatar amb diners públics els bancs i caixes en fallida, després oferts a preu de saldo a la gran banca, que ara monopolitza el sistema bancari espanyol. El saldo final d'aquell rescat supera, oficialment, els 60.000 milions.

És impossible que cap govern pugui donar cap pas de debò per a reorganitzar l'economia sense arrencar les palanques de comandament de les urpes de la banca. **Només expropiant aquesta i creant un sistema únic d'inversió i crèdit, controlat pels treballadors/es i usuaris/es, podrem comptar amb els mitjans per a una planificació econòmica al servei de la població i la sostenibilitat ambiental.**

L'expropiació dels bancs ha d'afectar els grans accionistes, no als petits estalviadors ni als seus dipòsits, que han de ser perfectament protegits. No com a la crisi de les preferents, en la qual els petits estalviadors van ser saquejats pels bancs, ni com en els desnonaments hipotecaris. La banca estatal única ha de cancel·lar els préstecs impagables de la població empobrida i garantir crèdits de baix preu i suport als agricultors i comerciants modestos i als petits empresaris.

La qüestió agrària

Durant anys, amb major o menor intensitat, els i les jornalers andaluses han anat denunciant la situació de misèria que viuen en el camp. També han estat milers els agricultors i ramaders que aquests anys s'han tirat al carrer per a denunciar “els desequilibris de la cadena agroalimentària”, és a dir, que els preus en origen siguin en molts casos inferiors als costos de producció, mentre es lucren els intermediaris i les grans cadenes comercials.

Al mateix temps, l'agricultura “industrial” i les “macrogranges”, ecològicament insostenibles, devasten els territoris mentre les províncies de l'interior es buiden. Disminueixen les explotacions agrícoles i ramaderes, però augmenta la seva grandària, al mateix temps que l'agricultura i la ramaderia es tornen “industrials” i apareixen les anomenades “empreses integradores” (vinculades a fons d'inversió i de capital de risc).

És la lògica capitalista de concentració de la riquesa, en la qual la cadena agroalimentària (inputs, producció, distribució, comercialització) va quedant en mans de grans grups capitalistes, entre ells Mercadona, Carrefour, Lidl, Eroski, Ebro o Nestlé... Mentrestant, la UE i els governs liberalitzen el comerç en relació amb Mercosur, el Marroc o Sud-àfrica. No es pot donar resposta a la crisi del camp sense arremetre contra els latifundistes, les “empreses integradores”, les grans empreses de ramaderia industrial, els oligopolis comercials i la UE que els protegeix.

Cal **acabar amb l'escandalós repartiment de les ajudes de la PAC comunitària**, al servei de la gran propietat i la gran indústria agroalimentària (la quantia de les ajudes agrícoles està, per exemple, basada en la grandària de la propietat i no en els cultius). Cal **prohibir i castigar severament la venda a pèrdues** que les grans cadenes de distribució imposen a petits i mitjans agricultors.

Cal establir un **organisme públic que garanteixi el monopoli estatal de la distribució**, fixant els preus d'origen i

finals. Aquest organisme ha d'estar **sota control de la classe treballadora del camp, petits productors i consumidors**. Cal posar en marxa un pla per a **clausurar les macrogranges, limitar l'agricultura industrial, reorientar-la cap a una agricultura sostenible** i de proximitat i recuperar el cultiu de terres fèrtils abandonades.

A l'Estat espanyol mai es va realitzar una reforma agrària que modifiqués substancialment l'estructura de propietat de la terra i la posés al servei dels treballadors de la terra i dels agricultors i ramaders modestos. Una de les primeres mesures d'aquesta reforma agrària pendent ha de ser **expropiar els grans latifundis perquè passin a ser explotats col·lectivament per la classe treballadora agrícola**, sota criteris de sostenibilitat ambiental.

No al pagament del deute

La crisi ha disparat de nou el deute públic. El juliol de 2022 era de gairebé 1,5 bilions, més del 114% del PIB, la qual cosa col·loca a l'Estat espanyol entre els països més endeutats de la UE (i del món). Actualment, un terç d'aquest deute està en mans del Banc Central Europeu (BCE) mentre els fons d'inversió, asseguradores i bancs esperen el seu moment per a prendre el relleu, a mesura que pugen els tipus d'interès.

Dins del deute espanyol amb la UE hi ha encara pendents de devolució 28.000 milions del rescat de Rajoy el 2012, amb el qual la banca espanyola en fallida va pagar als bancs alemanys i francesos els préstecs que aquests els havien fet, amb els quals van alimentar l'especulació immobiliària.

El deute públic espanyol té el seu origen en la corrupció dels seus governants (associada a obres de l'AVE, autopistes

ruïnoses, aeroports sense avions i obres faraòniques); en el rescat dels bancs atrapats per l'esclat de la bombolla immobiliària; en un sistema fiscal estructuralment deficitari en el qual les grans empreses i fortunes campen a plaer; en les grans despeses estatals sense cap justificació social, com els 2500 milions dedicats l'any 2023 a la indústria armamentística (que en veritat són bastants més, emmascarats en altres partides pressupostàries); en les ajudes milionàries a les empreses; en les despeses desorbitades dels alts funcionaris i càrrecs polítics, entre els quals el pressupost de la Casa Reial i els privilegis de diputats i senadors, així com capritxos com l'organització de l'última cimera de l'OTAN, que, segons el govern va costar 50 milions.

El 2011, PSOE i el PP van promoure conjuntament una reforma expressa de l'article 135 de la “intocable” Constitució, convertint el pagament del deute públic en la “prioritat absoluta” de l'Estat. Per descomptat, el deute públic sempre l'acaba pagant el poble treballador, qui no ha tingut cap responsabilitat a contreure-la. El **no pagament d'aquest deute** públic és una condició necessària per a trencar la cadena de submissió a la UE i al capital financer, per a finançar un pla de reorganització de l'economia al servei de la classe obrera i el poble.

IV

El règim del 78. Un règim marcat per l'herència del franquisme

L'endarreriment històric de l'Estat espanyol

Encara que l'Estat espanyol, com a part de la UE, avui forma part del “club” privilegiat de les potències imperialistes, és, en veritat, un imperialisme de tercera divisió. Una ubicació que ve de temps enrere.

A finals del segle XIX, les grans potències colonials es van acabar de repartir el món i el decadent imperi espanyol va perdre les últimes colònies (Cuba, Filipines i Guam). Abans ja havia arribat tard a la cita històrica amb la revolució industrial i la revolució burgesa, que va ser incapaç de concretar. La transformació capitalista espanyola es va fer al llarg del segle XIX, amb l'aristocràcia terratinent al comandament de l'estat.

La Segona República va ser incapaç de resoldre els greus problemes que afligien Espanya: no va realitzar una veritable reforma agrària, ni va acabar amb el poder de l'Església, ni va netejar l'exèrcit de reaccionaris, va negar l'autodeterminació a les nacionalitats oprimides i no va donar llibertat al Marroc espanyol.

El triomf de la insurrecció militar-feixista que el gran capital espanyol va organitzar per aixafar el moviment revolucionari que la Segona República no aconseguia sotmetre, va

donar pas a una dictadura genocida, sostinguda per les potències triomfadores de la Segona Guerra Mundial, en particular els EUA. El franquisme, però, va quedar marginat de la divisió internacional del treball que es va establir a l'Europa de la postguerra.

Només a partir del pla d'estabilització del 1959, aprofitant els baixos salaris i la brutal dictadura, els EUA i les potències europees van començar a localitzar determinades indústries en territori espanyol. En aquest quadre, el franquisme, lluny de solucionar els problemes pendents a la Segona República, els va acabar exacerbant i van tornar a ressorgir amb força durant el seu declivi.

La Constitució del 78, fruit d'un engany

El «règim del 78» fa referència a la Constitució aprovada aquell any, en què va cristal·litzar el llarg procés de l'anomenada Transició engegat a la mort del dictador. La Transició no va ser, de cap manera, el procés idíl·lic que ens han venut i ens continuen venent els partits del règim, en què Joan Carles, el rei designat per Franco, ajudat per Suárez, cap del Moviment Nacional franquista, “van portar la democràcia”. Va ser, per contra, un període de duríssimes lluites obreres, estudiantils i populars, amb centenars de morts i ferits, milers de detinguts, torturats i empresonats. Lluny de ser modèlica i pacífica, va ser una transició sagnant!

A partir de la revolució portuguesa de l'abril del 1974, el règim franquista va entrar en oberta descomposició, provocant una profunda divisió a les seves files sobre com enfrontar l'ascens revolucionari que s'havia obert al país i s'havia tornat imparable després de la mort de Franco l'any 1975. Un sector del franquisme, majoritari, conscient que sense fer alguns canvis seria impossible protegir els seus interessos, es va reconvertir en «demòcrata», agrupant-los al voltant de

Suárez i la UCD, mentre un altre s'encastellava al búnquer franquista.

El projecte dels franquistes “demòcrates”, recolzat pel gruix de la gran burgesia espanyola i avalat per Joan Carles, era establir gradualment i de manera controlada una “democràcia” limitada, que preservés l'essencial dels aparells estatals del franquisme, i que fos acceptada per la UE (llavors CEE). Calia evitar tant sí com no que es desencadenés una revolució com a Portugal. L'obra d'enginyeria de la Transició es va iniciar a la mort de Franco, amb l'aprovació per les Corts franquistes d'una llei de reforma política, sotmesa després a referèndum sense respectar cap condició democràtica, amb els partits polítics il·legalitzats i sense llibertat d'expressió.

Si la reforma del franquisme va triomfar, no va ser pels mèrits de Joan Carles i Suárez sinó pel paper exercit per la direcció del PSOE (Felipe González) i, sobretot, la del Partit Comunista d'Espanya (PCE), aleshores la gran força hegemònica en el moviment obrer, juntament amb els dirigents de CCOO i UGT, sota el seu control polític.

Carrillo i González, recolzant-se en l'immens prestigi de què gaudien els seus partits, fins aleshores il·legalitzats i reprimits per la dictadura, es van bolcar per impedir l'enderrocament revolucionari del règim franquista en descomposició, que va estar a l'abast de la mà en, almenys, dues ocasions: arran de la matança de Vitòria el març del 1976 i després de l'assassinat dels advocats laboralistes d'Atocha el gener del 1977. El pacte històric entre els franquistes reconvertits, PSOE i PCE i les direccions nacionalistes catalana i basca, es va materialitzar a la Constitució del 1978.

Aquesta assegurava la continuïtat dels principals aparells d'estat franquistes (exèrcit, forces policials i aparell judicial) alhora que la Llei d'Amnistia garantia la impunitat pels crims del franquisme. Negava el dret a l'autodeterminació de les nacionalitats consagrant la unitat forçada espanyola ara sota format autonòmic. Preservava íntegrament els interessos de l'oligarquia capitalista, enriquida a l'ombra del franquisme, i mantenia els privilegis de l'Església catòlica. El restabliment de la monarquia borbònica i el reconeixement com a rei de

Joan Carles, amb immunitat per robar a mans plenes, formava part del “lot” i legitimava la designació per Franco el 1969.⁴

La Constitució va ser elaborada de manera que la seva reforma és pràcticament impossible. Qualsevol reforma dels seus punts substancials, ha de ser aprovada per les 3/5 parts del Congrés i del Senat, i després es dissolen. Les noves corts hauran de ratificar la decisió i estudiar la reforma, que haurà de ser aprovada, de nou, per les 3/5 parts del Congrés i del Senat, i finalment posada a referèndum. Els requisits són menors a la resta d'articles.

La Constitució s'ha reformat en aquest temps dues vegades: una per entrar a la UE, amb el Tractat de Maastricht, i una altra per garantir que el pagament del deute públic sigui prioritari per sobre de les necessitats socials, modificant l'article 135 a esquena del poble. A la base de les dues reformes hi va haver unanimitat entre PSOE i PP.

El PSOE, el PCE i les direccions nacionalistes catalana i basca, van signar el pacte de lleialtat constitucional a canvi d'un lloc al sol, al costat dels hereus del franquisme, en unes noves institucions parlamentàries tutelades, escollides sota una llei electoral antidemocràtica que encara persisteix. Justificaren el seu suport a la Constitució en nom que reconeixia formalment drets democràtics que el poble ja havia conquerit al carrer, ocultant que es perpetuaven els aparells franquistes i amnistiaven els seus crims. Només la col·laboració de l'esquerra oficial i les direccions nacionalistes, l'engany i la desmobilització de la classe treballadora, les nacionalitats i el poble, va permetre la nova restauració monàrquica i la seva legitimació davant de la població.

No va existir cap “reconciliació nacional” com pregona el PCE. El continuisme de les institucions franquistes al costat d'un parlamentarisme descafeïnat, va suposar que la classe obrera “oblidés” els crims dels repressors, mentre aquests

⁴ En la seva autobiografia autoritzada, quan va ser preguntat pel temor de la família Franco amb el que pogués passar-los, Juan Carlos va contestar sense vacil·lar: “Por? Por de qué? Els Franco sabien, perquè jo li ho havia repetit fins a l'avorriment, que la meua primera preocupació quan estigués al capdavant de l'Estat seria impedir per qualsevol mitjà que es fes un memorial de greuges comesos pel règim franquista”.

i la seva base social, l'anomenat "franquisme sociològic", mantenia intacta la seva consciència de «vencedors» de la guerra i els privilegis que això comportava.

Els successors dels vencedors s'asseuen avui als consells d'administració de les empreses de l'IBEX 35 i a la jerarquia militar, mentre aquest "franquisme sociològic" dona al règim del 78 aquesta aparença de fortalesa social sobre la qual mantenen intactes aparells ideològics impensables en estats com Alemanya o Itàlia, on mai no admetrien el finançament públic d'una fundació Adolf Hitler o Benito Mussolini.

Més de 100.000 víctimes de la barbàrie franquista continuen enterrades en fosses comunes, mentre militars o gestes feixistes donen nom a nombrosos carrers espanyols. Els jutges neofranquistes dominen amb impunitat l'aparell judicial i és comú que cada cert temps surtin a la llum l'actuació de militars i policies d'extrema dreta, mentre institucions com els serveis d'intel·ligència campen a gust.

En conclusió, el règim del 78 és la cristal·lització d'una correlació de forces en un moment històric concret, en què la burgesia, dividida i a la defensiva, i la classe obrera i el poble, paralitzada pels seus dirigents, van donar lloc a un règim on un «bonaparte» (el rei) exercia d'"àrbitre" en l'enfrontament entre les classes socials i, alhora, intervenia en els conflictes entre les diferents fraccions de la classe dominant. És el gran instrument de domini de l'oligarquia de l'Ibex-35.

La Transició també va ser part d'un projecte global del gran capital espanyol que incloïa la privatització de les grans empreses públiques, l'entrada a l'OTAN i la integració a la UE com a capitalisme subordinat a les grans potències europees, amb l'ull posat al desembarcament i pillatge a Llatinoamèrica.

Li diuen democràcia i no ho és

Sota el parany d'oposar "dictadura" a "democràcia" i "llibertat", les institucions centrals de la dictadura franquista, és a dir la Prefectura de l'Estat, l'Exèrcit/forces de l'ordre i el Poder Judicial es van mantenir sense canvis o amb petits canvis cosmètics, fins avui. El règim actual que en la seva gènesi mai no va ser una veritable democràcia burgesa, ha patit una deriva bonapartista cada vegada més gran pels successius governs de la "democràcia", cosa que ha suposat un atac a les ja molt retallades llibertats democràtiques.

El dret a vaga continua regulat per una norma predemocràtica de 1977 que permet l'ús abusiu dels serveis mínims que utilitza tant el poder polític com la patronal, com si fos un piquet antivaga. Igualment, la llei de partits és preconstitucional.

La Llei electoral es recolza en una llei hereva de la norma preconstitucional sobre la qual es van dur a terme les eleccions del 77. Encara que la Constitució parla de representació proporcional, ni s'ajusten els escons als vots, ni es defensa l'ordre que els votants atorguen als partits, passant que una formació amb menys vots, aconsegueix obtenir més escons. L'altre mecanisme de les eleccions és la Llei D'Hondt, adreçada a facilitar la supremacia de pocs partits, que nega la proporcionalitat i deixa fora tots els vots de les opcions que no superin el 3%.

La Llei de memòria històrica és una nova salutació a la bandera, més enllà de la il·legalització de la Fundació Francisco Franco o la retirada d'alguns títols nobiliaris. No deroga la Llei d'amnistia anterior, que era una Llei de punt final en què s'equipara víctimes i botxins i preserva la impunitat per als que durant 40 anys de dictadura se'n van beneficiar. A més, encara no s'ha resolt l'entramat de robatori de nadons a mares majoritàriament pobres, en què l'Església catòlica va jugar un paper clau. Es calcula que uns 300.000 nadons van ser sostrets de les mares durant el franquisme.

També continua el Concordat signat entre el Vaticà i l'Estat espanyol el 1979. És així com el 85% del patrimoni

Treballs d'exhumació en la fossa comuna de la Guerra Civil Espanyola que està localitzada en el cementiri de Nerva (Huelva). Segons xifres del Ministeri de Justícia hi ha registrades 2.567 fosses comunes a Espanya. Es comptabilitzen ja 58.000 víctimes. Es calcula que pot haver-hi més de 114.000 desapareguts. Imatge d'Onda Minera. CC BY 4.0 DEED.

històric i els beneficis que generen segueixen en mans de l'església, mentre les despeses de restauració i manteniment d'aquest patrimoni cultural i històric usurpat són a càrrec de l'Estat i gràcies a la nova llei d'educació, la religió segueix a l'escola pública. Es continua finançant públicament el professorat de religió -encara que la seva contractació i desstitució és controlada per l'Església- i l'educació concertada religiosa.

L'octubre del 2023 va sortir a la llum un informe elaborat pel defensor del poble en què es revela que prop de 400.000 menors han patit agressions per representants de l'àmbit eclesiàstic.

No hi ha memòria democràtica sense **reparació a les víctimes** i sense assenyalar la part de responsabilitat que

correspon a la institució eclesiàstica. És imprescindible la **separació Església-Estat i que l'Estat espanyol es declari com a estat laic**. Que es posin al servei del poble tots els **recursos que l'Església posseeix des dels serveis sociosanitaris passant per l'educació, l'art i la cultura**.

La Llei Orgànica 14/2022 que reforma el Codi Penal per eliminar el delictes de sedició i modificar el delictes de malversació, manté el de “rebel·lió” que té una pena màxima de 30 anys de presó. Amb aquesta llei, es van reduir les penes de les i els dirigents polítics independentistes que van acabar traint la lluita per la república catalana, mentre les més de 3000 represaliades en les 44 causes judicials obertes arran de la crisi catalana del 2017 van quedar abandonats a la seva sort.

Al mateix temps, es va crear un nou tipus de delictes de desordres públics agreujats en el qual les penes van dels 3 a 5 anys de presó i de 6 a 8 d'inhabilitació, fet que suposa la criminalització de lluitadors/es i activistes, ja que qualsevol mobilització o ocupació de l'espai públic pot ser considerada com a desordre públic ofès i, per tant, sancionada. Una nova llei repressiva que se suma a la Llei mordassa que el govern de coalició PSOE-UP no va derogar malgrat les seves promeses.

La judicatura franquista que s'ha mantingut aquests anys continua interferint en la vida política cada cop que els privilegis d'una minoria social i aquest ordre injust es veuen amenaçats. Un exemple és l'anomenada operació Catalunya dirigida pel Ministeri de l'Interior des de l'any 2012 per desacreditar l'independentisme per mitjà d'una organització integrada per membres de la Policia, del Govern de Mariano Rajoy i del PP que, amb ajuda de periodistes i mitjans de comunicació, va ordinar un pla contra el moviment independentista català.

El mateix sistema judicial que deixa solts o rebaixa penes a violadors i maltractadors fent un ús malintencionat de la llei de Solo Sí es Sí, condemna a rapers per donar la seva opinió o a aquells treballadors i treballadores que lluiten per defensar el seu pa. I aplica unes altres normes quan es

tracta de jutjar polítics, empresaris, banquers o membres de la reialesa. També a l'aparell militar, el més lleu intent de mesures democràtiques és encara avui dia, impossible.

Entendre aquest caràcter del Règim té molta importància per ser conscients del pes que avui dia continuen tenint les tasques democràtiques a l'Estat espanyol i entendre perquè la lluita pel socialisme a l'Estat espanyol és una **combinació inseparable entre reivindicacions democràtiques i anticapitalistes**.

La qüestió nacional

L'Estat espanyol, una "presó de pobles"

L'opressió nacional és un element central en la configuració de l'Estat espanyol. Té profundes arrels històriques i és un element clau que utilitza la burgesia per a mantenir dividida la classe treballadora. Aquesta divisió és essencial per a la continuïtat de la Monarquia, l'instrument clau del qual es val l'oligarquia espanyola (de la qual també formen part el gran capital català, basc i gallec) per tal de perpetuar el seu domini.

Lluitar pel reconeixement dels drets de les nacionalitats oprimides significa lluitar per la seva plena sobirania nacional i pel seu dret a separar-se d'Espanya, si aquesta és la seva voluntat. Aquesta reivindicació democràtica continua sent part central del programa de la revolució espanyola. És la base d'una unió lliure de pobles lliures, és un punt clau per a fer fallida la Monarquia i és un ariet contra la UE, sobre les ruïnes de la qual haurem de construir uns Estats Units Socialistes d'Europa basats en la lliure unió dels pobles europeus.

No hi ha lluita real contra la Monarquia que no inclogui com un punt cabdal el combat pel dret a l'autodeterminació de les nacionalitats oprimides. La unitat de la classe treballadora només serà possible en la seva lluita comuna contra l'opressió espanyolista.

La qüestió nacional, el règim franquista i el frau de la Transició

El sanguinari terrorisme d'estat franquista va buscar no només destruir tot vestigi d'organització obrera, sinó també les llengües pròpies i tota expressió política i cultural catalana, basca o gallega. Per això, el ressorgir de la lluita antifranquista va posar també en primer pla les reivindicacions de les nacionalitats, en particular, el dret a l'autodeterminació. Hem vist com els pactes de la Transició van traïr aquesta aspiració. No obstant això, només van ajornar els problemes.

Quan es va esgotar el moviment que s'havia expressat a Euskal Herria durant la Transició, expressat en 14 vagues generals polítiques, el protagonisme va passar, des de principis dels anys 80, als atemptats d'ETA. Això va aïllar al moviment nacional basc de la resta de l'Estat, va facilitar la contraofensiva repressiva del règim i va permetre al PNB contenir i treure partit de la situació.

Malgrat això, el rebuig de l'Esquerra Abertzale als pactes de la Transició va suposar, durant anys, la continuïtat d'un moviment massiu a favor de l'autodeterminació. Després, en l'últim període, després de l'abandó de les armes per part d'ETA (2011), el progressiu procés d'integració política de l'Esquerra Abertzale en el quadre del règim ha fet que el moviment nacional basc perdi la seva força i passi a ocupar un lloc secundari.

El ressorgir del moviment independentista català

Però en el mateix moment en què Euskal Herria perdia protagonisme, el guanyava el moviment independentista català. Fins a 2010 el pujolisme, amb l'auxili de la branca

catalana del PSOE i dels hereus del PSUC, havia mantingut el moviment catalanista dins de la cleda del règim monàrquic. Això va començar a canviar al juliol de 2010, quan més d'un milió de persones van sortir al carrer contra la sentència del Tribunal Constitucional que escapçava el ja raspallat Estatut d'Autonomia, aprovat en referèndum quatre anys abans.

El moviment independentista es va anar reforçant any rere any fins a arribar al punt àlgid del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre de 2017 i la vaga general del 3-O contra la repressió. El multitudinari moviment reflectia la indignació social d'una aclaparadora majoria de les classes mitjanes catalanes, d'amplis sectors juvenils que ja s'havien expressat en el moviment del 15M i de franges importants de la classe treballadora, particularment fora de les grans ciutats.

També es va sumar un sector rellevant de la mitjana burgesia catalana, aliè als privilegis de l'Ibex 35, que es veia perjudicat en el repartiment de la càrrega de la crisi. Aquest sector va ser el que, a través de la direcció oficial del moviment independentista, va marcar els seus límits al voltant de la reivindicació d'un "estat propi dins de la UE". Aquesta reivindicació no només era utòpica i suïcida enfront del ferm alineament de la UE amb l'Estat espanyol. Era també l'antítesi de la sobirania nacional catalana perquè significava sotmetre el país als interessos del capitalisme germànic-francès.

La lluita pels drets nacionals dels pobles i les lliçons del referèndum català

L'1-O català va revelar la naturalesa de l'Estat espanyol, basat en l'opressió nacional i la unitat forçada: un programa compartit, amb variants, pels hereus del franquisme (PP i Vox) i pel PSOE. Cal no oblidar tampoc el rol d'Unides Podem (UP),

soci governamental del PSOE, que en tots els moments importants del procés es va disciplinar al centralisme espanyolista. L'1-O va servir també per a deixar en evidència el paper cínic de la UE, convertida en l'últim baluard de defensa de l'estat centralista.

L'1-O va mostrar que l'Estat espanyol no està en absolut disposat a permetre ni a pactar cap referèndum d'autodeterminació. Aquest només podrà dur-se a terme si el poble de Catalunya l'imposa de manera unilateral, com va fer l'1-O i com l'haurà de fer de nou quan el moviment reprengui la lluita, amb noves forces, deixant de costat les falses “taules de diàleg” i les falses il·lusions en les institucions de la UE.

També, l'1-O va posar sobre la taula la incapacitat orgànica dels representants polítics burgesos i petitburgesos del moviment independentista català, per a proclamar i defensar la República catalana. En veritat, mai es van creure la lluita per la independència. Com va declarar l'exconsellera Clara Ponsatí: “estàvem jugant al pòquer i anàvem de farol”. Es van negar de manera obstinada a organitzar la defensa dels centres de votació enfront del salvatgisme policial, es van negar després a defensar el resultat del referèndum, van cridar a no oferir resistència al 155 i van lliurar les institucions de la Generalitat al govern central, sense cap classe d'oposició.

L'1-O va evidenciar que la lluita pel dret a l'autodeterminació de Catalunya és inseparable de la lluita per la fi de la monarquia hereva del franquisme. Necessitem la unitat de tota la classe treballadora a l'Estat espanyol per a aconseguir totes dues reivindicacions. **No hi ha lluita contra la monarquia digna de tal nom que no inclogui la lluita pel dret dels pobles a ser amos dels seus destins i viceversa.** No hi ha manera de separar l'un de l'altre.

La classe treballadora és la primera i la gran interessada en aquesta lluita democràtica que, en fer fallida el règim monàrquic, permetria trencar comportes i donar pas a un moviment social impetuós que posés en qüestió les bases econòmiques i polítiques sobre les quals s'assenta el domini del gran capital, al mateix temps que obra camí a una sortida socialista.

Els i les treballadores som les primeres interessades a oposar-nos a qualsevol tipus d'unió forçada, la qual cosa només reforça l'enemic i provoca divisió entre nosaltres. Només mitjançant el dret a l'autodeterminació podem garantir la fraternitat entre els pobles i unir-nos com a classe treballadora enfront de l'enemic comú.

Qui té interès, un interès vital, en la unió forçada és l'oligarquia financera espanyola i la seva monarquia. Un dels pilars del seu domini és la condescendència que troben entre sectors de la classe treballadora i del poble espanyol per a la seva política d'unió forçada. Una condescendència que no és possible entendre sense el paper canalla jugat pel PSOE i la burocràcia sindical i sense la falsa "equidistància" d'UP.

Lluitem pel dret a l'autodeterminació de les nacionalitats, per una República catalana lliure, per unes Repúbliques basca i gallega lliures. Si, en un moment donat, el **poble andalús** volgués prendre aquest camí, estaria en el seu ple dret. Aquestes reivindicacions no són «separatistes» sinó que són la **base per a aconseguir una unió lliure de repúbliques socialistes ibèriques**, així com per a lluitar per una **Europa socialista dels i les treballadores i els pobles.**

La defensa del dret d'autodeterminació implica també continuar exigint **amnistia total per a tots i totes les preses polítiques.** Tot el nostre **suport a les represaliades, perseguides, i inhabilitades, tant activistes com càrrecs públics,** en el procés de lluita que es va viure en l'1-O! Així mateix, **depuració de responsabilitats i càstig a les responsables per les brutalitats policials i polític-judicials que es van cometre!**

La defensa de les llengües pròpies, una tasca democràtica bàsica

El català ha perdut en 15 anys més de mig milió de parlants. Això no és casualitat ni és imputable a la immigració, i és una profunda mentida de la dreta i l'extrema dreta espanyolista, que clamen contra una suposada "opressió" del castellà.

En veritat, l'opressió sobre el català és una constant històrica des dels Decrets de Nova Planta, els quals van seguir la victòria borbònica del 13 de setembre de 1714 sobre la resistència catalana, que va prolongar el conflicte després d'haver-se signat l'11 d'abril de 1713 el Tractat d'Utrecht entre les potències europees implicades en la Guerra de Successió que havia començat en 1701. Els atacs a la llengua catalana van ser continuats pels Borbons, sent la dictadura de Primo de Rivera especialment repressiva. Amb la dictadura de Franco (secundada per la gran burgesia catalana) la repressió del català i de tota llengua oprimida com l'euskera i el gallego, va fer un salt qualitatiu, en quedar prohibit en tot el que no fos l'àmbit estrictament privat. La recent ordre del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per a imposar el 25% obligatori de castellà a les escoles és la continuïtat, esperpèntica, d'aquesta política. **Defensar les llengües pròpies de cada territori és una part substancial de la lluita democràtica contra l'opressió nacional.** Per a garantir la supervivència de les nostres llengües i promoure l'ús d'aquestes és imprescindible que es **garanteixi a tothom qui visqui i treballi en un territori amb llengua pròpia** (Catalunya, Euskal Herria, Galiza, País Valencià, etc.) **cursos d'aquesta llengua, completament gratuïts, a càrrec de l'empresa o institució, si es tracta d'un càrrec públic, i en horari laboral.**

ES PROHIBIDO EL USO DEL CATALÁN COMO IDIOMA OFICIAL

Barcelona.—Según Decreto especial firmado por el General Franco y que ha sido publicado el miércoles en esta ciudad ha quedado prohibido el uso del catalán en calidad de segundo idioma oficial de las provincias de Cataluña.

De ahora en adelante se usará el idioma español como único oficial en todas las provincias catalanas.

Todas las autoridades políticas catalanas que gozaban de autonomía dependientes de la Generalidad han quedado disueltas y sustituidas por las autoridades del Gobierno Nacional.

Extracte del Diari de Navarra del 17 de febrer del 1939, de títol «Es prohíbeix l'ús del català com a idioma oficial».

HABLE BIEN

Sea Patriota - No sea bárbaro

Es de cumplido caballero, que Vd. hable nuestro idioma oficial o sea el castellano. Es ser patriota.

VIVA ESPAÑA Y LA DISCIPLINA Y NUESTRO
IDIOMA CERVANTINO

¡ARRIBA ESPAÑA!

Octavilla. Imprenta Sindical. A Coruña. 1942

Extracte d'un full volant de la Imprenta Sindical de A Coruña impresa el 1942.

El dret a l'autodeterminació a Galiza

Galiza té reservat per la força de l'Estat espanyol, i des de fa segles, el paper d'aportar mà d'obra -l'emigració que fa d'ella una societat envellida- i matèries primeres per a la resta de l'Estat i Europa, sobre la base dels baixos salaris, la precarietat i l'emigració forçada. Qualsevol anàlisi seriosa de la realitat gallega ha de tenir en compte aquest marc, de les polítiques que des de Brussel·les i Madrid tenen respecte els sectors productius i la repercussió que tenen sobre el poble treballador gallec.

Galiza és la principal productora de llet, constituint prop del 40% de la producció espanyola. Però les polítiques europees que afavoreixen els productors d'Alemanya, Holanda o França, juntament amb la negativa sistemàtica de la Xunta de fomentar un Grup Lacti Cooperatiu i Públic Gallec, que diversifiqués la transformació de la llet, resulta en un monocultiu basat exclusivament en la producció de llet, no en la seva transformació, que depèn en un 75% d'empreses multinacionals, i amb uns preus més baixos que la mitjana espanyola.

El sector pesquer és una baula fonamental del teixit social i econòmic de Galiza, i un dels més importants d'Europa. Constitueix més del 10% del seu PIB, i és un dels principals generadors d'ocupació; es pot dir que per cada ocupació a la mar hi ha quatre a la terra, entre conserveres, drassanes, transport o comerç. Els repartiments de quotes que tots els anys negocien a la UE, basat en el "principi d'estabilitat relativa", que afavoreix els estats més poderosos de la UE en el repartiment de les quotes, fa que la pesca gallega visqui permanentment al voral de la balança, perquè els seus interessos són representats per l'Estat espanyol, on la mar suposa una baula secundària en la seva economia; mentre que, com hem vist, a Galiza és una de les columnes vertebrals de la societat.

El sector del naval gallec és un dels seus sectors industrials estratègics. Des de la reconversió dels anys 80 es van destruir, entre Vigo i Ferrol, 27 mil ocupacions, i entre 1998

i 2003, 16 mil. Va ser la UE, amb la col·laboració dels governs espanyols, la que va permetre aquesta destrossa al servei dels interessos dels competidors alemanys i holandesos.

Galiza és coneguda com el “país dels mil rius”, la qual cosa suposa que produeix el 10% de tota l'energia de l'Estat, que majoritàriament va a l'exportació i està en mans d'empreses multinacionals, com la basca Iberdrola, propietària dels càmons del Sil, la italiana Endesa, o la catalana Naturgy. Ells decideixen sobre l'aigua, l'aire, els embassaments i les centrals tèrmiques gallegues, contaminant rius i terres.

A l'actualitat, aquestes mateixes multinacionals han fet un salt amb els plans eòlics que suposen una espoliació de les terres al servei de la instal·lació de desenes de parcs eòlics, fins a convertir Galiza en el segon exportador d'energia de l'Estat (el 40% de la seva producció va a l'exportació), mentre han tancat les fàbriques de components per als molins (Vestas i Siemens Gamesa), que suposa la destrucció de milers de llocs de treball.

Galiza és dels pocs territoris en l'Estat espanyol que no disposa d'un tren de rodalies. Això és expressió de la voluntat de no reconèixer Galiza com a nació. Ens neguem a continuar sent colònia en l'Estat espanyol i **exigim la implantació d'una xarxa ferroviària pública que connecti les diferents comarques, viles i ciutats del territori gallec.**

Aquesta realitat d'imposició d'unes condicions socials, econòmiques i laborals concretes es tradueixen en un fre sistemàtic de les possibilitats de creixement d'una societat, imposades històricament per un aparell d'estat aliè i la UE. Per això, **la lluita pel dret a la sobirania nacional gallega que trenqui amb el règim del 78 és una part inseparable del programa de la classe obrera i el poble treballador.**

Государственной Думы.

Ассамблея del Сôвет de Петроградo en 1917.

Per una assemblea constituent lliure i sobirana

Les alternances en el govern dins el quadre del règim monàrquic, només han servit per a perpetuar l'actual estat de les coses, que no canviarà mentre no tirem a la paperera de la història aquest règim monàrquic.

La corrupció de la institució monàrquica, amb la seva impunitat constitucional, la seva íntima vinculació amb les grans fortunes, el seu protagonisme en la brutal repressió del moviment independentista català i el seu paper com a peça clau del règim, fan de la reivindicació de la Tercera República una consigna democràtica central. D'aquí ve que exigim la celebració ja d'un referèndum perquè el poble decideixi entre monarquia i república.

Però la batalla per la República és inseparable de la lluita per una Assemblea Constituent lliure i sobirana. Una Constituent és el màxim de la democràcia dins del sistema burgès, davant una crisi del règim de torn. Per això els i les revolucionàries, la utilitzem de manera transitòria per a estirar-la al màxim, en la lluita pel poder, i fins a aquest punt, la defensem.

A Xile, la constitució encara vigent, va ser redactada a l'estil espanyol: pactada amb la dictadura, preservava els interessos de l'oligarquia, la submissió a les multinacionals i la continuïtat intacta dels aparells militar, repressiu i judicial pinochetistes. Aquest pacte va donar lloc a l'anomenat "règim

de la concertació” que va unir a aquests, al partit socialista i a la democràcia cristiana, en governs que s’alternaven al servei de les grans famílies del país i les multinacionals mineres.

Però tot té un límit i l’octubre de 2019, el poble xilè es va alçar en massa al crit de “Xile s’ha despertat”, decidit a posar fi al règim. Obligats a guanyar temps davant la insurrecció popular, els oligarques i els seus partits es van veure forçats a acceptar la convocatòria d’una Constituent que elaborés una nova Constitució. Es van assegurar, no obstant això, de limitar els poders de la Constituent i que durant el període en què tinguessin lloc les seves sessions, es mantinguessin els poders de les institucions rebutjades pel poble.

Protesta a Xile en el marc de la revolta d’octubre de 2019. Es poden llegir diverses pancartes amb els lemes: “Vam heretar la història, però no la por”, “Ens hem cansat, ens hem unit”, “Si evadeixes 25\$ et diuen delinqüent, si evadeixes milions et diuen president”.

Finalment, la Convenció Constituent va elaborar una constitució que no responia a les necessitats immediates ni històriques del poble, i per això va ser rebutjada en referèndum per les masses, desil·lusionades i defraudades a més amb el nou Govern burgès de Boric, que secundava aquesta constitució.

Igual que a Xile, **la convocatòria d'una Assemblea Constituent lliure i sobirana és una exigència democràtica elemental a l'Estat espanyol:** una Constituent convocada amb una llei electoral democràtica, és a dir, basada en els criteris d'una persona, un vot, proporcionalitat directa, iguals drets de concurrència i on els electes puguin ser revocats pels seus electors. Una Constituent que elabori una **nova Constitució posant fi a la Monarquia corrupta**, als seus aparells d'estat antidemocràtics i al domini escandalós que a través d'ella exerceix l'Ibex-35. Una Constituent que, a diferència de la de Xile, sigui sobirana, és a dir, **que pugui decidir-ho tot i no hi hagi cap poder sobre ella.**

El problema amb què ens trobem és l'enorme engany col·lectiu perpetrat pels grans poders que, per a justificar els seus excessos, inculquen al poble la idea que vivim en una "democràcia plena". En aquest engany no sols participen la dreta i l'extrema dreta i els seus mitjans de comunicació. Participa també de ple el PSOE, que és un dels grans baluards del règim, i amb ell també UP, el seu antic soci de govern, i les grans burocràcies sindicals.

El 15-M va trencar el 2011 per primera vegada aquest engany col·lectiu i, amb el seu lema "li diuen democràcia i no ho és", va apuntar obertament la necessitat d'acabar amb el règim del 78. Però el moviment va acabar neutralitzat i reconduït a la cleda amb l'ajuda imprescindible de Podemos, avui part de la "casta" que llavors denunciava.

Com ha mostrat Xile i va apuntar el propi 15-M, la batalla per imposar una Assemblea Constituent lliure i sobirana exigeix una **lluïta extraparlamentària massiva de grans proporcions**, que haurà de combatre els paranyes polítics dels partits del règim i defensar-se de les agressions policials i de l'extrema dreta. Cal assenyalar que, d'aquesta constatació,

no es desprèn una postura abstencionista davant les convocatòries electorals oficials, perquè serà necessari -venent l'antidemocràtica legislació electoral- accedir als fòrums parlamentaris per a **denunciar la seva naturalesa, defensar una sortida democràtica i socialista i posar tot el pes en la lluita extraparlamentària.**

Una Constituent lliure i sobirana s'haurà d'aixecar sobre el respecte del dret a l'autodeterminació i emprendre la depuració de jutges i comandaments militars i policials reaccionaris

La lluita per una Assemblea Constituent en l'Estat espanyol ha de garantir el respecte escrupolós al dret d'autodeterminació de les nacionalitats. El règim monàrquic està construït sobre la unió forçada de pobles, perpetuant una opressió històrica que va aconseguir extrems criminals sota el franquisme i que després va quedar emmascarada en la Transició. No hi ha, d'altra banda, una altra manera d'obtenir una unió voluntària de repúbliques lliures. Karl Marx, fa segle i mig, ja va advertir als treballadors anglesos amb relació a Irlanda que “un poble que oprimeix a un altre no pot ser lliure”.

Assegurar les tasques d'una Constituent lliure i sobirana també exigirà inevitablement, escometre una **depuració general dels jutges destacats per les seves actuacions antidemocràtiques, masclistes i corruptes**, així com d'aquells comandaments que flirtegen amb el feixisme presents a l'exèrcit, la policia i la Guàrdia Civil, al mateix temps que es garanteixen **plens drets democràtics per a la tropa**. De la mateixa manera, **cossos especials de repressió com els Antiavalots hauran de ser dissolts**.

Enfrontar els aparells de repressió de l'Estat

Els estats actuals no tenen cap caràcter “neutral”, sinó que tenen com a missió assegurar l'ordre social capitalista. Ho fan a través dels governs, parlaments, lleis, tribunals, presons o policia i, quan els procediments habituals ja no serveixen, utilitzen l'exèrcit, que és el seu últim argument. Posseeixen el monopoli de la violència. El règim monàrquic sorgit de la Transició és la forma que assumeix l'estat entre nosaltres, sent el gran instrument de domini de l'oligarquia de l'Ibex-35.

L'exèrcit

Des de la Restauració borbònica del segle XIX, l'exèrcit espanyol va ser configurat com un exèrcit dissenyat per a la repressió interna i per a les aventures colonials. El seu paper contrarevolucionari en les guerres del Rif i contra els aixecaments obrers i populars, va ser essencial al llarg del segle XX, culminant en l'aixecament feixista de 1936, la guerra civil i el règim de terror del franquisme. La Transició no va fer

cap depuració militar i va preservar enterament el cos de generals, caps i oficials franquistes. Tampoc va haver-hi cap purga després del cop d'estat del 23F.

La substitució del reclutament obligatori per tropa professional i l'entrada a l'OTAN no ha "democratitzat" en absolut a l'exèrcit espanyol ni als seus comandaments. Cada vegada que han sorgit xocs polítics greus, en particular en relació amb les nacionalitats, han emergit generals, coronels i oficials que es reclamen del franquisme i que sempre han estat aquí. No és estrany el suport de Vox en aquest sector. L'exèrcit espanyol, líder mundial en quantitat de generals sense tropa, renta els seus draps bruts fora de la vista del públic, valent-se de tribunals militars propis que eximeixen als comandaments de sotmetre's a la justícia ordinària i estenen el clima d'impunitat a les casernes.

Combatem per la **depuració de l'oficialitat franquista**. Reclamem el **reconeixement de les llibertats democràtiques d'expressió, associació, manifestació i vaga per a la tropa**. Reivindiquem el dret de soldats i sotsoficials a **organitzar sindicats**. Aquesta és, en veritat, la forma més elemental de **combatre la corrupció i els abusos** de tota mena, **d'acabar amb la impunitat de la jerarquia militar, posar límit a l'extrema dreta** a les casernes i crear una falca amb els alts comandaments.

Davant del monopoli de la violència
per part de l'Estat

amb les Forces Armades i els exèrcits professionals del món, oposem un **criteri militar democràtic**, nascut de la llarga història de les revolucions democràtiques de la humanitat: **l'organització del poble en armes, basada en la instrucció militar universal i permanent**, on no puguin existir comandaments que no comptin amb el vistiplau de la tropa i en el qual es reconegui **l'objecció de consciència**. Acabar amb els exèrcits no deixa de ser una utopia perquè mentre continuï existint la burgesia, continuaran existint els seus exèrcits.

Les forces policials

La policia i la Guàrdia Civil tampoc van ser depurades en absolut durant la Transició. Es va canviar el seu aspecte exterior i més tard van ser reforçades. Corcuera, el ministre de l'Interior de Felipe González, va ser qui (a més d'aprovar el decret de la "puntada a la porta" i tenir un paper destacat en l'organització dels GAL), va crear les UIP, les Unitats d'Intervenció Policial o, cosa que és el mateix, els Antiavalots de la Policia Nacional, per a reprimir les manifestacions i vagues. Aviat, la formació d'aquests cossos especials es va estendre a la Guàrdia Civil, els Mossos i la policia basca.

Exigim la **dissolució d'aquests cossos especials de repressió**: Antiavalots, ARS de la Guàrdia Civil, BRIMO i Beltzas. Reivindiquem la **derogació de la Llei Mordassa, la retirada dels piquets de vaga del Codi Penal i de tota legislació contra els drets democràtics**. Reclamem, igual que ho fem amb els soldats, el **reconeixement de les llibertats d'expressió, associació, manifestació i vaga per als membres de la policia, així com el seu ple dret a organitzar sindicats**.

VIII

La ultradreta i el feixisme

Una de les principals expressions de la llarga crisi capitalista, amb la decadència d'àmplies franges de les capes mitjanes, la frustració de creixents sectors de treballadors i la polarització social resultant, és l'auge de l'extrema dreta a escala mundial. Si bé té característiques pròpies en cada país, les seves diferents expressions s'assenten en la xenofòbia i el racisme, en un nacionalisme xovinista agressiu, en la reivindicació d'un "ordre" policial i en la defensa dels valors més reaccionaris contra els drets de les dones i altres sectors oprimits, com el col·lectiu LGTBI.

No es tracta, ara com ara, de moviments directament feixistes, que es caracteritzin pels mètodes de guerra civil contra les organitzacions obreres i populars amb la finalitat d'aniquilar-les i d'imposar una dictadura totalitària arrasant qualsevol traça de parlamentarisme burgès. No podem, no obstant això, subestimar a l'extrema dreta, perquè l'augment de la seva influència, en particular si accedeix als governs, es tradueix en mesures a favor dels més rics i contra els drets socials, contra les llibertats, els treballadors migrants, les minories i, en general, contra la classe treballadora. Són forces que, si bé es mouen dins dels règims de democràcia liberal, tendeixen a transformar-los en règims bonapartistes, com succeeix a Hongria i Polònia o fins i tot a propiciar

canvis de règim més radicals encara, com vam veure amb Trump o amb Bolsonaro. Els grups obertament feixistes, a més, creixen a l'ombra d'aquesta ultradreta "institucional".

A l'Estat espanyol, on Vox obté més vots és en els col·legis electorals on existeixen emplaçaments militars i comandàncies de la Guàrdia Civil. A El Goloso a Madrid (on se situa la principal força cuirassada de l'Exèrcit), va aconseguir el 41% dels vots. També a San Gregorio (Saragossa) es va emportar el 25%. En el 85% de les casernes, Vox supera la mitjana dels vots que assoleix a escala provincial. En les principals comandàncies de la Guàrdia Civil, Vox va passar del 0,2% dels vots en les eleccions generals del 2016 a un 16,7% el 2019, això sí, a costa d'una estrepitosa caiguda del PP. Aquesta dinàmica s'aprecia també en les eleccions internes de la Policia Nacional de juny de 2019, on va triomfar àmpliament Jupol, el sindicat impulsat per JUSAPOL, l'organització que va promoure Vox, amb suport de Ciutadans i PP, agitant diferències salarials amb els cossos policials autonòmics.

En l'auge de l'extrema dreta, és important assenyalar el nefast paper de les esquerres institucionals, que quan arriben al govern, se sotmeten als designis de l'Ibex-35 i de la UE, portant a la classe treballadora a la frustració i la desmobilització i abandonant a la seva sort a les classes mitjanes empobrides. És així com obren la porta al fet que la demagògia populista d'extrema dreta, amb els seus discursos i proclames reaccionàries, pugui calar en sectors populars, sense que hi hagi una força organitzada que l'enfronti i la contraresti.

L'alternativa a l'extrema dreta i al feixisme només pot construir-se des del carrer, apel·lant a la **mobilització i organització de la joventut, la classe treballadora i els i les veïnes dels barris populars**. Defensant un **programa social de xoc i mesures polítiques que portin a la ruptura amb el Règim del 78**. I, per descomptat, **organitzant l'autodefensa de les accions col·lectives** tant enfront de la violència policial com enfront de les provocacions de l'extrema dreta i els feixistes. L'actuació dels i les veïnes de Vallecas l'abril de 2021 enfront de la provocació de Vox va ser un bon exemple.

L'Estat espanyol, un país imperialista de segona

L'Estat espanyol és part de la cadena de dominació imperialista, encara que sigui com una de les seves baules febles. En realitat, és un imperialisme de tercera divisió. L'entrada de l'Estat espanyol a la UE, amb el beneplàcit dels EUA, va ser estratègica per a la gran burgesia espanyola, perquè a més d'aportar-li estabilitat econòmica també legitimava el règim monàrquic com a membre d'un club “democràtic”.

La seva subordinació econòmica i política al capitalisme alemany i francès, amb grans interessos en l'Estat espanyol, tenia com a contrapartida que aquests respectessin els negocis espanyols de l'Ibex-35 i donessin el seu aval al desembarcament d'aquest a Llatinoamèrica, on també exercia de cap de pont de l'imperialisme europeu.

Les urpes de l'Ibex 35 a Amèrica Llatina

El pillatge inversor sobre Llatinoamèrica es va vendre com una restauració democràtica de la “comunitat iberoamericana” i un reforçament dels llaços amb la “mare pàtria”. Aquesta

ideologia imperial basta intenta ocultar que, en veritat, no va haver-hi «descobriment d'un Nou Món», perquè ja hi havia en el continent civilitzacions molt avançades, amb molta població, organització social i econòmica, estats i ciutats. Tampoc es va donar cap «trobadra de cultures», tret que aquesta trobadra fos arrasar amb la cultura dels conqueridors sobre la dels conquerits.

Va ser una invasió amb superioritat d'armament que, manipulant conflictes interns, va sotmetre militarment a aquestes societats i després va donar lloc a un enorme genocidi. Va ser un saqueig basat en la imposició de relacions de producció esclaves o semiesclaves que van condemnar a l'endarriment a un continent, al mateix temps que alimentaven el desenvolupament del capitalisme comercial i manufacturer europeu.

Amèrica Llatina és avui la zona d'expansió privilegiada de les grans empreses espanyoles. El propi lloc del capitalisme espanyol en el món està associat a això. Les multinacionals de l'Ibex-35 vinculades a l'energia, la banca, les comunicacions, la construcció i el turisme, extreuen una part substancial dels seus guanys de les seves inversions llatinoamericanes. Participen, al costat de les multinacionals americanes, alemanyes o franceses, en primera línia del pillatge del continent.

Existeix una clara relació entre el racisme i l'imperialisme. El racisme té el seu origen en els períodes de colonització, en els quals uns pobles es van establir en el món com a dominants sobre uns altres. Durant l'expansió colonial d'Europa, es va racialitzar a les poblacions colonitzades, amb el propòsit de justificar ideològicament la seva dominació total. El paper imperialista, que continua jugant el capitalisme espanyol a Amèrica Llatina i altres llocs del món, està relacionat amb la xenofòbia i el racisme estructural i institucional que sofreixen avui la classe treballadora migrant d'aquests països quan arriben a l'Estat espanyol.

L'Estat spanyol, peó submís de l'OTAN, braç armat de l'imperialisme

La Transició al règim monàrquic va incloure també l'entrada espanyola a l'OTAN, l'aliança militar imperialista dominada pels EUA. Aquesta integració va ser obra d'un enorme engany. Quan Calvo Sotelo (UCD) va incorporar l'Estat espanyol en l'OTAN sense consultar el 1982, el PSOE es va manifestar en contra i va prometre un referèndum. Una vegada va arribar al Govern, el NO es va convertir en SI. Obligat a celebrar el referèndum promès, el govern de Felipe González el va fer amb una pregunta parany, en la qual el “sí” es condicionava a no participar en l'estructura militar de l'OTAN, prohibir la instal·lació d'armes nuclears i a reduir la presència militar dels EUA.

Malgrat la tremenda campanya propagandística oficial, el “No” va aconseguir el 40%. I, per descomptat, les tres condicions de la pregunta, van ser totalment incomplertes. Fundada el 1949, l'OTAN és l'aliança militar que els Estats Units van imposar després de la Segona Guerra Mundial per a assegurar la seva hegemonia i fer front a l'URSS. Després de la desaparició de l'URSS, l'OTAN, lluny de dissoldre's, va ampliar el seu camp d'actuació a territoris com l'Afganistan i es va ampliar amb els països de l'Est europeu que havien pertangut al Pacte de Varsòvia.

Actualment, utilitzant la guerra de Rússia contra Ucraïna, l'OTAN, sota direcció nord-americana, ha desencadenat una colossal carrera armamentista i prepara noves incorporacions. En aquest marc, el govern de coalició PSOE-UP va decidir elevar la despesa militar oficial (la real és molt major) a la barbaritat del 2% del PIB espanyol el 2023.

L'OTAN és un símbol de l'intervencionisme imperialista, com va demostrar en les guerres de Iugoslàvia, l'Afganistan, l'Iraq o Líbia. L'Estat espanyol participa com a peó disciplinat dels EUA en les operacions internacionals de l'OTAN. Més de 2.000 militars i guàrdies civils espanyols són presents en 17 missions a l'exterior.

**Retirada espanyola de l'OTAN! Dissolució de l'OTAN!
Tancament de les bases americanes en territori espanyol!
Tornada a casa de les tropes espanyoles! Reducció dràstica
de la despesa militar! Els diners per a les despeses socials,
i no pas militars!**

Alto al negoci armamentista!

L'entrada a l'OTAN no només va ser una mostra de submissió estratègica als EUA i un acte de sotmetiment a la indústria armamentística nord-americana i francoalemanya, va ser també l'obertura de portes a una extraordinària ampliació del negoci armamentístic propi, en el qual fabricants, banquers i alts comandaments militars es lucren amb guanys escandalosos. La indústria armamentista espanyola s'ha convertit, a més, amb aval governamental, en el setè país exportador d'armes del món.

Entre els seus principals clients estan dictadures sanguinàries que aixafen qualsevol escletxa de llibertats democràtiques. També ho són les petromonarquies, amb estrets vincles corruptes amb la monarquia espanyola. L'Aràbia Saudita és responsable dels criminals bombardejos en la seva guerra contra el Iemen, en la qual utilitza armament

espanyol. Afegeixi's a la llista Turquia, que reprimeix i bombardeja a la població kurda, i l'estat sionista d'Israel, amb la seva política genocida cap a la població palestina.

Les burocràcies sindicals i l'esquerra oficial, en comptes d'aixecar una posició independent de solidaritat internacionalista i exigir la reconversió civil del sector mantenint els llocs de treball, accepten servilment la política armamentista del capital financer espanyol i els seus governs. Fins i tot l'alcalde de Cadis, Kichi, va secundar, en nom de l'"ocupació", la construcció d'una corbeta per a l'Aràbia Saudita que anava a ser usada en la seva guerra contra el Iemen.

Els enclavaments militars de Ceuta i Melilla, davant sud de la UE davant la pressió migratòria

La UE, com Europa fortaleza imperialista, no respecta els acords humanitaris sobre refugiats que ella i els seus estats membres han signat, ahora que dispersa als i les migrants en la mar Mediterrània, condemnant a centenars d'ells a morir ofegats. També estableix camps en condicions in-frahumanes a Grècia i Itàlia i subcontracta les tasques més brutes a Turquia i a la mafiosa guàrdia costanera oficial de Líbia.

En el repartiment de tasques, els enclavaments militars de Ceuta i Melilla, la hispanitat dels quals no té una altra base que la conquesta militar, han arribat a ser fronteres de gran importància enfront de la migració generada a Àfrica per la violència i la pobresa que provoca el domini imperialista en el continent. **La tanca mortífera de Ceuta**

i Melilla i els criminals protocols fronterers han de ser eliminats. Ceuta i Melilla han de ser retornades al Marroc!

Igualment, exigim la fi de l'ocupació colonial britànica a Gibraltar convertida en un paradís fiscal, el desmantellament de la base militar britànica i la restitució de tot el territori de Gibraltar a l'Estat espanyol.

El Sàhara és dels i de les sahrauís

Assegurar “l'espanyolitat” de Ceuta i Melilla, ser previnguts de les maniobres del govern marroquí jugant amb l'accés de migrants a la frontera dels enclavaments, protegir les importants inversions d'empresaris espanyols en territori marroquí i complaure els EUA, França i Alemanya, han portat al govern de coalició de Sánchez (amb protesta verbal d'UP) a trair, aquesta vegada de manera oberta i descarada, al poble sahrauí, legitimant l'ocupació marroquina.

Amb això, el govern viola les seves pròpies obligacions com a “potència administradora” i substitueix el promès referèndum d'autodeterminació, per l'acceptació d'una “autonomia interna” integrada en el règim marroquí. **El Sàhara no és del Marroc, sinó dels i de les sahrauís, que com a col·lectiu nacional tenen tot el dret a tenir un estat independent. Autodeterminació per als sahrauís! Per un Sàhara independent! Suport a la lluita armada del poble sahrauí per la seva independència!**

Home amb bandera sahraui per Michele Benericetti - Proud. CC BY 4.0.

Primera manifestació de l'Orgull LGBTI de l'Estat espanyol el 1977, a les Rambles de Barcelona. A la pancarta es pot llegir el lema: "Nosaltres no tenim por, nosaltres som."

La resposta marxista a les opressions

La crisi econòmica capitalista, la pandèmia, la violència i les conseqüències de la guerra rus-ucraïnesa, van colpejar sobretot als sectors més oprimits de la nostra classe. Sota el capitalisme hi ha un protagonisme cada vegada major de la lluita contra les opressions: contra el masclisme, en defensa de les dones i el col·lectiu LGTBI, contra el racisme i la xenofòbia, en defensa dels drets nacionals dels pobles. Una lluita en la qual la joventut és avantguarda a tot el món. La interpretació i resposta marxista a la lluita contra les opressions, que és part substancial de la batalla contra el capitalisme i per la revolució socialista, és més vigent que mai.

Explotació i opressió en el marxisme

La classe treballadora, majoria social, està alhora explotada i oprimida. El capitalisme és un sistema d'opressió i explotació. L'explotació és el robatori de treball aliè, la qual cosa en

el capitalisme es concreta al voltant de l'extracció de plusvàlua. Les opressions són relacions de desigualtat entre individus i sectors socials.

Les opressions, que són anteriors al capitalisme, estan al servei de mantenir l'explotació del conjunt de la classe treballadora, sobreexplotar als seus sectors més oprimits i mantenir a la nostra classe dividida i enfrontada entre si. L'explotació, el cor del capitalisme, està al seu torn condicionat per les relacions d'opressió que el sistema reproduïx i de les quals es beneficia. Hi ha una relació dialèctica permanent entre explotació i opressions, que es combinen formant una totalitat.

El capitalisme exclou una igualtat social real i, quant als drets democràtics, mentre existeixi el capitalisme, seran limitats i estaran amenaçats. Les conquestes polítiques i avanços en drets democràtics, reflectits en lleis que garanteixin la igualtat de drets i combatin la discriminació, la violència i els efectes de qualsevol ideologia que justifiqui l'opressió són essencials. És vital lluitar per conquistar aquests drets, mantenir-los i ampliar-los. La falta d'aquests drets afecta els diferents sectors socials, però de manera especialment greu als sectors més oprimits de la classe treballadora.

Al mateix temps, igualtat formal, legal, no és el mateix que igualtat real, efectiva. Per això, a més de la igualtat jurídica, volem la igualtat real davant la vida. D'altra banda, en aquest sistema, els drets democràtics, igual que les reivindicacions econòmiques, només poden ser conquistats de manera parcial, incompleta i temporal i mentre existeixi el capitalisme, estaran sempre amenaçats. És el que estem veient als EUA o en països de la UE com Polònia i Malta, amb el dret a l'avortament. És també el que podem trobar-nos aquí en un temps.

Les opressions són expressió de les relacions socials de producció i reproducció de la vida, en un mode de producció social concret. La classe dominant les justifica i naturalitza mitjançant ideologies i lleis. No obstant això, el marxisme ens ha permès entendre que les opressions no són "naturals" sinó part de la història i que, per tant, podrem acabar amb elles i amb l'explotació a la qual van inseparablement associades.

Les lluites de les oprimides són una part substancial de la lluita de classes, on intervenim activament impulsant el moviment amb una posició d'independència de classe enfront de la burgesia.

La lluita contra les opressions, inseparable de la lluita per les reivindicacions econòmiques i per mesures socialistes, s'integra plenament en la lluita de conjunt per la presa del poder per la classe treballadora organitzada per a iniciar la construcció del socialisme.

Les opressions travessen, amb incidència desigual, les diferents classes socials i són una arma de la burgesia per a dividir i afeblir al conjunt de la classe treballadora. No és possible unir a la nostra classe, sense donar una batalla ferma contra aquestes. Qui oprimeix a un altre no pot ser lliure. Per això cal donar un combat dur i persistent a totes les opressions, en les organitzacions obreres, estudiantils i populars, en totes les lluites de la nostra classe.

Batallem perquè les organitzacions obreres i populars facin seves les demandes i reivindicacions dels sectors oprimits i tinguin una política especial per a guanyar-los. Per als marxistes, la lluita contra tota forma d'opressió, no és només una qüestió fonamental de programa sinó també un principi bàsic de la nostra moral revolucionària.

"Per un món en què siguem socialment iguals, humanament diferents i totalment lliures" -

Rosa Luxemburgo

El marxisme i les diferents teories sobre l'opressió

Diferents corrents i ideologies, mantenim una disputa en el moviment sobre com van sorgir les opressions, com es manifesten en el sistema actual i quina és la sortida per a alliberar-nos d'elles.

En la lluita contra les opressions, alhora que defensem una política d'independència de classe, estem per la més àmplia unitat d'acció per a enfrontar als sectors reaccionaris i d'ultradreta que ataquen els nostres drets. Però al mateix temps, combatem a la burgesia liberal i als sectors reformistes, que defensen una estratègia d'"unió de totes les oprimides".

Grans empreses capitalistes utilitzen avui el "discurs de la igualtat" i coopten líders, amb l'objectiu d'afeblir i desconstructir la consciència de classe i dividir-nos, mentre la classe capitalista aprofundeix l'explotació i sobreexplotació de la classe treballadora en el seu conjunt.

A més de les dones, la joventut, les persones immigrants o el col·lectiu LGTBI, existeixen sectors minoritaris de la classe treballadora, que sofreixen una opressió específica per raons culturals i altres. Ens referim a les persones amb diversitat funcional per causes físiques, psíquiques, mentals o sensorials de diferent tipus. Ens solidaritzem amb la seva lluita i donem suport a les seves demandes i reivindicacions en l'àmbit laboral, sanitari, social, etc., per a posar fi a les múltiples discriminacions que encara sofreixen, malgrat les lleis i mesures aprovades en aquests anys pels governs.

Les teories feministes del Patriarcat, afirmen que, el que defineix l'antagonisme central en la societat, és la divisió entre homes i dones i no entre classes socials. La seva principal estratègia política és el "separatisme" de gènere i la lluita d'un sexe contra l'altre per a acabar amb un "sistema de dominació" anomenat patriarcat, advocant per una revolució feminista. El terme "sororitat" és utilitzat per a predicar la unitat i germanor de les dones de totes les classes socials.

Si el masclisme divideix a la classe treballadora, els sectors feministes que defensen que l'enemic a combatre són els homes, actuen per a ampliar aquesta divisió.

Les teories de les anomenades polítiques d'identitat, teoria queer i democràcia radical, argumenten que dones, negres, persones LGBTI o d'altres sectors han de per si mateixos, cadascun pel seu costat, definir i combatre la seva pròpia opressió. Defensen que l'estil de vida i les relacions personals són les formes centrals de resistència política, argumentant que "allò personal és polític". L'objectiu no és pròpiament la fi de l'opressió sinó crear espais culturals on els grups oprimits puguin expressar-se lliurement.

Per a qui defensa el concepte de "racisme estructural", el problema no està en "l'ordre social" capitalista, sinó en el fet que les persones oprimides per motius racistes no ocupen "llocs de poder i prestigi" en les institucions. La seva solució és inserir-se en el sistema o establir aliances amb institucions capitalistes, ja sigui en forma d'"empoderament individual", "emprenedoria negra" o associacions amb sectors privats i institucions estatals.

Les anomenades feministes socialistes o anticapitalistes, creuen que el marxisme no respon plenament al tema de l'opressió i ha de complementar-se. Sostenen que la definició marxista que la base del capitalisme resideix en l'extracció de plusvàlua al treballador és incompleta i que el "treball reproductiu" és una categoria fonamental sense la qual, el capitalisme no podria perpetuar-se. Encara que qüestionen la teoria del patriarcat com a "dualista", rebutgen la centralitat de la classe treballadora com l'únic subjecte social que, pel lloc que ocupa en l'estructura capitalista, pot destruir el sistema, liderant les oprimides i posant fi a les opressions. Per a elles, la lluita anticapitalista és una suma de lluites i moviments i insistir en la primacia del proletariat, afebleix la solidaritat.

Les organitzacions neoestalinistes que en el passat van defensar les dictadures totalitàries de l'anomenat "socialisme real" i argumentaven que lluitar pels drets dels oprimits dividia a la classe treballadora, falsifiquen avui la història ometent la brutal opressió que l'aparell estalinista, després

de la sagnant contrarevolució política a l'ex-URSS, va exercir contra dones, LGTBI i nacionalitats oprimides.

En síntesi, si les idees postmodernes no sols neguen una política de classe, sinó també una anàlisi materialista del món i, en veritat, renuncien a canviar-lo, tesis com les del racisme estructural o la del patriarcat com a sistema per part seva, rebutgen considerar el capitalisme com a base material de les opressions. Totes elles transmeten la falsa idea que és possible superar el racisme, el masclisme, la LGTBIfòbia o la xenofòbia, sota el sistema capitalista. Això les esterilitza per a liderar una lluita real i fins al final, per la fi de totes les opressions.

Davant d'aquestes teories, reafirmem la idea que no és possible posar fi a l'opressió sense destruir les bases de l'explotació, mitjançant la presa del poder per la classe treballadora i la construcció d'una societat socialista a tot el món. I perquè això pugui ser una realitat, és una tasca central avui la construcció d'un partit socialista i revolucionari nacional i internacional.

Pas a la dona treballadora!

Si la dictadura franquista va suposar un retrocés històric en la situació de les dones i en els avanços legals aconseguits durant la Segona República, durant la Transició, sectors de dones van participar en primera fila de les mobilitzacions antifranquistes, incorporant les seves pròpies demandes i contra la discriminació que sofrien en tots els àmbits. Els canvis obtinguts i les conquestes legals arrencades van ser beneficiosos per a les dones, però aviat van aprendre que, en aquesta societat, la igualtat formal davant la llei no significa igualtat en la vida real.

Pels nostres drets laborals!

La incorporació massiva de les dones al mercat laboral a partir dels anys 60 va ser la base material per a aconseguir la seva emancipació, però, igual que en altres països, aquesta incorporació es va fer en una situació d'enorme desigualtat, concebent des d'un primer moment el salari femení com un "complement a l'economia familiar". Si la crisi del 2007 va

aprofundir la desigualtat laboral femenina, la COVID-19 va agreujar la precarietat laboral que les treballadores sofrien des de l'última crisi. Gran part de les seves ocupacions es van tornar "essencials" durant la pandèmia, però, lluny de veure millorar les seves condicions laborals, moltes van passar a ser els primers comiats per la lògica masclista del capitalisme.

L'explotació laboral es va agreujar per als qui van estar en primera línia contra el coronavirus en la Sanitat o els serveis socio-sanitaris, sectors molt feminitzats, la qual cosa es va traduir en un nombre major de contagis. Les empleades per mitjà de subcontractes, com les treballadores de neteja i altres serveis, van quedar fora dels plans de vacunació del personal sanitari i no se'ls va reconèixer la COVID-19 com a malaltia professional. També van ser dones la majoria de la gent gran que va morir abandonada en residències durant la primera onada.

Passada la crisi sanitària, ni en la Sanitat, ni en les residències o centres de dia, gestionats a cop de precarització laboral femenina, s'han fet reforços ni s'han adoptat mesures per a suspendre els concerts amb empreses privades i passar els serveis a mans públiques.

L'Educació és un altre sector amb forta presència de dones. El tancament de centres a la primera onada va suposar per a les docents haver de compaginar ocupació i cures familiars. L'ensenyament a distància a la secundària es va revelar igualment com un desastre.

En el comerç, el turisme i l'hostaleria, durament afectats per ERTO, la crisi econòmica ha aguditzat el major atur femení i va elevar al 90% els contractes a temps parcial. Actualment, les dones continuen sent també majoria en l'economia informal o irregular. Només entre les treballadores de la llar, l'esclavitud del segle XXI, es calcula que un 36% treballa sense contracte. Totes aquestes discriminacions laborals han augmentat la bretxa salarial de gènere, la qual cosa es tradueix en unes pensions de misèria.

Necessitem **polítiques públiques** per a aconseguir la plena ocupació femenina i de qualitat. **Reducció de jornada sense reducció salarial! Pensió mínima de 1700€ bruts!**

Exigim el **compliment dels plans d'igualtat!** Que els sindicats i les organitzacions obreres i estudiantils prenguin a les seves mans les reivindicacions femenines! **A igual treball, igual salari i pensió!**

La violència masclista segueix sense ser una prioritat pública

Ni les mesures del Pacte d'Estat ni cap llei podran acabar amb la violència masclista, perquè no van a l'arrel de les causes materials que fan a tantes dones vulnerables a ella. La violència masclista, estructural al sistema capitalista, és una xacra social a la qual cap govern ha dedicat el pressupost públic necessari. Un exemple d'això va ser el confinament després de la pandèmia, que va obligar milers de dones i menors a conviure a temps complet amb el seu agressor i va disparar a tot el món la violència masclista.

El govern PSOE-UP va aprovar mesures que recullen de manera limitada i parcial algunes de les demandes als carrers i d'anys de lluita. És el cas de la Llei orgànica de Garantia Integral de la Llibertat Sexual (Llei del "Només sí és sí"), que acaba amb la distinció que existia entre agressió i abús sexual, posant en el centre el consentiment a l'hora de jutjar el delictes.

Però les contínues picabaralles electoralistes entre tots dos socis de govern, amb aquesta i altres lleis i convertint el feminisme en territori de disputa institucional, han provocat incomprensió i rebuig davant mesures que, si bé són conquestes parcials, no estan servint per a canviar la realitat de les més oprimides perquè no van a l'arrel dels problemes i per l'absoluta falta de recursos amb les quals s'han posat en marxa.

Exigim un augment dràstic del pressupost per a prevenció, atenció i protecció contra tota forma de violència masclista,

incloent-hi **formació especialitzada** per a les professionals que atenen les dones i menors víctimes d'aquesta. **Més cases d'acollida, habitatge i ocupació garantida per a les dones maltractades! Depuració del sistema judicial que victimitza a les dones i protegeix maltractadors i violadors!**

Malgrat la llei actual, els drets sexuals de les dones continuen sense estar garantits per a totes, com, per exemple, l'avortament en la Sanitat Pública, que no està garantit a la població migrant. **Avortament lliure, universal i gratuït en la Sanitat pública! Educació sexual i en igualtat a l'escola pública!**

La prostitució és un negoci que es construeix sobre la pobresa femenina i la cultura de la violació. A més, la majoria de les dones en situació de prostitució són migrants i una gran part està en situació irregular. Estem en contra de la legalització, però, sense recursos per a les dones en situació de prostitució, les mesures prohibicionistes dels governs burgesos resulten inútils. **Les dones en situació de prostitució han de ser integrades en l'àmplia lluita del conjunt de la classe treballadora per a exigir habitatge i ocupació pública. Per la regularització de la població migrant i la derogació de la Llei d'Estrangeria! Mesures reals i efectives per a perseguir el tràfic i acabar amb la prostitució, que és violència masclista!**

No a la doble jornada laboral!

Les tasques domèstiques i de cures, que augmenten per a les dones cada vegada que hi ha una nova crisi econòmica, es mantenen en l'àmbit privat perquè, així, l'Estat i els empresaris i empresàries s'estalvien milions d'euros. També amb això

aconsegueixen dividir per la meitat a la classe treballadora, en fer recaure aquests treballs fonamentalment sobre les dones.

Serveis públics i de qualitat gratuïts que descarreguin a les dones treballadores de les tasques de cures de persones majors, menors o dependents! Bugaderies, guarderies i menjadors públics!

XII

Pas a la joventut!

La joventut fa molt temps que perd drets històrics que van ser aconseguits antany amb molt d'esforç pel moviment obrer. Per a reconquerir-los, res millor que reprendre l'exemple d'aquella joventut que es va forjar en els anys de la lluita contra la dictadura franquista i va ser la seva avantguarda. Res li devem al règim monàrquic, que ha demostrat ser una gran estafa.

Ocupació estable amb salaris dignes i drets polítics

Gran part de la joventut treballa en B, sense drets o fins i tot sense garantia de cobrar el salari. Les successives reformes laborals, inclosa la protagonitzada pel govern de coalició PSOE-UP, i la connivència entre patronal i burocràcia sindical de CCOO-UGT, han obert una profunda bretxa en la classe treballadora, creant una vergonyosa discriminació dels i les més joves.

Per la via de la doble escala salarial, els falsos autònoms, les subcontractacions o la utilització de les empreses de treball temporal (ETT), legalitzades per primera vegada per un govern del PSOE, es tenen sous diferents i diferents condicions laborals en una mateixa plantilla. **A igual treball, igual salari! Fora la doble escala salarial! Prohibició de les ETT i les empreses multiservei! Ja n'hi ha prou de temporalitat i precarietat!**

Exigim una formació real i aplicada que no suposi treballar gratis per a obtenir el títol. **Si produïm no és formació és treball i ha de ser remunerat!** El voluntariat no és treballar gratis disfressant-lo de solidaritat. **Fora el contracte en pràctiques i de voluntariat!**

Educació 100% pública i de qualitat!

L'educació no ha de ser una mercaderia ni un negoci, sinó un dret i un servei públic digne i de qualitat. Totes les reformes de la secundària, el Pla Bolonya i el 3+2 a la universitat, tenen l'objectiu d'expulsar a la classe treballadora de l'educació superior i inserir-la en un mercat laboral amb precarietat i salaris miserables. Per un mínim del **7% del PIB en l'educació pública! Incorporació de l'escola concertada i privada a la xarxa pública, sense cap enriquiment de la patronal del sector! Places públiques suficients en tots els nivells educatius! Suspensió de la selectivitat i les proves d'accés!**

L'assignatura de religió es continua finançant amb diners públics i l'escassa educació sexual que existeix, invisibilitza la diversitat d'orientacions sexuals i identitats de gènere. **Exigim una educació laica, sexoafectiva, inclusiva i en igualtat a l'escola pública!**

L'Església no només és present en l'assignatura de religió, ni tampoc exclusivament a les escoles privades i/o concertades. Moltes editorials dels llibres de text, tant d'escoles públiques com privades, pertanyen a ordes religiosos, com per exemple SM, Grup Edebé, Editorial Edelvives o l'Editorial Bruño. **És necessari posar tots els recursos d'aquestes editorials al servei de la xarxa d'escoles públiques i acabar amb la influència ideològica de l'Església en l'educació.**

Necessitem plans educatius que contemplin la **diversitat ètnica i cultural i la integració, l'acolliment i el reforç educatiu de la població migrant per a combatre el fracàs escolar.**

Les nacionalitats han de tenir **ple dret a establir plans educatius propis que promoguin la seva cultura i identitat**, assegurin un ensenyament integral en les seves llengües nacionals i la immersió lingüística. **Escoles, instituts i universitats que respectin, promoguin i eduquin en la llengua pròpia de cada territori!**

Per un moviment estudiantil massiu i democràtic!

Actualment, les organitzacions estudiantils no són organismes unitaris, sinó que funcionen com a col·laterals de forces polítiques. Això no serveix per a convocar i organitzar la lluita

estudiantil de manera massiva, ni per a mobilitzar a l'alumnat amb menys consciència dels seus problemes quotidians.

És imprescindible batallar per una organització estudiantil unitària en cada territori i coordinada estatalment, **construïda democràticament des de la base, amb una presència sindical real que sorgeixi del treball quotidià a cada institut i facultat.**

Per la nostra emancipació i pels drets polítics per a la joventut!

La llei d'habitatge no resol de cap manera la greu crisi residencial que fa anys que sofrim la joventut. Exigim un pla d'emergència que doni resposta real a les necessitats d'habitatge i ens permeti emancipar-nos.

Si podem treballar i ser explotats des dels 16 anys, també hem de poder comptar amb els nostres drets polítics! **Dret a vot als 16 anys!**

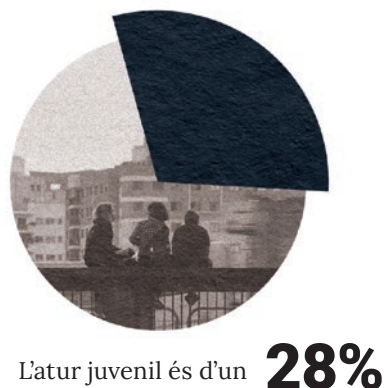
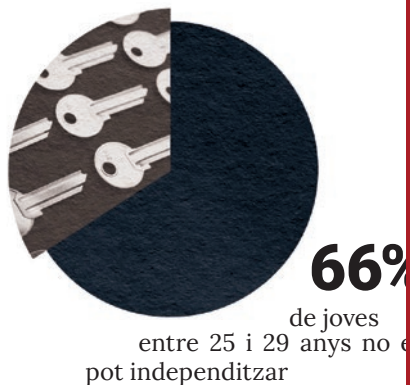
¡Libre acceso al ocio, la naturaleza y la cultura!

Exigim la creació i finançament públic de centres juvenils autogestionats democràticament. **Accés gratuït a Internet, a museus, teatres i auditoris!**

Una joventut a l'avantguarda de la lluita per una revolució socialista

La nostra lluita forma part de la lluita general de la classe treballadora contra el precariat, l'atur, l'emergència climàtica, els atacs als serveis públics i a les llibertats democràtiques, per una transformació radical de les bases econòmiques, ambientals i socials per a posar-les al servei de la immensa majoria.

Ens neguem a escoltar als qui ens diuen que hem de conformar-nos amb el futur miserable que ens ofereix el capitalisme. El nostre lloc és en l'avantguarda de la lluita per canviar d'arrel l'actual estat de coses, en l'avantguarda de la lluita per una sortida socialista.

La lluita LGBTI

En els llargs i foscos anys del franquisme, el col·lectiu LGBTI va ser perseguit i reprimat, va estar invisibilitzat i va intentar sobreviure com va poder. Qualsevol dissidència sexual que sortís de la monogàmia en el matrimoni catòlic heterosexual, podia ser durament castigada o tractada com a malaltia mental.

La Transició va significar un ressorgir del moviment LGBTI en la lluita per derogar les lleis repressives, com la Llei sobre Perillositat i Rehabilitació Social, que no es va derogar amb la Constitució del 78, i amb la qual es van jutjar entre 1970 i 1978 aproximadament a cinc mil “homosexuals” (amb seguretat, entre ells hi havia gent trans). Fins a pràcticament els anys 90, les persones LGBTI podien ser detingudes al carrer per “escàndol públic”.

Malgrat les diferents lleis aprovades des de llavors, el col·lectiu continua sent objecte de múltiples discriminacions mentre l'avanç de la ultradreta amenaça els drets aconseguits en els últims anys. Encara avui, els assetjadors tenen impunitat davant una llei que contempla de manera desigual el delictes d'odi per LGTBIfòbia a cada comunitat autònoma. A més, hi ha por de denunciar davant un sistema judicial i

policial reciclat del franquisme. Fora jutges masclistes i LGTBIfòbics, del Sistema Judicial! Prou impunitat a les agressions cap al col·lectiu!

La Llei Trans estatal (Llei per a la igualtat real i efectiva de les persones trans i per a la garantia dels drets de les persones LGBTI), aprovada pel govern de coalició, encara és qüestionada per un sector del feminisme. Aquesta Llei reconeix el dret d'autodeterminació de gènere, eliminant el requisit del diagnòstic psiquiàtric i els dos anys d'hormonació per a fer-la efectiva, però no recull els menors ni les persones no binàries. Es tracta d'una victòria parcial que és només el primer pas per a continuar lluitant per una vida digna, contra la sobreexplotació, la desigualtat i la discriminació social i laboral que sofreixen moltes treballadores del col·lectiu. **Defensem una Llei Trans estatal dotada de garanties i recursos, que reconegui el dret d'autodeterminació de gènere, també per a menors, no binàries i migrants!**

El col·lectiu LGBTI és un dels més afectats per l'atur i la precarietat, sobretot en el cas de les dones transmigrants que, per la transmisogínia que les hipersexualitza i el racisme que els nega l'estatus de treballadores regulars, moltes es veuen abocades a la prostitució. No pot haver-hi alliberament sexual possible sota el capitalisme mentre milions de persones a tot el món, especialment dones i menors, es vegin obligades a vendre el seu cos per a sobreviure. **Contra l'atur i la discriminació laboral, exigim que la creació d'ocupació pública inclogui un contingent laboral per a les persones trans! Pel repartiment del treball sense reducció salarial!**

La lluita LGBTI no té res a veure amb el negoci de la gestació subrogada. Aquesta associació s'utilitza com a propaganda LGTBIfòbica per sectors de l'estalinisme i el feminisme reaccionari quan la realitat és que la gestació subrogada té com a clients principals a parelles cisheterosexuals (entre un 80% i un 85% en el cas de l'Estat espanyol). **Estem en contra de la legalització d'aquest negoci que mercantilitza els cossos de dones i persones trans.**

Actualment, continua sense haver-hi suficients recursos sanitaris públics per a atendre les necessitats de salut

del col·lectiu i atendre les seves necessitats específiques. **Necessitem major inversió social en recerca i en la Sanitat Pública per a atendre la salut LGBTBI!**

També falten recursos en el sistema educatiu públic. Mentre aquest Govern continua finançant directament, o a través de l'Educació concertada, a l'Església Catòlica amb la seva ideologia masclista i LGBTBifòbica, en cap moment ha plantejat derogar els Acords de la Santa Seu, pels quals l'Església Catòlica és present amb l'assignatura de Religió en tots els col·legis i instituts públics. **Exigim educació sexual i en valors d'igualtat, curricular i obligatòria a l'escola pública i en totes les etapes educatives! Ni un euro a la concertada! Derogació dels Acords amb la Santa Seu!**

Les sigles LGBTBI representen identitats de gènere i sexuals molt diverses amb opressions específiques, la solució de les quals no es troba en el consum, ni en l'alliberament individual, sinó en la **lluita organitzada al costat de la resta de la classe treballadora**. Per a combatre l'opressió LGBTBifòbica, hem d'enfrontar aquest sistema econòmic, que se segona i crea al seu pas noves formes d'opressió per a poder perpetuar-se. **No a la mercantilització de l'Orgull! Per un Orgull de classe i combatiu!**

Manifestació al juny de 2020 a Madrid per la mort de George Floyd i en contra del racisme policial

Contra el racisme i la xenofòbia!

El 1985, el govern del PSOE de Felipe González va aprovar la xenòfoba Llei Orgànica sobre Drets i Llibertats dels Estrangers (la primera Llei d'Estrangeria). Aquesta llei ha estat mantinguda pels diferents governs des de llavors, i força les persones migrants a sobreviure durant tres anys en la més extrema vulnerabilitat, sense dret legal a treballar, per poder aconseguir “papers”.

Després d'aquesta llei, es van construir els primers Centres d'Internament d'Estrangers (CIE), que han augmentat i es mantenen fins ara, malgrat la promesa d'Unides Podem de tancar-los si arribava al govern, la reconstrucció de la tanca entre Ceuta i el Marroc (1996) o la instal·lació de concertines a les tanques (2004).

Totes aquestes mesures estan al servei de reforçar una Europa fortalesa que explota els recursos dels països d'origen de la immigració, alhora que refermen el rol de l'Estat espanyol com a frontera sud de la UE, cada cop més infranquejable i assassina. Milers de migrants, incloent-hi menors, moren cada any en diferents rutes migratòries, fugint de la gana o de la guerra.

Derogació de la Llei d'Estrangeria! Alliberament immediat de les persones internades i tancament dels CIE i CETI!

Cada any, els i les temporeres que arriben al nostre país tot i tenir els “papers en regla”, pateixen múltiples abusos laborals, començant per estar d'alta a la Seguretat Social menys dies dels que realment treballen. Les treballadores domèstiques, que majoritàriament són migrants, no tenen millor escenari. A l'Estat espanyol n'hi ha una mica més de 600.000, i prop del 40% no estan donades d'alta a la Seguretat Social i fan una feina socialment desvaloritzada. Gràcies a la seva incansable lluita, el setembre del 2022 van aconseguir el dret a la desocupació per a les que sí que estan donades d'alta, si bé encara pateixen múltiples discriminacions laborals.

Aquesta situació no va canviar amb l'arribada del Govern de coalició. La pandèmia va evidenciar la negligència administrativa del Govern PSOE-UP, que no va reforçar amb personal les comissaries d'estrangeria que van col·lapsar, cosa que va provocar que un tràmit senzill com és renovar la targeta de residència es paralitzés durant mesos, amb conseqüències a l'ocupació. Sota aquest Govern, les onades de contagi de la Covid-19 i l'empobriment després de la pandèmia es van acarnissar especialment amb la classe treballadora i la joventut migrant sense papers.

A més, van patir confinaments en condicions deplorables i sense garanties sanitàries, i es va produir un creixement dels delictes d'odi impunes, un increment de la precarització laboral i l'augment del racisme institucional. En el cas de les treballadores de la llar, prop de 20.000 van ser acomiadades, encara que van aconseguir arrencar al Govern de coalició un miserable subsidi de desocupació, que en va deixar moltes fora i es va gestionar amb mesos de retard.

Aquest govern ha invertit gairebé set milions d'euros en la implantació de sistemes tecnològics de "frontera intel·ligent". És responsable que hagin seguit les devolucions en calent de persones refugiades i menors d'edat i, en definitiva, del tracte inhumà i degradant a les persones migrants i sol·licitants d'asil. I va ser igualment còmplice, juntament amb les autoritats marroquines, de la massacre del 24-J del 2022 a la frontera de Nador-Melilla on almenys 37 persones van morir i el nombre de desaparegudes seria almenys de 76.

A més, s'ha negat a regularitzar la població migrant, malgrat la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) de la campanya de Regularització Ja, presentada per més de 800 organitzacions, que va aconseguir recaptar més de 700.000 signatures i que va ser presentada al Parlament el 21 de desembre de 2022. **Regularització extraordinària de les persones migrants que viuen al territori espanyol!**

Aquesta política migratòria contrasta fortament amb la que han afrontat la crisi humanitària provocada per la guerra a Ucraïna. Celebrem la diligent acollida a les persones refugiades d'Ucraïna per part de l'Estat espanyol i la política de fronteres obertes amb què es van poder desplaçar lliurement dins de la UE els primers mesos de la invasió de Putin. Però, per desgràcia, aquest no és el tracte que la UE i els Governos, incloent-hi l'espanyol, donen als que arriben fugint de conflictes similars i als que s'impedeix exercir el seu dret d'asil.

Exigim una **acollida digna per a totes les persones, sense discriminació de cap mena! Atenció a les sol·licituds i els expedients d'asil i refugi! Drets socials i laborals per a la infància i la joventut migrant! Denunciem la hipocresia de la UE que vulnera fins i tot les seves pròpies lleis.**

El racisme i la xenofòbia serveixen a la classe capitalista i els seus governs per aconseguir un doble objectiu: d'una banda, sobreexplotar un sector de la classe treballadora i pressionar a la baixa els salaris i les condicions laborals generals. D'altra banda, pretén dividir-nos com a classe, fent que una part de la classe culpi de la crisi els i les que més la pateixen, i exculpi, de passada, els veritables culpables: la patronal i els governs que afavoreixen la crisi i ataquen i degraden els serveis públics. **Dissolució del Frontex! Suspensió de tots els acords i pràctiques il·legals de devolució en calent amb el Marroc, Líbia i Turquia!**

La classe treballadora migrant, fins i tot els que resideixen a l'Estat espanyol de *manera regular* (sic), tenen el dret a sufragi passiu i actiu enormement limitat o directament negat. **Exigim plens drets de vot i sufragi passiu per a tota la classe treballadora de l'Estat, independentment de la seva nacionalitat i situació administrativa o legal.**

XV

La inevitable batalla contra el centrisme i el reformisme

Polemitzar amb altres corrents polítics de l'esquerra pot semblar un exercici sectari a ulls d'activistes poc familiaritzats amb el marxisme, però des de Marx i Engels, el marxisme revolucionari sempre va viure polemitzant amb els corrents reformistes i centristes (anomenem així els que estan enmig dels revolucionaris i els reformistes). Els marxistes vivim lluitant perquè la classe obrera s'identifiqui a si mateixa i construeixi la seva consciència de classe, però en aquesta baralla no ens trobem sols, sinó que estem com en una estació de metro en hora punta. Aquí tenim, en primer lloc, la burgesia, amb els seus partits i institucions, però també un gran nombre d'organitzacions que representen classes i sectors socials intermedis, tots disputant la consciència de la classe treballadora en un sentit oposat.

Què era ahir i què és avui el “reformisme”

Marx fou qui va establir les bases teòriques, estratègiques i programàtiques de la classe obrera. Ho va fer polemitzant amb altres corrents del moviment obrer, cosa que el marxisme va considerar necessari per construir partits i una Internacional revolucionària d'avantguarda. El Manifest Comunista no és només un al·legat contra la burgesia i en defensa de la independència de la classe obrera, és també una polèmica amb Proudhon i amb els anomenats socialistes utòpics. Més tard polemitzarien amb Bakunin, un dels referents de l'anarquisme.

Lenin i els seus partidaris van construir el partit bolxevic i la Tercera Internacional lluitant contra el reformisme de la Segona Internacional, és a dir, contra els “socialistes de paraula i xovinistes de fet”, que van traïr el seu compromís internacionalista i es van alinear amb la burgesia imperialista dels seus propis països a la carnisseria de la Guerra Mundial del 1914. La batalla de Lenin tenia al centre de la diana el Partit Socialdemòcrata alemany (SPD), l'organització més poderosa de la Segona Internacional. Abans de la Guerra Mundial, els reformistes de la Segona Internacional ja havien renunciat a la via revolucionària per assolir el socialisme, defensaven, per contra, que hi arribarien per mitjà d'un llarg camí de reformes pacífiques aconseguides a través de majories parlamentàries i municipals, combinades amb el pes dels sindicats, les cooperatives, les cases del poble o els clubs esportius obrers... No calia enderrocar el règim capitalista. La principal figura d'aquest corrent era Bernstein, que definia la socialdemocràcia com: “un partit democràtic de reformes socialistes que lluita pel progrés social i la conquesta de la democràcia amb la finalitat d'impulsar el desenvolupament d'una societat socialista”.

Aquest reformisme es recolzava en els sectors més acomodats de la classe obrera, el que es coneix com a “aristocràcia obrera”, i era sostingut per la burocràcia sindical i els representants socialdemòcrates a les institucions parla-

mentàries. Va anar prenent força al llarg de les tres dècades anteriors a la Primera Guerra Mundial, en què el capitalisme encara mantenia un curs ascendent, mentre es constituïen, alhora, els grans monopolis bancaris i industrials i avançava l'expansió colonial de les grans potències. La força d'atracció del reformisme eren les conquestes parcials importants que la classe obrera havia anat arrencant al capitalisme en aquest període, que va acabar abruptament amb l'inici de la Primera Guerra Mundial.

Més tard, després de la Segona Guerra Mundial (1939-1945), la socialdemocràcia europea ja no reivindicava el socialisme ni tan sols com un llunyà objectiu final i va passar a assumir obertament el capitalisme (l'economia social de mercat). La seva bandera va passar llavors a ser l'anomenat estat del benestar (Welfare State), és a dir, la preservació del sistema capitalista amb concessions socials, que van ser arrencades a la burgesia pels processos revolucionaris després de la derrota del nazisme (per exemple, la Seguretat Social, les pensions, la sanitat pública, les prestacions de desocupació, el dret a l'educació, etc.). Era el "capitalisme democràtic", el "camí intermedi entre el comunisme i el *laissez faire*". Aquest reformisme socialdemòcrata es va susten-tar en l'excepcionalitat d'un període històric marcat per la reconstrucció d'una Europa devastada per la guerra. Un pe-ríode excepcional que va permetre reformes materials tan-gibles, encara que fossin aconseguides en alt grau a costa de l'espoliació dels pobles dels països colonials i semicolonials.

Aquest quadre de concessions va anar minvant accele-radament a partir de la crisi capitalista dels anys setanta del segle passat. El reformisme va ser sempre un aparell per salvar el sistema capitalista i els règims burgesos, una ma-quinària al servei de la conciliació de classes i contra la in-dependència de la classe obrera. Alhora, en reivindicar-se com a defensor dels i les treballadores i, sobretot, mantenir una forta base de suport entre la classe obrera, calia aplicar tàctiques que tinguessin en compte aquesta realitat, amb l'objectiu de desemmascarar-lo i combatre'l millor.

Reformistes ahir i, avui, directament partits burgesos

Els reformistes d'ahir ja no són els d'avui en dia. Partits que continuem anomenant socialdemòcrates, com el PSOE, han passat a ser partits socioliberal. Ja no podem definir-los com a partits obrer-burgesos reformistes com fèiem abans. Ara ja són directament partits burgesos que s'alternen amb la dreta al capdavant de governs patronals i imperialistes, executors de plans d'austeritat i retallades democràtiques. S'entrellacen íntimament amb els bancs, energètiques, constructores i grans multinacionals, i estan vinculats a l'aparell diplomàtic i militar imperialista i a la indústria armamentista.

Aquest procés de transformació en partits directament burgesos va patir un salt qualitatiu amb l'anomenada globalització. Aquesta va significar una deslocalització general de fàbriques a Àsia, la subcontractació industrial, el deteriorament generalitzat de salaris i condicions de treball, la subocupació i una forta fragmentació de la classe obrera. En el cas espanyol, la globalització va venir associada a l'entrada a la Unió Europea (UE), que va significar el desmantellament de sectors industrials sencers (la "reconversió industrial" de Felipe González) i va consolidar el predomini del minifundisme industrial.

La globalització, a més, va venir de la mà de la restauració del capitalisme a l'ex-URSS i l'Est d'Europa a les mans de les burocràcies estalinistes. Les conseqüències socioeconòmiques de la restauració van desencadenar un procés d'enormes mobilitzacions obreres i populars que va colpejar amb força l'aparell estalinista mundial. Aquests fets van ser tergiversats per l'imperialisme per orquestrar una campanya gegantina contra el socialisme, que va estar a la base d'un gir impetuós a la dreta dels partits reformistes i, en general, de tota l'esquerra.

A l'Estat espanyol, fa poc més de 40 anys que el PSOE va arribar per primera vegada al govern des del final de la

Guerra Civil. El primer Executiu de Felipe González (1982-1986) va promoure una gran remodelació urbanística amb plans de reordenació a molts barris com el de Vallecas a Madrid, on desenes de milers de famílies van passar de les barraques als habitatges. Així mateix, el 1986 es va iniciar la universalització de l'assistència sanitària, fet que es va convertir en una pedra angular del precari "estat del benestar" espanyol.

Aquestes reformes tardanes van servir al PSOE per consolidar la seva pujada entre molts treballadors i treballadores. Tot i això, no només el seu abast quedava molt lluny de les reformes de "l'estat del benestar" de l'Europa occidental a la postguerra, sinó que, a més, aquestes anaven acompanyades de retallades en els drets laborals, de la "reconversió industrial" i de la privatització de les empreses públiques, elements clau que hipotecaven el futur del país i alimentaven una profunda i creixent desigualtat social. Alhora, el Govern González exercia com un pilar central de la monarquia, muntava els Grups Antiterroristes d'Alliberament (GAL) i ens ficava a l'OTAN a traïció.

Des d'aleshores, no poden presentar ni una sola reforma social de què vanagloriar-se. Per contra, han estat protagonistes, alternant-se amb el PP, dels pitjors plans d'austeritat, de contrareformes laborals i de pensions, o de la privatització de la sanitat. Aquests partits fa molt que ja no reivindiquen el socialisme ni tan sols els diumenges, i només paraulegen de "democràcia", mentre retallen llibertats, igual que fa la dreta. Es presenten com a partits d'ordre que reclamen el vot popular amb l'argument que són el mur de contenció de l'extrema dreta. Continuen mantenint encara un suport electoral en sectors importants de la classe treballadora i compten amb el suport i complicitat de la burocràcia sindical, però ni es recolzen a la classe obrera ni s'hi referencien. La seva referència va passar a ser la gent, la ciutadania o com últimament els agrada dir, les "classes mitjanes treballadores".

Els reformistes d'avui: reformistes sense reformes

Entre els que encara podríem anomenar reformistes avui dia, tenim hereus de les ruptures i crisis de l'estalinisme (PCE), com Unides Podem (UP). Aquests tampoc no reivindiquen el socialisme i es presenten com els veritables socialdemòcrates que reclamen la tornada a l'estat del benestar traït pel PSOE. El seu drama és que, en l'estat de decadència actual del capitalisme i del règim, no poden assegurar cap reforma social digna d'aquest nom. En realitat, són reformistes sense reformes, com ho mostra la seva pròpia experiència aquí i, de manera dramàtica, la de Syriza a Grècia. Aquest partit, que s'havia presentat com a alternativa socialista al PASOK (el PSOE grec), quan va arribar al govern el 2015, enmig de l'esperança popular, va traïr el resultat del referèndum que ell mateix havia convocat i va lliurar les riqueses del país i la seva sobirania a les multinacionals i al govern alemany, a costa de la misèria del poble.

UP, lluny de ser una alternativa real al PSOE, es va convertir en el seu auxiliar, cobrint-lo per l'esquerra i corresponsabilitzant-se de la gestió de govern. Potser el més sorprenent del cas espanyol és la velocitat supersònica de l'evolució de Podem: el pas d'apòstols de la "Nova Política" a rescatadors del règim i ajudants del PSOE en temps rècord. Pel camí, van liquidar el seu partit, convertit ara en un cada vegada més precari aparell electoral. De presumir sobre democràcia i transparència van passar al cabdillisme extrem. Van abandonar les seves promeses i ara ja són part de la història del govern de les tanques de Melilla, de l'OTAN i de la reforma laboral més aplaudida per la CEOE. Són també, com el PSOE, gent d'ordre que encoratja el desclassament de la classe treballadora. Per ells no hi ha obrers i patrons sinó gent, persones, ciutadans/es. També s'assenten, com el PSOE, entre sectors de l'aristocràcia obrera, la petita burgesia i les classes mitjanes pauperitzades.

Al pròleg d'un llibre recent, Alberto Garzón, exministre d'UP, presumia que Esquerra Unida "troba el seu principal

suport entre els professionals socioculturals”. El predomini polític de la petita burgesia i les classes mitjanes ajuda a explicar les característiques de fenòmens com Podemos-UP. Pel que fa al vertiginós ascens inicial que va experimentar Podem, ve com anell al dit allò que va escriure Marx sobre les revolucions europees de 1848, referint-se a aquests sectors socials intermedis que “troben els seus caps polítics en els escriptors i professors universitaris. Il·lusions d’un poble políticament verge i fraseologia d’una casta professional a mil llegües de les masses treballadores semblen conjugar-se admirablement”.

“Els obrers, que han comprès la falsedat del reformisme, utilitzen les reformes per a desenvolupar i ampliar la seva lluita de classe.” - V. I. Lenin

Les organitzacions que es troben entre el reformisme i la revolució

Però no només tenim els partits burgesos d'origen reformista o els “nous” partits reformistes. També hi ha un important sector social i polític a l'esquerra que manté una posició de rebuig al PSOE i a UP, així com a les burocràcies sindicals de CCOO-UGT, convertides en un engranatge de l'Estat. Aquest sector és enormement divers i heterogeni, manté diferents graus de radicalització social i política i hi proliferen les “construccions identitàries”, conseqüència de l'absència de protagonisme social i polític del moviment obrer.

D'una banda, rebutja l'esquerra burgesa i reformista integrada al règim monàrquic i busca una alternativa al sistema capitalista, però de l'altra, sucumbeix a les il·lusions parlamentaristes i al possibilisme conservador i la immediatesa i, en tota una sèrie de casos, s'organitza al voltant de “projectes alternatius” (cooperatives de consum, xarxes d'economia alternativa, centres socials autogestionats...) perfectament compatibles amb el sistema capitalista. En aquest sentit, igual que dèiem en relació amb els nous reformistes, la influència del predomini polític de la petita burgesia en aquest camp té enorme importància.

Avui, són nombroses les organitzacions i els sectors d'avantguarda que es poden trobar en aquest espai sociopolític que el marxisme tradicionalment hem caracteritzat com a “centrista”, és a dir, que està entre el reformisme i la revolució. Un espai que es troba en continu moviment i on trobem els que evolucionen cap a l'esquerra i els que ho fan a la dreta. En aquest espai es poden enquadrar avui des d'organitzacions de les nacionalitats oprimides que pugnen per “la independència i el socialisme”, fins als nombrosos col·lectius ecologistes, especialment els vinculats a l'anomenat ecosocialisme.

Caldria ubicar també aquí a no poques variants anarquistes, inclosos aquells que proposen la utòpica fórmula

de “canviar el món sense prendre el poder”. Tampoc no es poden obviar organitzacions que es reclamen del marxisme revolucionari i oscil·len entre els principis i la política revolucionària i l'adaptació als aparells reformistes.

Des del punt de vista de la construcció del partit revolucionari avui, cal destacar el nombrós sector d'activistes que ha trobat en el sindicalisme combatiu una eina des d'on seguir la lluita contra el sistema capitalista. A aquest sector ens referirem al següent capítol. Així mateix, cal assenyalar l'activisme, especialment el més jove, vinculat a les organitzacions dels col·lectius oprimits.

En aquest escenari general és molt important no amalgamar aquestes organitzacions i sectors amb el reformisme i fugir de la desqualificació política, que seria un sectarisme imperdonable. Al mateix temps, però, hem de combatre les seves flaqueses i les seves tendències oportunistes i evitar mimetitzar-les. Perquè mentre continuï l'absència de protagonisme social del proletariat i predomini el pes de la democràcia burgesa i de la propaganda contra el socialisme, la tendència general d'aquests sectors serà sucumbir a l'esquerra burgesa o reformista. D'aquí la importància cabdal de la propaganda revolucionària. Hem de prestar més atenció al sorgiment i desenvolupament d'aquests grups i individus. Seguir els seus moviments, mitjançant les seves declaracions i documents i mitjançant la seva actuació pràctica, en particular quan evolucionen cap a l'esquerra, combinant la batalla ideològica amb una política de **front únic per a l'acció**.

Manifestació de les Marxes de la Dignitat,
maig de 2017.

XVI

El treball als sindicats i la lluita per l'organització independent de la classe obrera

El paper actual de la burocràcia sindical

“El capitalisme monopolista està cada cop menys disposat a conciliar amb la independència dels sindicats. Li reclama a la burocràcia reformista i a l'aristocràcia obrera, que recullen les engrunes caigudes de la seva taula, que es transformin totes dues en la seva policia política als ulls de la classe obrera”. “La consigna essencial en aquesta lluita és: completa i incondicional independència dels sindicats davant de l'estat capitalista. Això significa: lluitar per transformar els sindicats en òrgans de les masses explotades i no pas en òrgans d'una aristocràcia obrera”.

Aquestes afirmacions escrites per Lev Trotski fa 90 anys mantenen avui la seva plena vigència. Convertits pels seus dirigents en garants de la pau social, en una maquinària de divisió de la classe obrera i subvencionats generosament per l'Estat a què serveixen, els sindicats són sentits per milions de treballadors/es com a organismes aliens i fins i tot com a culpables directes de les seves penúries.

És aquesta burocràcia dirigent qui avala i alimenta la divisió entre la classe treballadora, recolzant-se en els sectors (cada vegada més reduïts) amb millors condicions salarials i laborals, davant d'una massa creixent de treballadors/es precaritzats/des: subcontractats/des, dones, joves i migrants. Via les reformes laborals, els convenis o acords d'empresa normalitzen de forma vergonyosa les dobles escales salarials, les subcontractacions i l'ús generalitzat d'ETT, obrint una bretxa enorme entre els fixos de plantilla o de l'empresa principal i la resta de treballadors/es. El seu paper resulta decisiu per a la desmobilització i la desmoralització de sectors sencers de la classe obrera que veuen com els sindicats "més representatius" actuen d'escuders dels governs patronals siguin aquests "progressistes" o "liberals".

Al costat dels vells i nous aparells polítics, la burocràcia sindical és la font més gran de generació d'una falsa consciència, suposadament "pragmàtica", "moderna" i "realista". Si t'oposes als ERO o acomiadaments, et titllen d'utòpic i fora de la realitat, perquè el que és "realista" és vendre el lloc de treball, no defensar-lo. Si els assenyaales les dades i els fets manifestos que fan vergonyosa la seva última Reforma Laboral respondran amb un comandament: "doncs pitjor seria si no es pactés i la fes el PP". Si els recordes el seu incondicional i submís suport al "govern patronal progressista" apel·laran al recurrent: i què voleu, que vingui la dreta?

Tot això genera el desencant creixent de la classe obrera més precaritzada, en especial de la joventut, que veu els sindicats com a aparells aliens i a vegades còmplices de la seva precària existència. Malauradament, aquest rebuig s'estén en molts casos a qualsevol forma d'organització sindical i avui en dia només un 13% de la classe treballadora assalariada està sindicalitzada.

La diàspora sindical i el sindicalisme alternatiu

El creixent rebuig a la burocràcia sindical ni és nou ni ha seguit un curs lineal o independent de les variacions en la situació política o social, sinó que el seu desprestigi ha anat creixent en aquests anys, alhora que les lluites esporàdiques que han sorgit. Encara que CCOO i UGT conservin la direcció del moviment obrer en bastions fonamentals de la classe obrera, la seva relació amb la classe treballadora és qualitativament diferent i en alguns sectors fa temps que van deixar de ser la direcció (nacionalitats com Galiza i Euskal Herria, sectors com el transport...).

Milers de treballadors/es, i en especial els seus sectors més combatius, han anat trencant amb aquests aparells. Tot i això, la manca d'un referent sòlid de classe ha anat generant una diàspora sindical, que s'expressa en l'existència de multitud de sindicats que van des dels de tall nacionalista (ELA-STV; LAB; CIG...) fins a les innumbrables organitzacions sindicals d'empresa.

Les opcions sindicals que per la seva dimensió i desenvolupament estaven cridats a ser el referent del sindicalisme alternatiu davant de la burocràcia (ELA, LAB, CIG, CGT) han desertat d'aquesta tasca. Per als primers, el dret legítim a l'autodeterminació nacional (independència inclosa) s'ha traduït en una independència fèrria i conscient de la resta de la classe obrera, alhora que creixia la col·laboració amb la seva burgesia nacional.

La CGT, per la seva banda, ha accentuat progressivament els seus trets aparatistes i sectaris desenvolupant-se com una franquícia on és possible trobar des de sectors obrers combatius a buròcrates reconvertits que reproduïxen els vells hàbits que van aprendre a CCOO o UGT. El seu paper en les vagues d'automoció, especialment en la lluita de Nissan, va deixar palès aquesta contradicció en què es mou la central anarcosindicalista. L'acord que va tancar aquella lluita va ser l'enèsima demostració de com s'abandonen a la seva sort milers de treballadors/es de contractes i subcontractes per

acabar negociant “acomiadaments dignes” per als de l’empresa matriu.

La CGT, amb la resta de la burocràcia sindical, van vendre com “una gran victòria” tan trista derrota. Com vam assenyalar llavors: “En nom de la «unitat» per dalt amb els buròcrates, CGT ha signat tots els comunicats dels comitès d’empresa, no ha organitzat la lluita dels subcontractes, no ha treballat per organitzar una gran manifestació central, ni per bloquejar la Zona Franca, ni per impulsar una vaga general. Per contra, al comunicat final on dóna suport a l’acord de tancament, la Federació estatal del Metall es mostra «orgullosa de l’exemplar lluita» que s’ha fet des dels comitès d’empresa de Nissan i de la «unitat d’acció» amb els caps de CCOO-UGT-USO”.

Per referir-nos tan sols als darrers anys, el paper de CGT en lluites i vagues com la dels zeladors/es de l’Hospital Puerta de Hierro, en la lluita dels treballadors/es de l’Administració Pública contractats en frau de llei o de la logística (Amazon) va acabar generant ruptures dins la mateixa organització. Una part gens negligible del pes que continuen mantenint CCOO i UGT s’explica, sens dubte, de la incapacitat o la lamentable política d’aquests sectors de l’anomenat sindicalisme alternatiu.

La lluita per reconstruir els sindicats de classe i la organització independent de la classe obrera, governi qui governi

El 2023 es complien 20 anys de la fundació del Sindicat de Comissions de Base, que va néixer de la tenaç lluita contra la burocràcia sindical, des de les bases obreres i de l’activisme

que durant molts anys va formar part de CCOO o UGT. No és pas mèrit dels trotskistes de Corriente Roja la seva gestació i aparició. Aquest ho és enterament dels treballadors/es de Telefònica i, en particular, del grup de dirigents que es van negar a traïr la lluita dels seus companys/es i la mateixa història dels orígens de les Comissions Obreres.

El posterior desenvolupament d'aquest agrupament sindical sorgit enmig de la resistència als ERO, acomiadaments i desmantellament dels drets obrers va anar perfilant allò que avui és co.bas, fent-lo créixer en més sectors, empreses i territoris.

A diferència dels que van continuar aferrats a l'aparell de CCOO o al·legant que "cal seguir als sindicats "de masses" per canviar-los" i titllaven d'error sectari i de construir "sindicats vermells", qualsevol de les ruptures cada cop més esteses amb els grans aparells burocràtics, la militància de Corrent Roig vam resoldre incorporar-nos a donar suport, desenvolupar, estendre i construir co.bas.

Malgrat el seu desenvolupament i dinamisme actual, co.bas encara és un petit agrupament sindical d'alguns milers entre afiliació i activistes. Però la diferència qualitativa de co.bas respecte a la resta del sindicalisme alternatiu neix dels seus propis principis fundacionals: "co.bas no va néixer per autoproclamar-nos un nou sindicat alternatiu més a afegir a la dispersió sindical. Co.bas som un agrupament sindical que té com a objectiu ser un instrument que motoritzi el reagrupament de l'oposició de classe a la burocràcia. Entenem que el projecte estratègic, la recomposició de la unitat de la classe obrera, la conformació d'una Central Unitària dels Treballadors regida pel principi de la democràcia obrera, és sens dubte inviable si no es comença per reagrupar l'oposició de classe a la burocràcia". (Primer Congrés de co.bas).

Ha estat aquest mateix criteri estratègic, llunyíssim de qualsevol autoproclamació sectària, cosa que l'ha portat a mantenir una constant recerca i concreció d'acords unitaris amb el sindicalisme alternatiu i la unitat d'acció amb totes les lluites i organitzacions obreres o populars. És per això que hem donat prioritat al nostre treball sindical al suport,

impuls, construcció i organització de co.bas. Avui **co.bas** continua sent per a nosaltres **l'eina privilegiada per reconstruir els sindicats de classe per a la lluita i l'organització independent de la classe obrera, governi qui governi.**

La lluita per transformar els sindicats en òrgans dels sectors més explotats i precaritzats de la classe obrera

La batalla quotidiana per la independència de la classe obrera i la construcció de la seva consciència com a classe exigeix construir els sindicats com a organismes independents, sindicalment i materialment, dels governs de torn i de l'Estat mateix.

En aquestes gairebé quatre dècades des de la legalització dels sindicats la burocràcia sindical es va anar desenvolupant enmig de la conciliació amb la patronal, el desmuntatge de drets obrers i formant sindicalment els seus quadres i delegats/des en la pau social, en la conciliació de classe i la desmobilització obrera.

Milers de delegats/des i activistes van ser educats en què això és “sindicalisme”. Formats a prendre decisions a esquena de la plantilla, quan no contra la seva voluntat expressa. Educats a signar ERO, tancaments, acomiadaments, convenis amb dobles i triples escales salarials, a enriquir-se en consells d'administració o de les Caixes d'Estalvi... fins i tot, directament en la creació, juntament amb els bancs, d'empreses gestores de fons de pensions. La defensa dels interessos de la classe obrera exigeix construir els sindicats com a

organismes per a la lluita i l'organització independent de les i els treballadors sostenint el seu desenvolupament i funcionament en la democràcia obrera.

La burocràcia sindical sostinguda des de l'Estat no pot exercir la seva funció social conciliadora sense comptar amb un "exèrcit" de funcionaris i delegats/des sindicals que controlen els Comitès d'Empresa i li garanteixen les polítiques de pau social i de divisió de les plantilles. Drets de tota la classe treballadora i aconseguits amb anys de lluita, com la garantia sindical dels delegats/des a no ser acomiadats per l'exercici de la seva representació o les hores sindicals per realitzar la seva funció representativa, són utilitzats com a dret privat i una font de privilegis davant dels acomiadaments que ells mateixos signen per als seus companys/es. El seu paper a preservar la burocràcia sindical no és menor. No en va CCOO i UGT mantenen encara oficialment més de 184.000 delegats/des als Comitès d'Empresa i delegats/des de personal.

És del rebuig a aquesta actuació als comitès d'empresa d'on neixen nous activistes que organitzen llistes alternatives o ruptures a les files de CCOO i UGT dels delegats/des i activistes més combatius i honestos. En la mesura que els elements de la crisi econòmica aprofundeixin la desigualtat social i les lluites obreres recuperin protagonisme, la tendència a la ruptura amb aquests grans aparells es continuarà desenvolupant.

Es tracta d'atreure els sectors més combatius de la classe obrera a la tasca de reconstruir un sindicalisme que no es disciplini a cap govern burgès, que tingui com a principi impulsar les assemblees de treballadors/es, que no adopti decisions que no hi siguin assumides pels treballadors/res en assemblees democràtiques i sobiranes. **Un sindicalisme autofinançat i no subvencionat, sense lligams amb l'Estat i la patronal.**

Aquesta àrdua i difícil tasca de reconstruir el sindicalisme de classe i la lluita obrera, la manca d'experiència de milers de nous delegats/des sindicals que no coneixen més que els llargs períodes de pau social, la manca de mitjans

econòmics i materials que imposa la independència econòmica i material de l'Estat pressiona de vegades la recerca de dreceres i solucions ràpides. Però substituir els principis per les maniobres, construir sindicats de “serveis”, assessories laborals de baix cost, cercar subvencions de l'Estat o fer acords amb governs o patronals per disposar d'alliberats sindicals, abocarà a repetir la història com a farsa i fer dels “nous” sindicats caricatures decadents i efímeres dels vells i sobradament coneguts.

Corrent Roig encoratjarem entre la joventut obrera, les dones i els sectors oprimits la seva incorporació a aquesta batalla. Es tracta que, des de les empreses, els barris obrers i els pobles es presti especial atenció a que, juntament amb el suport a les lluites i necessitats més immediates de la classe obrera, **s'avanci en l'organització, afiliació i construcció de sindicats obrers alternatius a la burocràcia sindical, com avui és co.bas.**

El Front únic (FU) i la unitat d'acció

Rescatant i aprenent de la tradició del marxisme revolucionari, entenem els sindicats obrers com a organismes de Front únic, és a dir, com una forma essencial d'unitat de la classe obrera per lluitar pels seus interessos, en què conviuen treballadors i treballadores amb diferents orígens, creences religioses, tendències polítiques o sense cap en particular.

L'estalinisme, en canvi, més enllà de les seves pròpies actuacions i llegat, va deixar marcada la seva empremta a moltes organitzacions que fins i tot es reclamen antiestalinistes o trotskistes. En no poques ocasions treballen a l'interior dels sindicats obrers com a “assessors dels dirigents” i, quan són ells els qui tenen la responsabilitat dirigent, el

converteixen en una col·lateral del seu partit, en la seva particular “corretja de transmissió”.

Per la seva banda, l'anarcosindicalisme en nom del seu antipartidisme acaba convertint el sindicat en una mena de partit polític no declarat, on els Estatuts veten l'accés als organismes a l'afiliació que militi en alguna organització política. Els uns i els altres fan fallida l'essència d'un sindicat obrer democràtic com a organisme de Front Únic.

Aquesta lògica és també el que fa que tant la burocràcia sindical com la major part de l'anomenat sindicalisme alternatiu no tinguin a l'horitzó estratègic la formació d'una Central Unitària de Treballadors/es. Aquest menyspreu o oposició a entendre el sindicat com un Front Únic s'expressa també de manera quotidiana en el paper que es dona a les assemblees obreres, o més exactament a la manca de convocatòria. S'expressa en els comitès d'empresa, negant-ne el rol unitari i electe pels treballadors/res o condemnant-los a l'ostracisme, quan no són “controlats”. És aquesta lògica també la que porta a estendre el divisionisme conscient fins a negar la unitat d'acció més elemental en les lluites.

A més del sindicalisme combatiu, en les circumstàncies actuals cobra gran importància la construcció d'un altre tipus d'organismes estables de Front Únic, a l'hora d'enfrontar les agressions patronals i governamentals i per combatre les maniobres de la burocràcia de CCOO-UGT. Des de Corrent Roig hem donat suport i continuarem recolzant totes les iniciatives que apuntin tant a la unitat d'acció com a mantenir aquest tipus d'organismes obrers i populars de Front Únic, dels quals en aquests anys en són exemple experiències com la Xarxa contra Tancaments, Hay que pararles los pies, les Marxes de la Dignitat, el Bloque de Clase o la Coordinadora en Defensa del Sistema Públic de Pensions.

Som conscients que aquests organismes, per aconseguir resultats i avançar, necessiten tenir una política d'interdependència de classe i obstinar-se a ampliar el moviment per baix i donar-li una base democràtica. Una de les tasques ha de ser organitzar l'autodefensa de les accions davant d'agressions policials i atacs de la ultradreta. Com més gran

sigui la mobilització, més gran serà la necessitat d'organitzar l'autodefensa.

Finalment, quan la mobilització assoleix una dimensió massiva, com va passar durant la lluita antifranquista, les lluites contra la reconversió industrial o més recentment, en el període que va seguir al 15-M, **cal impulsar decididament l'autoorganització democràtica del moviment**, més enllà dels marcs sindicals, mitjançant **assemblees democràtiques de tot l'activisme, amb representants electes i coordinats entre si**, com a eixos de la direcció del moviment, **recolzats pel sindicalisme combatiu**.

El Partit revolucionari i el treball en els sindicats

L'argument que els sindicats obrers s'han d'interessar únicament en els problemes econòmics, sense barrejar-se en política, **encoratja la il·lusió vana de resoldre els problemes de l'existència quotidiana de la classe obrera**, limitant l'acció sindical a les quatre parets de l'empresa o pretenent resoldre les expressions de l'explotació capitalista i les injustícies burgeses apel·lant només als jutjats, és a dir, a la justícia que domina i dirigeix aquesta mateixa burgesia.

Així, la presència dels militants d'un partit revolucionari a la vida del sindicat és qüestionada explícitament i estatutàriament per l'anarcosindicalisme, però de forma més amagada també ho és en molts sectors del sindicalisme alternatiu.

En aquesta època de crisi i decadència del sistema capitalista, **els sindicats obrers estan obligats a tenir una política frontalment anticapitalista**. El seu paper com

a organismes per a la lluita i l'organització independent de la classe obrera és fonamental i insubstituïble. Per a la militància de Corrent Roig el treball als sindicats obrers, i en especial en els que, com co.bas, assumeixen la tasca de la reconstrucció del sindicalisme de classe, és una tasca vital de primer ordre.

Mantenir una actitud passiva o ultimartista respecte al treball als sindicats és donar l'esquena a la classe obrera, és negar el dret i l'obligació d'un partit obrer revolucionari a guanyar influència a la seva classe, és renunciar a formar la seva militància a aprendre a dirigir junt i amb la classe obrera.

No es pot obviar, però, que com a organismes que agrupen els i les treballadores tal com són i pel pes de la seva activitat quotidiana "reformista" (la lluita per millores en el marc del sistema mateix), el sindicat, fins i tot els més classistes i combatius, **no poden substituir l'acció i la necessitat d'un partit revolucionari.**

Un sindicat obrer, tot i arribar a ser sòlid i gran, manca i no tindrà una base teòrica i programàtica sòlida sobre la naturalesa de l'Estat i la necessitat de la lluita pel poder per destruir aquest estat burgès i portar la classe obrera al poder. Aquesta manca estratègica d'una política per a la presa del poder és el que fa **insubstituïble el paper del partit revolucionari de la classe obrera i un programa estratègic per a aquesta revolució** que, reiterem, són tasques que excedeixen la naturalesa dels sindicats.

Seguint els ensenyaments de la tradició obrera revolucionària que van marcar els primers congressos de la Tercera Internacional, **Corrent Roig no pretenem lligar-nos organitzativament a cap sindicat ni lligar aquest a la disciplina del nostre partit.** Participem dins d'ells, impulsant el seu desenvolupament i construcció, defensant la seva independència davant dels governs i el seu funcionament sobre la base de la democràcia obrera, alhora que el nostre dret, com el de qualsevol afiliat i afiliada, a la influència ideològica i política, sense pertorbar la unitat de l'organització.

XVII

Per un govern de la classe treballadora

Hem parlat dels grans eixos d'un programa de transformació radical que doni resposta cabdal als atacs als drets democràtics i al desastre social, ecològic i sanitari. Hem assenyalat, així mateix, la necessitat de desfer-nos del règim monàrquic, el gran instrument de domini de l'oligarquia espanyola, per obrir les portes a un aixecament general per les reivindicacions. Finalment, hem d'afegir que una rebel·lió d'aquestes característiques només es coronarà amb l'èxit, si s'acaba establint la dictadura revolucionària del proletariat, un govern de la classe treballadora per mitjà del qual puguem canviar les bases d'aquest sistema social i polític que ens destrossa i, amb això, obrir camí a un futur socialista.

Per descomptat, un govern dels i les treballadores no té res a veure amb els diferents governs del PSOE, ni tampoc amb governs com el de coalició PSOE-UP. Anomenar-los governs "d'esquerres" és degradar el significat de les paraules. Al PSOE fa molts anys li van caure les lletres "O" d'obrer i "S" de socialista, i és un pilar del règim monàrquic adherit a l'Ibex-35. Pel que fa a UP, lluny "d'assaltar el cel", ha acabat convertit en peça auxiliar del PSOE. Aquests governs d'"esquerra" juguen el joc de l'alternança amb la dreta sota les

regles del règim monàrquic. Són, parafrasejant el Manifest del Partit Comunista de Marx i Engels, “la junta que administra els negocis comuns de tota la classe burgesa”.

Els governs capitalistes es basen en una barreja de combinacions parlamentàries i coacció dels aparells judicial, policial i militar de l'estat burgès. Un govern de la classe treballadora, en canvi, ha d'estar sustentat en els organismes democràtics de masses, aixecats pels treballadors i treballadores i el poble en la seva lluita. La tasca d'un govern de la classe treballadora no és “gestionar” l'estat burgès, sinó **substituir-lo per un estat de nou tipus**, és a dir, per una democràcia dels i les de baix, fundada en representants elegits i revocables en tot moment, amb salaris semblants als d'un treballador qualificat.

Un govern de la classe treballadora és el que comença per la **generalització del control obrer de la producció o directament amb l'expropiació a les grans companyies energètiques, als bancs i els sectors i les empreses estratègiques; instaura la planificació democràtica de l'economia al servei de les necessitats socials i del restabliment de l'equilibri metabòlic amb la naturalesa, i centralitza el monopoli del comerç exterior.**

⁵ A l'acte fundacional de Podemos el 2014, Pablo Iglesias, el seu fundador, va dir: “El cel no es pren per consens: es pren per assalt”. Aquest concepte va ser usat anteriorment per Karl Marx, en la seva carta al doctor Ludwig Kugelmann per a explicar-li la derrota de la Comuna de París de 1871. “De qualsevol manera, la insurrecció de París, fins i tot en el cas de ser aixafada pels llops, els porcs i els vils gossos de la vella societat, constitueix la proesa més heroica del nostre partit des de l'època de la insurrecció de juny. Que es compari a aquests parisencs, prestos a **assaltar el cel**, amb els serfs del cel del sacre Imperi romanogermànic-prussià, amb les seves mascarades antediluvianes, que fan olor de caserna, a església, a junkers i, sobretot, a filisteisme.” - Karl Marx a Ludwig Kugelmann, 12 d'abril de 1871.

És segur, tal com vam veure a Grècia l'any 2015, que tota ruptura revolucionària d'un país amb la UE s'ha d'enfrontar des de l'inici al sabotatge més brutal. Per això serà necessari prendre mesures bàsiques d'autodefensa, com el **tancament dels mercats financers o la implantació d'una nova moneda**. Igualment, s'haurà de prendre mesures com l'**armament general de la classe obrera i dels sectors aliats, així com la instrucció militar, perquè és altament probable un escenari de guerra civil i/o intervenció imperialista**.

La Comuna de París, tot i la seva brevetat, va ser el primer exemple d'un govern de la classe obrera. Va organitzar la vida econòmica, l'abastament i la defensa i, encara que moltes de les seves mesures no van tenir temps de desenvolupar-se, pretenien transformar completament la societat i que el poder estigués en mans del poble i la classe treballadora.

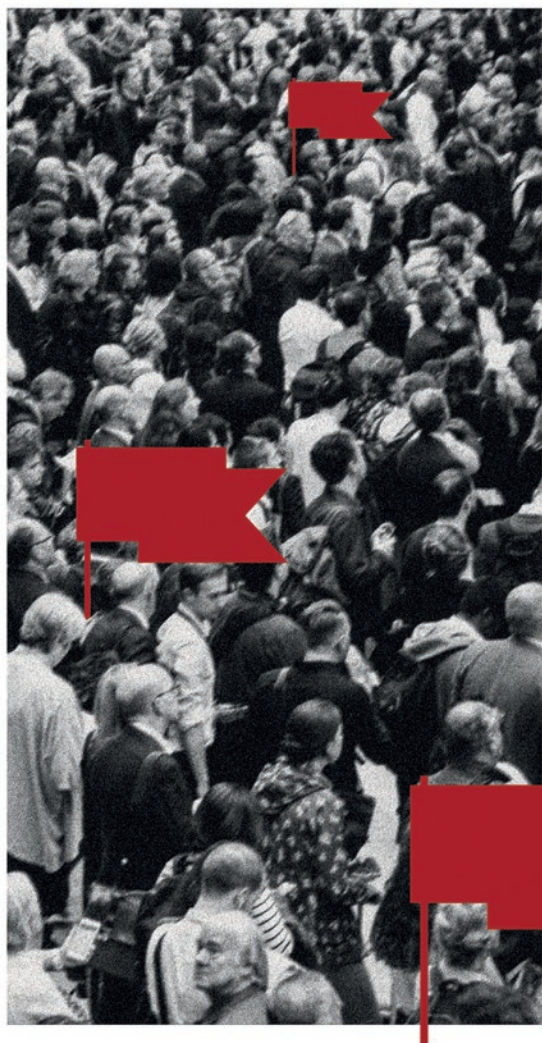
La barricada de la Place Blanche defensada per dones durant la Setmana Sagnant. Litografia. Maig del 1871.

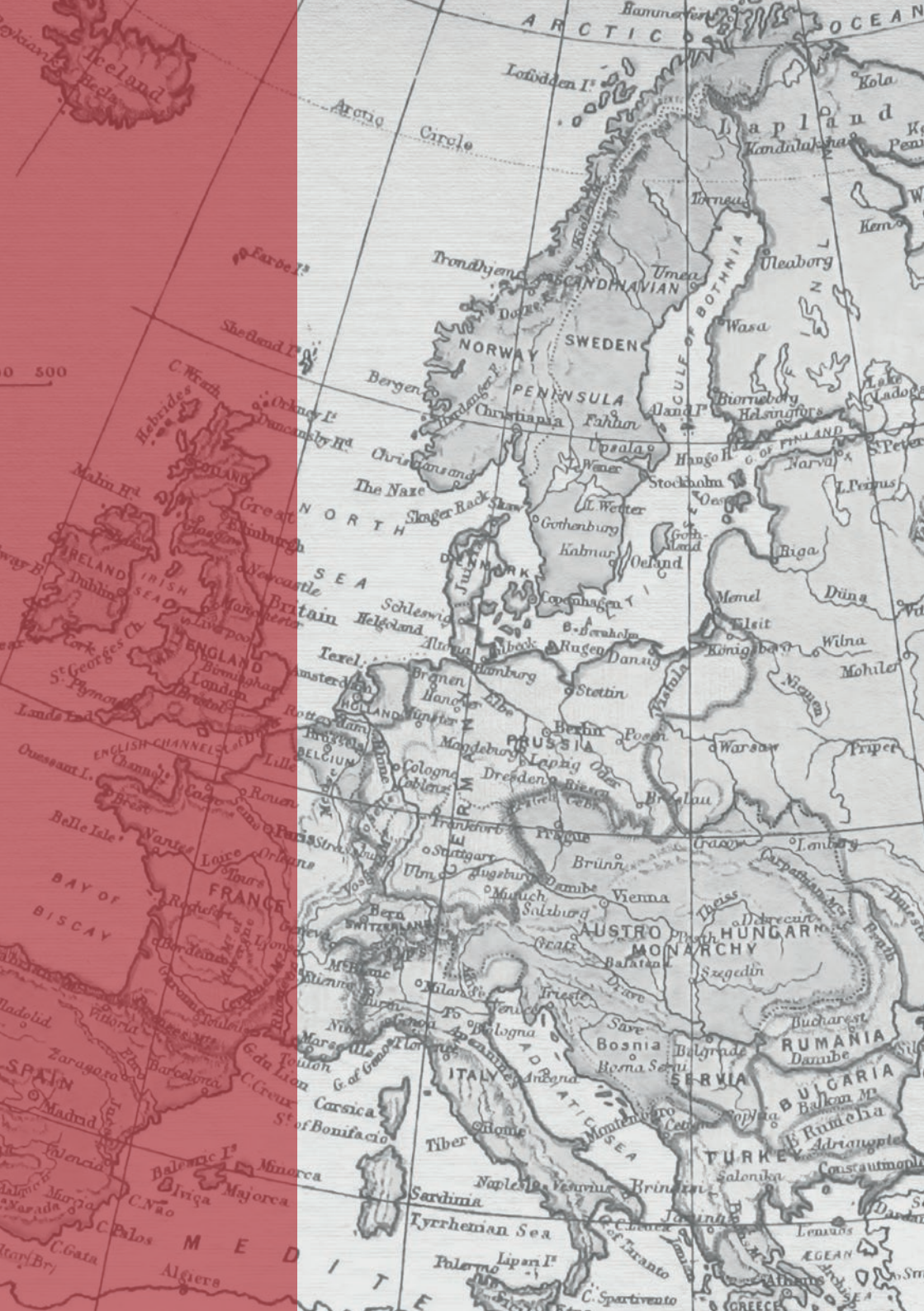
El Govern sorgit de la Revolució Russa d'octubre és l'exemple més avançat que ha existit: va treure a Rússia de la guerra, alliberà les nacions oprimides i va prendre mesures per a acabar amb tota forma de discriminació, desigualtat i opressió en la classe treballadora. Va reconstruir l'economia expropiant a les grans empreses i terratinents i centralitzant el comerç exterior. I quan la burgesia i l'imperialisme van desfermar la cruenta guerra civil, els soviets van organitzar del no-res l'Exèrcit Roig, compost per obrers i pagesos que van defensar victoriosament la revolució.

Experiències com la del Comitè Central de les Milícies Antifeixistes de Catalunya (CCMA) entre juliol i setembre de 1936 són un altre exemple arrelat a la nostra història. Van ser els i les treballadores les que, després de derrotar l'aixecament feixista, organitzaven la vida dels barris a través de comitès populars i constituïen milícies amb les armes confiscades per alliberar les poblacions en poder de l'exèrcit revoltat. Davant l'esfondrament del govern català, el CCMA va ser un òrgan viu, que va assumir l'organització d'exèrcits, proveïment, transports, etc.

Per descomptat, la batalla per un govern de la classe treballadora va associada a la construcció, a la calor de la lluita, d'una **força revolucionària arrelada al moviment obrer i popular i entre la joventut**, que lluiti conscientment per això.

Finalment, cal assenyalar que la lluita per un govern de la classe treballadora a l'Estat espanyol només es pot entendre com a **part d'una lluita que és de tota Europa i també mundial**. Per si no estigués clar, l'experiència el 2015 de la classe treballadora i el poble grec, contra qui es va acarnissar salvatgement la UE, va mostrar amb tota cruesa que per aconseguir una transformació radical de les bases de la societat haurem d'enfrontar-nos a l'Europa del Capital, defensar-nos dels seus atacs rabiosos i **unir-nos amb la classe obrera d'altres estats per avançar en la construcció d'una Europa unida dels treballadors i treballadores i els pobles**.

XVIII

No a l'europa del capital! Pels Estats Units Socialistes d'Europa!

El ventall dels partits del règim, és a dir, l'esquerra oficial (PSOE i UP), el PP i l'extrema dreta de Vox, són tots, cadascun a la seva manera, defensors de la Unió Europea (UE). Vox, igual que la resta de la ultradreta europea, com Georgia Meloni o Marine Le Pen, ho fa des del seu "patriotisme". Podem, per part seva, fa temps que va abandonar les seves reticències cap a la UE per tornar-se el seu devot defensor.

La raó d'aquesta coincidència de fons és que el capitalisme espanyol, un imperialisme de segona fila, necessita integrar-se a la UE per -des d'una posició de sotmetiment al capitalisme alemany i francès- salvaguardar els seus interessos dins del país i l'exterior, en particular a Llatinoamèrica i el nord d'Àfrica.

La UE, un conglomerat imperialista europeu dominat per Alemanya i França

La UE és la culminació d'un llarg procés d'integració europea sorgit després de la Segona Guerra Mundial. Aquest procés va ser inicialment promogut pels EUA que, convertits després de la guerra en la potència imperialista hegemònica mundial, necessitaven reconstruir la devastada economia europea com a mercat per a les seves empreses i fer front a la situació revolucionària que va sorgir a França i Itàlia en acabar la guerra.

L'absorció d'Alemanya de l'Est per la República Federal el 1990 i, més tard, la implantació de l'euro, van convertir Alemanya en la gran potència europea al capdavant de la UE (juntament amb França, la seva aliada i competidora, posseïdora d'armament nuclear i vella potència colonial en decadència).

La UE és un conglomerat institucional i econòmic dominat per Alemanya i França, en què s'integren imperialismes de segona fila com l'espanyol i països els quals el seu veritable estatus és el de semicolònia, com els països de l'Est o Grècia, després del brutal "rescat" a què va ser sotmesa. La UE és un instrument clau perquè Alemanya i França puguin protegir els seus interessos a escala mundial i competir per no quedar marginats en la pugna entre els EUA i la Xina.

La institucionalitat de la UE és una paròdia de democràcia en què el Parlament Europeu, amb els *lobbies* incrustats i les seves escandaloses prebendes, és una institució de guarniment que no decideix res rellevant. Totes les mesures importants les prenen la Comissió Europea i el Banc Central Europeu, juntament amb uns quants governs, els bancs i les grans multinacionals. La UE, autopresentada com a "baluard de la democràcia", tampoc ha tingut cap inconvenient a donar el vistiplau al govern ultradretà de Georgia Meloni a Itàlia.

La crisi del 2007-2008 va mostrar la veritable cara de la UE

Arran de la crisi econòmica de 2007-2008, els principals països imperialistes europeus van salvar els seus grans bancs rescatant-los amb endeutament públic, atacant els drets laborals i socials i assaltant amb crueltat els països de la perifèria europea.

La classe treballadora i el poble de l'Estat espanyol ho vam patir a les nostres carns quan, primer Zapatero i més tard Rajoy, es van dedicar a aplicar els plans d'ajust dictats per Brussel·les. Cada reunió del Consell de Ministres provocava espant. El resultat final va ser una pèrdua substancial de drets i la generalització de la precarietat, que va arribar per quedar-s'hi.

Grècia va ser l'exemple més clar i brutal de fins on estava disposada a arribar la UE per salvar la gran banca europea. L'economia grega va ser devastada, els salaris i les pensions retallades bàrbarament, gran part dels serveis públics desmantellats i els principals actius econòmics del país venuts a preus de saldo a inversors estrangers, particularment alemanys. La sobirania de Grècia es va convertir en paper mullat i el país, es va transformar en una nova semicolònia on cap decisió important no es pot prendre sense l'aprovació de Brussel·les i Berlín.

La UE no es va tornar “social i solidària” després de la pandèmia

Tot i la reculada massiva de drets i conquestes socials que ens van imposar, els capitalismes europeus mai van aconseguir sortir de la crisi del 2007-2008. Després, va venir la pandèmia (2020) i ens vam tornar a submergir en una altra recessió profunda. Després d'una primera reacció davant la pandèmia en què països membres prohibien exportar material sanitari als altres, la UE es va presentar com a exemple de “solidaritat europea” amb la compra conjunta de vacunes i amb els fons de recuperació.

Però va ser la UE qui es va oposar amb més força a alliberar les patents de les vacunes, per així abaratir els preus escandalosos i permetre atendre els països més empobrits. La UE té una responsabilitat directa en la mort de milions de persones, sacrificades a l'altar dels beneficis de les grans farmacèutiques, entre elles les alemanyes.

Pel que fa als fons de recuperació, són un dispositiu compost per crèdits i per subvencions suposadament gratuïtes, que acabarem pagant a través de l'augment de les aportacions de l'estat a la UE i de més deute.

Els fons estan destinats principalment al que anomenen «transició verda i digital», els grans beneficiaris del qual són -com sempre- els bancs, grans constructores, energètiques i altres oligopolis de l'Ibex-35, els projectes dels quals encaixen amb els plans dels grans grups capitalistes alemanys i francesos, mentre donen l'esquena a l'emergència climàtica i a les necessitats socials imperioses. El desemborsament dels fons es condiciona, a més, al fet que els estats realitzin noves “reformes estructurals”. En el cas de l'Estat espanyol, la reforma laboral i un nou assalt a les pensions públiques.

La Comissió Europea, després d'haver permès als governs eludir els límits de dèficit i deute públic en el marc de la crisi econòmica motivada per la pandèmia de la Covid-19, ha tornat a caminar amb la imposició del 3% de dèficit, que només pot significar més retallades per a la classe obrera

i els pobles del continent. Mentrestant, el deute ha continuat augmentant. Tot això prenuncia una gravíssima crisi de pagaments que el BCE ja no podrà diferir i que tindrà una profunditat superior a la del 2008. Una crisi que tornaran a carregar sobre les nostres espatlles.

La UE i la guerra d'Ucraïna

No havíem sortit de la pandèmia i va esclatar la guerra d'agressió de Putin contra Ucraïna. Aquesta guerra ha desmuntat una de les bases fonamentals de l'economia de la UE: el subministrament energètic barat de Rússia a Alemanya, la gran potència econòmica europea. Només faltava el fosc sabotatge dels gasoductes Nord Stream. La guerra d'Ucraïna està afavorint obertament els EUA i debilitant Alemanya a la jerarquia imperialista.

El desproveïment rus ha accelerat la crisi energètica que venia d'abans (assentada a l'esgotament de fonts energètiques) i ha provocat una enorme pujada de preus del gas i l'electricitat i, de retruc, una inflació desconeguda en dècades, que està arrasant amb els salaris i les pensions.

La crisi, amb un retorn a les energies fòssil i nuclear, està deixant així mateix en evidència l'anomenada “transició verda”. Entre els beneficiaris més importants d'aquesta crisi (a part de les empreses energètiques europees) hi ha les corporacions nord-americanes que venen gas liquat (GNL) al mercat europeu a preus molt més cars que el rus. Mentrestant, el BCE apuja els tipus d'interès i l'economia europea, començant per Alemanya, s'endinsa en la recessió, que alhora esquerda la “cohesió” de la UE. Denunciem l'hipòcrita i tímid pla de la

UE de posar un “topall” als preus de l'energia i exigim la nacionalització de les empreses energètiques esmentades, posant-les sota control obrer, com a única sortida per fer front a la crisi econòmica i mediambiental!

La guerra d'Ucraïna ha estat, així mateix, l'excusa per a una brutal carrera armamentista, en el marc de la qual Alemanya ha decidit convertir-se en superpotència militar. La UE, amb el suport a Ucraïna tardà, interessat i escàs, s'afanya, juntament amb els EUA una vegada acabi la guerra, a saquejar Ucraïna i sota el rètol de la “reconstrucció” convertir el país en una semicolònia.

La batalla pels Estats Units Socialistes d'Europa dóna sentit a la lluita contra la UE i una perspectiva revolucionària a la lluita a cada país

La vida ens ha ensenyat tots aquests anys, que la lluita per derrotar els plans d'austeritat i els “ajustos estructurals” dels governs és inseparable de la lluita contra la UE, en què aquests plans es sustenten. Els tractats de la UE i les imposicions de la Comissió Europea són el gran argument dels governs per justificar-ne els plans antisocials. El desmantellament de la sanitat i de tots els serveis públics que fa anys que patim, és part de les imposicions de la UE per assegurar el pagament del deute públic. La lluita contra els governs de torn i contra la UE són així un conjunt indivisible.

Donada la interdependència econòmica entre els països, no hi ha sortides “nacionals” per a la classe treballadora. Si la conquesta de les principals reivindicacions obreres i

populars **és incompatible amb la pertinença del país a la UE, la ruptura és part de l'esforç per estendre la lluita revolucionària a la resta d'Europa.**

En aquest sentit, la lluita per la **Federació de Repúbliques Socialistes Ibèriques** és part de la lluita per aixecar una Europa de la classe treballadora i els pobles, una Europa basada en la **planificació democràtica de l'economia**, en el tracte entre els pobles com a iguals, una Europa on no tinguin cabuda el racisme, la xenofòbia, l'opressió a les nacionalitats... Per uns **Estats Socialistes d'Europa** que unifiquin de debò, sobre bases lliures i solidàries, l'economia i els pobles d'Europa. No hi ha cap solució a escala d'un sol país. **O el procés revolucionari s'estén o estarà condemnat a la derrota.**

Només així podrem reorganitzar l'economia, mentre lluitem per articular la solidaritat internacional i mentre no-
ves victòries incorporen nous països a la construcció d'una Europa de la classe treballadora i dels pobles. És hora de recuperar la tradició dels revolucionaris de la Tercera Internacional, arruïnada per la contrarevolució de Stalin.

Construir el partit revolucionari a l'Estat espanyol i una Internacional

Les crisis del capitalisme són cada cop més agudes. A la precarització que s'estén per tots els continents, el flagell de la fam que afecta regions senceres del planeta i la misèria que colpeja sectors creixents als anomenats països rics, s'afegeix l'emergència ambiental, que està destruint les condicions climàtiques que han fet possible la civilització humana, així com la carrera armamentista i el militarisme desfermats després de la guerra de Putin contra Ucraïna. Si no aconseguim parar aquest curs brutal i revertir el desastre, arrabassant el poder als capitalistes, anem abocats inexorablement a la barbàrie en les diferents formes.

La veritable força del capitalisme imperialista i els seus estats rau en la desmobilització i desorganització de la classe treballadora i els sectors oprimits, que som, tanmateix, la immensa majoria de la humanitat. La seva força és la nostra feblesa. La gran tragèdia que patim és que els representants oficials de la classe treballadora frenen sistemàticament la resposta revolucionària i, quan no aconsegueixen evitar l'esclat social, el porten al fracàs perquè, com a part que són del sistema, s'oposen de ple a lluitar pel poder de la classe treballadora i per una sortida socialista. El drama es concentra

en l'enorme retard que arrosseguem en la construcció d'una força revolucionària que impulsi la resposta revolucionària i arribi a dirigir aquests processos de masses fent possible que la classe treballadora prengui el poder polític.

Quin partit i per a què?

Un partit és una agrupació de persones al voltant d'un programa i uns objectius que responen als interessos d'una classe social o d'una fracció d'aquesta. La classe treballadora necessita construir el seu propi partit, amb un programa delimitat per assegurar la seva independència com a classe davant de la burgesia i el seu estat.

El partit que aspirem a construir no cerca "unir tota l'esquerra" sinó a **guanyar el sector més conscient de la classe treballadora i la joventut al voltant d'un programa i un mètode revolucionaris**. En aquesta tasca, la **independència financera** és un requisit bàsic.

El règim del partit és la màxima expressió de la seva política i programa. Un partit revolucionari es basa en el centralisme democràtic, que és allò oposat al centralisme burocràtic en què uns quants manen i la resta obeeix o bé on

cabdills indiscutits fan i desfan per sobre dels organismes partidaris. El centralisme democràtic es basa en la democràcia interna més gran a l'hora de debatre la política i, una vegada votada aquesta, en la disciplina col·lectiva per aplicar-la i complir les tasques votades. Conclou l'activitat, el partit debat democràticament el balanç de la seva actuació i en treu les conclusions col·lectives.

El partit revolucionari ha de sustentar-se en una moral que rebutja rotundament la doble moral hipòcrita, així com el mètode de les difamacions, calúmnies i atacs entre revolucionaris/àries, propi de l'estalinisme. El primer criteri moral de tot partit revolucionari és preservar-ne la seguretat i la integritat i la de tota la seva militància. **La moral revolucionària exigeix combatre amb la fermesa més gran, dins i fora del partit, tota forma d'opressió**, masclista, racista, LGTBIfòbica o una altra.

Així com el capitalisme és mundial, el socialisme ho ha de ser amb molta més raó, ja que ha de basar-se en una **planificació econòmica mundial**. No hi ha lloc per a cap "socialisme en un sol país". Els i les trotskistes solem dir que **la lluita pel poder polític i la construcció socialista comença al terreny estatal, s'estén internacionalment i culmina a escala mundial**.

En el nostre cas, un estadi fonamental d'aquesta batalla és la construcció d'uns Estats Units Socialistes d'Europa. Pensem, igual que ho van fer Marx, Engels i Lenin, que una organització revolucionària ha de ser **part d'un partit revolucionari mundial**, que s'ha de construir simultàniament al terreny nacional i internacional. La **Lliga Internacional de Treballadors, LIT-Qi**, a la qual pertanyem, **està al servei de reconstruir programàticament, metodològicament i moralment la IV Internacional**.

La participació a les eleccions i a les institucions parlamentàries està al servei de la lluita extraparlamentària, la difusió del programa i la construcció del partit revolucionari

Mentre la classe treballadora no hagi pres el poder polític, el criteri general dels i les marxistes és participar en les eleccions per donar a conèixer el programa revolucionari, guanyar influència i enfortir el partit. La participació en les institucions parlamentàries té com a objectiu principal impulsar la lluita extraparlamentària i l'organització de la classe treballadora.

És un instrument necessari per minar aquestes institucions corruptes des de dins, mentre impulsem formes d'organització democràtica de la classe treballadora que les substituïran quan arribi l'hora.

Les organitzacions petites hem de vèncer les enormes traves d'una legislació electoral antidemocràtica que prové del 1977, l'aplicació de les quals s'ha anat endurint amb el temps, i que ni tan sols garanteix el principi democràtic burgès, "d'una persona un vot".

Suma't a construir Corrent Roig i la LIT-Qi!

Avui, frenar la crisi climàtica i econòmica, la destrucció del planeta i l'espoliació de recursos, es resumeix en la lluita per la revolució socialista mundial. La raó de ser de Corrent Roig és la lluita per superar la crisi de direcció revolucionària mundial, construint un Partit i una Internacional revolucionària amb influència de masses. Aquesta crisi de direcció només serà superada al llarg de la mobilització de masses i

mitjançant acords i fusions amb altres tendències i organitzacions.

A l'Estat espanyol, ni el govern més progressista de la història ha estat capaç de gestionar la crisi de la Covid-9, la inflació i la crisi econòmica, a favor de la classe treballadora i el poble precari. Ben al contrari, aquest govern ha engegat una operació de rescat a les empreses i grans multinacionals, abandonant amplis sectors de la població com les dones, els joves i estudiants pobres i els treballadors/es.

Els i les militants de Corrent Roig defensem que, per sortir de la crisi, cal construir un govern de la classe treballadora, recolzat en la mobilització i organització de la lluita del poble. Sabem que aquesta lluita no és senzilla i exigeix combatre, no només els enemics declarats, sinó també aquells que són els seus representants a les files del moviment obrer i popular. Exigeix tirar endavant l'autoorganització dels i les treballadores, i reconstruir el moviment sindical, garantint la democràcia obrera més àmplia.

Aquesta és la nostra proposta programàtica. Amb ella ens dirigim als **activistes i a la joventut rebel que busquen una sortida estratègica a aquest règim corrupte i a aquest sistema capitalista d'opressió i explotació**. Volem asseure'ns i debatre per construir amb paciència, però amb tenacitat, un **agrupament de classe amb un programa revolucionari**, socialista i internacionalista, que doni resposta a la necessitat més urgent i profunda que avui té la humanitat: **la revolució socialista**. Una organització que aspira a ser un referent per als qui, com nosaltres, busquen una sortida revolucionària.

